

STEPHEN KING

KUJU

KUJO

STEPHEN KING

Türkçesi: **Oya Çakır**

Kitabın Orijinal Ad: **CUJO**

3. BASIM / TEMMUZ 2006

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Günün birinde, Maine Eyaleti'ne bağlı Castle Rock kasabasına bir canavar çıkageldi ve 1970 yılında Alma Frechette'yle Pauline Toothaker'i, 1971'de lise öğrencisi Cheryl Moody'yi, 1974'te Carol Dunbarger adında güzel bir genç kızı, 1975 yılı sonbaharında öğretmen Etta Ringgold'u, aynı yılın kış başlarında ilkokul öğrencisi Mary Kate Hendrasen'i öldürdü.

Bu canavar, kurtadam, vampir ya da gulyabani olmadığı gibi, tekinsiz ormanda ve karların örttüğü kuytulara gizlenen o ne idüğü belirsiz yaratıklardan biri de değildi. Frank Dodd adında seks manyağı bir polis memuruydu sadece. İyi yürekli bir adam olan John Smith uzun süren çabalar sonucu canavarın kimliğini ortaya çıkardıysa da, Frank Dodd elini çabuk tutup kendi canına kıydı. Eh, yapılması gereken de buydu doğrusu.

Bomba gibi patlayan haberin neden olduğu şaşkınlığı kısa sürede atlatan küçük kasabayı bir sevinç dalgası kapladı. Öyle ya, düşlerine giren canavar gebermişti, kurtulmuşlardı sonunda. Karabasanlarını da Frank Dodd'la birlikte mezara gömdüler.

Aydın ana babaların, çocuklarının ruh sağlığına ellerinden geldiğince özen gösterdikleri bu yüzyılda bile, Castle Rock kasabasında Frank Dodd'un yaramazlık yapanları kapıp götürdüğünü söyleyerek küçükleri korkutan bir iki ana baba ya da büyükanne çıkmıştır kuşkusuz. Kurbanlarını boğazlayarak öldüren Frank'ın, siyah muşamba yağmurluğuyla yatak odalarının karanlık pencerelerinden girebileceğini düşünerek tüyleri ürperen çocuklar da hemen kesmişlerdir seslerini.

*
**

Islık çala çala borudan üfüren rüzgâr sobanın üstündeki eski çaydanlığın kapağını hoplatırken, büyükanne'nin fısıltısını duyar gibi oluyorum. "O dışarda bekliyor. Uslu durmazsanız, büyükler uykuya dalınca, bir elinde, çocukları karşıdan karşıya geçirirken havaya kaldırdığı DUR levhası, ötekinde ustura, dolamınızdaki ya da camdan sizi gözetleyen Frank Dodd'un hayaletiyle karşılaşsınız. Aman susun yavrularım, susun, şışışış..."

Hâlâ korkulu düşlerden kurtulamayan birkaç yetişkinle, gözlerini kırpmadan yataklarında dönüp duran küçükleri saymazsak, çoğunluk için olay kapanıp gitmişti. Oğlunun intiharının ardından kalp krizi geçiren anası da ölünce, Doddların sahipsiz kalan evlerinin tekin olmadığına inanan kasabalılar, önünden bile geçmez olmuşlardı. Bir dizi anlamsız cinayetin sonunda, bu gibi geçici yan etkilerin ortaya çıkmasını doğal karşılamak gerekir.

Aradan tam beş yıl geçti. Frank Dodd'un cesedi tabutunda çürümüştü bile.

Oysa kurtadamlar, vampirler, gulyabaniler ve kuytulardaki inlerinde gizlenen yaratıklar asla ölmezler.

*
**

Gerçekten de 1980 yazısında canavarın yolu tekrar Castle Rock'a düştü.

Aynı yılın mayıs ayında, dört yaşındaki Tad Trenton gece yarısı uykusundan uyanıp banyoya gitti. Banyonun aralık kapısından koridora vuran hafif aydınlıkta uyku sersemliğiyle yürürken, bir yandan da pijamasının altını indiriyordu. Çişini etti, sifonu çekip yatağına döndü. Üstünü örtmeye hazırlanıyordu ki, sivri kafasının iki yanında hörgüç gibi yükselen omuzları, kehribar rengi ışıltılar saçan gözleriyle, kurtla insan karışımı bir yaratığın yüklüğün içinden kendisini gözetlediğini fark ederek yatakta doğrulup oturdu.

Tüyleri diken diken olmuş, soluğu gırtlığında düğümlenip kalmıştı. Bedeninde binlerce böcek geziniyormuşcasına ürperi-yordu.

Yaratık, kimsenin duyamayacağı boğuk feryatlarla gelen korkunç ölümler tasarlıyormuş gibi çılgınca bakan ve yuvalarında fıldır fıldır dönen gözleriyle en ufak kıpırtısını bile kaçırmadan süzüyordu çocuğu. Tad, onun hırıltısını işitiyor, soluğunun leş yiyenlere özgü pis kokusunu duyuyordu.

Küçük çocuk elleriyle gözlerini kapattı, soluk aldı ve çığlığı bastı.

Yataklarından fırlayan annesiyle babasının korku dolu bağı-rışmalarını ve odasına koşan ayak seslerini duyunca, Tad yüzünü kapayan parmaklarını aralayıp yüklüğe bir göz attı. O şey yerinden kıpırdamamıştı. Annesiyle babasının nasılsa yine oda-larına döneceklerini, o zaman yeniden baş başa kalacaklarını anlatmak istercesine dişlerini göstererek hırıldıyordu.

*
**

Işık yandı. Yatağın yanına koşan Vic ve Donna Trenton endişeli endişeli bakiştılar. Oğlanın tebeşir gibi bembeyaz yüzü ve bir noktaya dikilmiş bakışları ödlerini patlatmıştı.

Donna, "Bu yaştaki çocuğa üç tane sosisli sandviç yedirirsen olacağı budur işte," diye çıkıştı kocasına.

Babası yatağa oturup kolunu omzuna atınca, Tad cesaretini toplayarak bakışlarını yeniden yüklüğe çevirdi. Kendisini yutmak isteyen canavar yok olmuştu. Az önce avlarını kapmaya hazırlanan akbabalar gibi iki yana sallanan, kürklü üçgen kafanın yerinde, Donna'nın bir türlü eli değip de üçüncü kattaki sandık odasına götüremediği, iki yığın halinde istif edilmiş battaniyeler vardı. Yığının tepesinden kendisini izleyen, yaratığın çukura kaçmış, uğursuz sarı gözleri değil, oyuncak ayısının dost bakışlı kahverengi cam gözleriydi.

"Ne oldu, Tadder?" diye sordu babası.

Tad, "Yüklükte bir canavar vardı," diyerek gözyaşlarına boğuldu.

Annesiyle babası onu kucaklayıp okşayarak, tüm ana babaların başvurdukları yöntemle yatıştırılmaya çalıştılar. Canavar filan yoktu, yalnızca kötü bir düş görmüştü. Gölgeler bazen insana oyun oynar, televizyonda ya da resimli kitaplardaki o korkunç yaratıklara benzerlerdi. Güvenli yuvalarına Tad'ın canını yakabilecek hiçbir şey sızamazdı, korkuları yersizdi. Çocukcağz başını sallayarak annesiyle babasının sözlerini onaylıyor, oysa içinden gerçeğin hiç de öyle olmadığını biliyordu.

Babasına kalırsa, karanlıkta battaniye yığınlarını ve oyuncak ayıyı canavarın omuzlarıyla sivri kafası, banyodan sızan ışığı yansıtan cam gözleriyse, canlı bir hayvanın gözleri sanıp korkmuştu.

Genç adam, "Şimdi bana iyi bak," diyerek yüklüğe girdi, battaniyeleri sandalyenin üzerinden alıp dolabın dibine itti. Elbise askılarının kendi dillerinde fısıldaştıklarını duyan Tad, bunu pek komik bularak hafifçe gülümsedi. Oğlunun neşesinin yerine gelmekte olduğunu gören Donna da gülümsedi, içi rahatlamıştı.

Baba yüklerden çıkıp oyuncak ayıyı Tad'a uzattı. "Ve şimdi de..." Yerlere kadar eğilerek reverans yaptı Vic. "Sıra şu sandal-

yede." Ana oğul gülmekten kırıılıyorlardı. Sandalyeyi dışarı çıkarıp yüklüğün kapısını kapadı, yatağın başucuna gelerek oğluna sııttı. Bakışları hâlâ kaygılıydı ama,

"Tamam mı, Tad?"

"Evet," dedi oğlan, sonra da zorlukla ekledi. "Ama babacığım, canavar içerdeydi, gördüm onu, gerçekten gördüm."

Baba güçlü ve sıcak elleriyle küçüğün saçlarını okşuyordu. "Yüklükte gerçek bir canavar görmüş olamazsın, yavrum. Gerçek yaşamda canavar yoktur çünkü. Onlar sadece öykülerde ve kafamızın içinde yaşarlar."

Çocuğun bakışları annesiyle babasının sevecen ve güven verici yüzlerinde gidip geldi. "Gerçekten mi?"

"Tabi ya," diye yanıtladı annesi. "Hadi kalkıp çışimizi yapalım şimdi."

"Yaptım anneciğim, o yüzden uykumdan uyandım."

Şu ana babalar nedense küçüklerin sözlerine hiç inanmazlar. Tad'ın annesi de,

"Çışin yoksa beni utandırmış olursun," diye üsteledi. Oğlan banyoda birkaç damla çış yapınca da gülümsedi genç kadın. "Gördün mü bak?" Tad çaresiz kafasını sallayıp yatağına döndü. Annesiyle babası üstünü örtüp yanaklarından öptüler.

Kapıdan çıkarlarken, korkunun ıslak ve soğuk bir palto gibi yeniden vücudunu sarmakta olduğunu hisseden çocuk dehşete düştü. Lütfen yalnız bırakmayın, ne olur, diye yalvardı içinden.

Babası düşüncelerini okumuşcasına dönüp baktı, bir eli elektrik düğmesindeydi.

"Canavar yoktur, Tadder."

"Yoktur, babacığım," dedi Tad, çünkü babasının bakışlarında inandırılmayı bekleyen bir anlam yakalamıştı. Canavar yoktur, benim dolabımda var ama.

Oğlan uyumuştu adeta. Gözlerini bylenmişcesine canavardan alamıyordu. Yaratık hiç de yabancı gelmiyordu. Bildiği, tanıdığı biriydi sanki, ama kim? Bunu bir türlü ıkaramamak korkusunu büsbütün şiddetlendiriyordu. Çünkü...

"nk ben deliyim, Tad. Adım eskiden Frank Dodd'du. Kadınları öldürüp yerdim.

Buralardan hiç ayrılmadım, sürekli bekledim. Ben canavarım, Tad. Seni de yiyeceğim yakında. Sana giderek yaklaştığımı hissedebiliyor musun?"

Yaratığın yılan ıslığına benzeyen tıslaması belki kendi sesiydi, belki de rüzgârın. Bunun nemi yoktu. Dehşetten uyuşan bedeniyle o uğursuz sesi dinliyor, bayılmak üzere olduğunu sandığında, gözlerinin faltaşı gibi açık olduğunu fark edip hayrete düşüyordu. Bu gece uyuyamazdı artık, belki de bir daha hiç uyuyamazdı.

Oysa saat yarımı aldıktan az sonra, henüz pek küçük olduğundan uykuya yenildi Tad. Tedirgin bir uykuya dalmıştı. Düşünde kendisini kovalayan sivri dişli, tüylü yaratıklar görüyordu.

Gökyüzünde ince bir yarım ay belirmişti. Rüzgâr hırçın bir sesle uğuldayıp duruyordu. Çok uzaklarda bir yerde, ormandaki çamların arasında ya da karanlık çayırlarda bir köpek uzun uzun havladı.

Tad'ın yklğndeki sarı gzly şey nöbet tutuyordu.

*
**

Ertesi sabah ocağın başında pastırma kızartan Donna, "Battaniyelerin yerini sen mi değiştirdin?" diye sordu kocasına. Tad oturma odasında, televizyondaki Hayvanlar Alemi dizisini izliyor, bir yandan da Twinkles'ini kaşıklıyordu.

Twinkles, Sharp ürünü olan kahvaltılık bir bulamatı ve Trentonlar bu şirketin ürünlerini bedava alırlardı.

Vic gazetesinin spor sayfasına o denli gömülmüştü ki, karısının sorusuna bir homurtuyla karşılık verdi. Aslen New Yorklu'ydu. O güne dek Amerikan futbolu salgınına karşı durabilmişti, ama Mets takımının bu sezon yine berbat durumda olması ona acıyla karışık bir zevk veriyordu.

Donna hâlâ cızırdamakta olan pastırmaları sofraya getirdi. "Battaniyeleri sandalyenin üstüne sen mi koydun?"

"Hayır," diyerek sayfayı çevirdi Vic. "O yüklüğün içi leş gibi naftalin kokuyor."

"Kendi koydu demek, çok garip."

Vic gazeteyi elinden bırakıp karısına baktı. "Neler söylüyorsun sen, Donna?"

"Dün geceki karabasanı unuttun mu?"

"Deli misin? Oğlana havale geldi ve ölüyor sandım."

Başını salladı genç kadın. "Battaniyeleri bir..." Omuzlarım silkerek yarım bıraktı sözlerini.

"Ecinniye benzetti," diye sırttı kocası.

"Öyle... Sen de battaniyeleri yüklüğün dibine itip ayısını vermiştin çocuğa. Bu sabah yatağını yapmaya gittiğimde, battaniyeleri yine sandalyenin üstünde buldum." Gülerek ekledi. "Kafamı yüklüğün içine uzatınca, bir an için... sandım ki..."

Vic gazetesini alıp muzipçe göz kırptı karısına. "Üç sosisli sandviç sana da dokundu galiba."

Vic işe gittikten sonra, Donna battaniyeleri niye yüklerden çıkardığını sordu Tad'a, yoksa gece yine korkmuş muydu?

Yere oturmuş resim yapan Tad, solgun yüzünü annesine çevirdi. Her zaman hareketli ve neşeli olmasına rağmen bu sabah pek durgundu oğlan. Bir gecede büyümüştü sanki. "Ben yapmadım."

"Ama, Tad, sen yapmadın, baban yapmadı, ben de yapmadım..."

Çocuk, "Canavar yaptı, anne," diyerek boyamakta olduğu resmin üzerine eğildi.

Kadın, oğluna bakakaldı, kaygılanmış hatta biraz da ürk-müştü. Tad çok zekiydi, kuşkusuz düş gücü de fazlaca genişti. Yine de söylediklerinde bir uğursuzluk vardı. Akşam kocasıyla uzun uzun tartışmalıydı bu konuyu.

"Babanın dediklerini unutma, yavrum, canavar diye bir şey yoktur."

"Canavar gündüzleri çıkmaz, anneciğim." Oğlanın yüzünde beliren sevimli ve içten gülümseme, annenin tüm endişelerini silip götürdü. Çocuğun saçlarını okşayıp öptü.

*

**

Tad anaokuluna gittikten sonra gelen Steve Kemp, Donna'ya kocasıyla konuşması gerektiğini unutturdu. Tad o gece de haykırды, canavar yine gelmişti. Yüklüğün kapısı ardına dek açıldı ve battaniyeler sandalyenin üstündeydi. Babası bu kez hepsini toparlayıp üçüncü kata götürdü. Vic, "İşte şimdi oldu, hadi uyu da güzel düşler gör," diyerek öptü oğlunu.

Tad uzun süre uyuyamadı, tam dalıyordu ki, yüklüğün kapısının tokmağı hafif bir gıcırtyla döndü, kan ve ölüm kokan sivri dişli yaratık, karanlıktan kafasını uzatıp çocuğa merhaba dedi. Pencereden görünen yarım ay ölülerin ferri kaçmış, yarı aralık gözlerini anımsatıyordu.

*

**

Castle Rock'un en yaşlı kişisi, kasabanın eskilerinin Ewie Teyze dedikleri Evelyn Chalmers'di. Postacı Geoge Meara, ona "ağzı kalabalık kocakarı" adını takmıştı. Her sabah, kadına genellikle broşürler, kataloglar ve dua kitapçıklarından oluşan mektuplarını teslim ederken, onun bitmek tükenmek bilmeyen gevezeliklerine de katlanmak zorunda kalırdı. George kasabanın tek meyhanesi olan Mellow Tiger'da dostlarıyla kafa çekerken, "Şu

ağzı kalabalık kocakarı gerçekten de çok isabetli hava tahminleri yapıyor," diye ağzından kaçırdı bazen. Onun bu görüşüne katılmayan yoktu.

101 yaşındaki Arnold Heebert öylesine bunamıştı ki, onunla konuşmak duvarlarla konuşmaktan farksız hale gelmişti. İki yıl önce bakımevinin bahçesinde sendeleye sendeleye yürümeye çalışırken, yaşamında son kez donuna doldurmuş, tam yirmi beş dakika sonra da düşüp boynunu kırmıştı. Boston Post gazetesinin kasabanın en yaşlı kişisine armağan ettiği baston da böylelikle Ewie Teyze'nin olmuştu.

Doksan üç yaşındaki Evelyn Chalmers, ne Heebert kadar yaşlı, ne de bunaktı.

Doğrusu bakımevine tıklmaya da hiç niyeti yoktu. Çoğu kez akşamdan kalma olduğundan karşısında süklüm püklüm duran postacı George'u lafa tutmaya bayılırdı.

Gerçekten de hava tahminleri hep doğru çıkardı. Kasabanın yaşlıları, Ewie Teyze'nin otların biçilmesine hangi hafta başlanacağı, havanın nasıl olacağı ve böğürtlenlerin ne zaman olgunlaşacağı konularında hiç yanılmadığını bilirlerdi.

Evelyn Chalmers haziran ayı başlarında bir gün, bastonuna dayanmış, evinin önündeki posta kutusuna doğru ayaklarını sürüye sürüye ilerlerken, arabasında oturan postacı George da, ağzı kalabalık kocakarı göçüp gidince bastonunun Vin Marchant'a verileceğini düşünerek keyifle sigarasını tütürüyordu. Kendisi sağır olduğu için, dünyadaki herkesin de sağır olması gerektiğine inanan Ewie Teyze, haykıra haykıra George'a merhaba dedi ve büyük bir ciddiyetle bu yazın son otuz yılın en sıcak yazı olacağını bildirdi.

"Gerçekten mi?" diye sordu George.

"NE?"

"GERÇEKTEN Mİ DEDİM!" Kocakarı ne yapıp eder, sonunda sizi de haykırmak zorunda bırakırdı.

"Dediğim çıkmazsa bir domuzu öpmeye razıyım!" Sigarasının külleri George'un daha o sabah temizleyiciden gelen gömleğinin omzuna dökülünce, adamcağız sesini çıkarmadan silkeledi külleri. Ewie Teyze kafasını arabanın camından içeri sokup ağzını postacının kulağına iyice yaklaştırdı. Soluğu ekşi salatalıklar gibi kokuyordu.

"Tarla fareleri yuvalarından dışarı uğradılar. Tommy Neadeau göl kıyısında boynuzlarını ağaçlara sürterek bileyen geyikler görmüş, ardıç kuşları da erkenden ortaya çıktılar bu yaz. Karlar erir erimez altlarından yemyeşil çimenler fişkıriverdi. Duydun mu, Meara, yemyeşil çimenler!"

Bir şeyler söylemesi gerektiğinden, "Gerçekten mi, Ewie?" diye karşılık verdi George, başı ağrımaya başlamıştı.

"NE DEDİN?"

"GERÇEKTEN Mİ, EWIE?" diye haykırdı postacı tükürükler saçarak.

"Gerçekten tabi!" İçi rahatlamıştı kocakarının, "Geçen gece de bulutsuz gökyüzünde şimşek çaktığını gördüm. Kötüye alamet bunlar, Meara, bu yaz sıcaklardan sürüyle insan ölecek."

"GİTMEK ZORUNDAYIM, Ewie Teyze, Kirişçi Beaulieu'ye teslim etmem gereken bir paket var!"

Yaşlı kadın kafasını geri atıp bakışlarını gökyüzüne çevirdi ve tavuk gıdaklamasını andıran bir sesle gülmeye başladı. Sigarasının külleri sabahlığının önüne dökülüyordu. Sonunda gülmekten tıkanır gibi olunca, sigarayı ayaklarının dibine düşürdü.

"Beaulieu'ye paket mi teslim edeceksin? O herif kendi mezar taşının üstündeki resmi bile okuyamaz be!"

"Gitmek zorundayım, Ewie Teyze!" diye yineledi George sabırsızlıkla ve arabayı vitesine taktı.

"Beaulieu anadan doğma salağın biridir!" Kadının haykırışı boşunaydı, çünkü George Meara ardında bir toz bulutu bırakarak gaza basıp gitmişti.

Ewie bir süre posta kutusunun yanında durup uzaklaşan otomobili izledi. Özel mektuplar kesilmişti son günlerde. Dostları birer birer ölüp gidiyordu.

Kendisinin de fazla zamanı kalmadığını biliyordu. Gelmekte olan yaz ona korku veriyordu nedense. Yuvalarından uğrayan tarlafarelerinden, bulutsuz gökyüzünde çakan şimşeklerden söz etmek kolaydı. Oysa kemikleri fırlamış, uyuz ama çok güçlü ve gözlerinden alevler çıkan bir canavar gibi ufukta çöreklenmiş sıcak dalgasını, her gece gördüğü karabasanları, gözlerinden nedensiz dökülen ve ferahlık yerine azap veren gözyaşlarını kimselere anlatamazdı. Bu yaz sıcaklarla birlikte bir cinnet dalgasının da geleceğini seziyordu.

"George Meara, sen kocamış bir eşeksin," dedi. Postacı gibi sözcükleri ağzında yuvarlaya yuvarlaya. Bastonuna dayanarak evine yöneldi. Boston Post gazetesi bu bastonu ona başarıyla yaşlandığından ötürü büyük bir törenle armağan etmişti. Ne aptalca bir neden, gazetenin topu atmasına doğrusu şaşmamak gerek. Kapısının önünde dikilip duru mavi gökyüzüne son kez baktı. Kötülük dolu bir şeylerin giderek yaklaşmakta olduğunu hissediyordu.

*

**

Geçen yaz Vic Trenton'un külüstür Jaguar'ının arka sol tekerleğinden birtakım kulak tırmalayıcı gıcırtilar gelmeye başlayınca, George Meara arabayı Joe Camber'ın kasaba dışındaki tamirhanesine götürmesini önermişti Vic'e. İki erkek Trentonların posta kutusunun önünde konuşurlarken, "Bu Joe tuhaf adamdır," demişti George. "Onarımın kaç patlayacağını başından söyler, işi

bitirdikten sonra da tamı tamına o parayı alır. Ne komik değil mi?"

Vic, postacının kendisini işlettiğinden kuşkulandığı halde, Joe Camber'a telefon edip randevu almış ve geçen yılın temmuz ayında karısıyla, o sıralar üç yaşında olan oğlunu da arabaya atarak tamirhanenin yolunu tutmuştu. Kasabadan gerçekten de epey uzak olan tamirhaneyi bulabilmek için Vic iki kez durup yolu sormak zorunda kalmıştı. Neyse ki, o yaz havalar fazla sıcak değildi. Karısıyla oğlunun keyiflerine diyecek yoktu. Babasının üstü açık arabasıyla dolaşmaya bayılan Tadder annesinin kucağında bin türlü şaklabanlık yapıyordu. Camberlerin evine vardıklarında, tekerleğin gıcirtısı büsbütün dayanılmaz bir hal almıştı.

Avluda sekiz dokuz yaşlarında bir oğlan eski püskü bir beysbol topunu aşınmış bir beysbol sopasıyla ahırın duvarında sektirip duruyordu. Anlaşılan Joe Camber bu ahırdan bozma tamirhanede çalışıyordu. Oğlan gelenleri görünce sopayı fırlatıp, "Merhaba, siz Bay Trenton musunuz?" diye sordu.

"Evet."

Çocuk, "Babama haber vereyim," diyerek ahıra koştu.

Trentonlar arabadan indiler. Vic hemen arka lastiğin yanına diz çöktü. Camber'ın aksaklığı saptayabileceğinden kuşkuluydu. Jaguar'ı keşke Portland'a götürseydi.

Ahırın kapısına oto tamirhanesi olduğunu belirten bir tabela bile asılmamıştı.

Burası insana hiç mi hiç güven vermiyordu.

"Aman Tanrı'm, Vic!..." Karısının çığlığıyla daldığı düşüncelerden kurtulup ayağa fırladı. Garip ve çirkin bir tür midilliye andıran dev gibi bir köpek ahırdan çıkmış, gün ışığına doğru ilerliyordu. Mahzun bakışlı bir Saint Bernard'dı bu. İçgüdüsel bir davranışla oğlunu yerden kapan Donna, Jaguar'a doğru gerilerken, annesinin kollarından kurtulup yere inmek isteyen Tadder

debelenip duruyordu. "Kuçu kuçuyu görmek istiyorum..." Ne yapacağını şaşırarak genç kadın endişeli bakışlarını kocasına çevirdiyse de, kendi de hayli tedirgin olan Vic omuz silkmekle yetindi. Joe Camber'ın oğlu tam o sırada dışarı çıkıp köpeğin başını okşayınca, hayvan koca bir fırçaya benzeyen kuyruğunu sallamaya başladı. Donna kucağında deli gibi çırpınan Tad'ı zapt edemiyordu artık.

Çocuk, "Bırakın küçüğü insin, efendim," dedi terbiyeli bir şekilde. "Kujo çocukları çok sever." Vic'e dönüp ekledi. "Babam ellerini yıkar yıkamaz gelecek."

"Bu köpek azmanının çocuğa zarar vermeyeceğinden emin misin?"

"Elbette eminim, efendim."

Oğlanın bu sözlerine karşın hâlâ kuşkularını üzerinden atamayan Vic, Tadder'in annesinin kucağından sıyrılıp bir karış boyuyla paytak paytak köpeğe doğru ilerlediğini görünce, karısının yanına gidip kolunu beline dolamaktan kendisini alamadı. Köpek yaklaşan Tad'a sürekli kuyruk sallıyordu.

"Ama Vic..." diye kekeledi Donna.

"Korkma canım, bir şey yapmaz." Oysa içi içini yiyordu. Hayvan Tad'ı bir lokmada yutabilecek kadar büyük görünüyordu gözüne. Tad bir an duraklayıp köpeği süzdü.

Anlaşılan o da biraz ürkmüştü. "Kuçu kuçu..." Camber'ın oğlu atıldı. "Onun adı Kujo." Tad, "Kujo," diye seslenince, bir adımda çocuğa yaklaşan köpek, suratını şapur şapur yalamaya koyuldu. Gıdıklanan Tad hem gülmekten kırılıyor, hem de köpeği itmeye çabalıyordu. Annesiyle babasına doğru koşmak isterken bacakları birbirine dolaştı ve yüzüstü yere kapaklandı. Kujo, çocuğun üstüne yürüyünce, karısının kaskatı kesildiğini hisseden Vic öne atılmaya davrandı. Oysa Kujo yavrularını ağızlarında taşıyan kediler gibi, dişlerini Tad'ın tişörtüne geçirmiş, oğlanı

kaldırıp yere bastırmıştı bile. Tamircinin oğlu eli kot pantolonunun cebinde, olup biteni alaylı bakışlarla izliyordu. Bu küçük kazayı oldukça eğlenceli bulmuştu besbelli.

Tad, "Kuçu kuçuyu çok sevdim," diye ıgıllıklar atarak babasına koştı. Kalbi hâlâ küt küt atan Vic, "Gerçekten de harika bir köpek," diye onayladı. Çok kısa bir an, hayvan Tadder'in kafasını bir ısırışta koparıverecekmiş gibi gelmişti. "Bu bir Saint Bernard yavrum."

"Saint Bernard..." diye bağıra çağıra, ahırın kapısında heyula gibi oturmakta olan Kujo'ya koşan Tad hayvanı kucakladı, ayak parmaklarının üstünde yükselerek köpeğin gözlerine yakından baktı. Sonra da minicik ellerini hayvanın ağzına sokup dişlerini inceledi ve yeniden annesiyle babasının yanına koşarak kuçu kuçunun sivri dişleri olduğunu bildirdi. Vic, Camber'ın oğluna, "Kujo" adını nereden bulduklarını sormak üzereyken, tamirci Joe Camber ellerini bir üstüğü parçasına silerek ahırdan çıkıp yanlarına geldi. El sıkışırken yeni müşterinin ellerine yağ bulaştırmak istemiyordu.

Jaguar'la evin çevresinde iki tur atıp janttan gelen sese kulak kabartan Joe Camber, "Mil yatağı aşınmış, yolda bırakmadığına şükredin," dedi yanında oturan Vic'e. "Vaktiniz varsa hemen onarırım. İki saatten fazla sürmez." Adamın işinin eri olduğunu anlayan Vic'in şaşkınlığı sevince dönüşmüştü.

Tadder hâlâ Saint Bernard'la oynuyordu. Elinden geldiğince uzağa fırlattığı beysbol topunu, bıkıp usanmadan yakalayıp geri getiriyordu Kujo. Topun lime lime olmasına şaşmamak gerekti.

Vic, "Bekleriz," diye karşılık verdi. "Köpeğiniz bizim oğlanı oyalıyor nasıl olsa."

"Kujo küçüklere bayılır. Arabayı tamirhaneye sokun lütfen, Bay Trenton."

Yaklaşık bir buçuk saat süren işin sonunda Joe Camber'ın istediği para insanı hayrete düşürecek kadar azdı.

*
**

O ılık akşamüstü, Camberlerin avlusu, "Kujooooo getir!" "Kujoooooo yakala!" diye bağırarak Tad'ın cıvıl cıvıl sesiyle inledi durdu. Camber'ın oğlu Brett, Trentonlar ayrılmadan az önce, Tad'ı Kujo'nun sırtına bindirip belinden sıkıca tuttu ve avluda bir aşağı bir yukarı dolaştırdı. Kafile Vic'in önünden geçerken Saint Bernard'la göz göze gelen genç adam köpeğin tıpkı insanlar gibi gülümsediğini sandı.

Ewie Teyze'yle George Meara'nın karşılıklı bağrıışmalarla geçen sabah sohbetlerinden tam üç gün sonra, Iowa City'deki tertemiz küçük bir evde, Tad Trenton'un yaşında bir kız çocuğu kahvaltı sofrasından kalkarak, "Çok kötüyüm anne, galiba kusa-çağım," diye sızlandı. Anne bu habere pek şaşırılmamıştı, çünkü iki gün önce okulda hastalanıp eve dönen büyük oğlu Brock'un midesini üşüttüğü anlaşılmış, kusma ve ishale geçen berbat bir yirmi dört saatin sonunda çok şükür oğlan düzelmişti.

Küçük Marcy ellerini midesine bastırarak üst kattaki banyoya doğru bir koşu tutturdu. Çocuğu izleyen anne, kızının iki büklüm klozete eğilip kusmaya başladığını görünce korktuğunun başına geldiğini anladı. Ağabeyinin hastalığı ona da geçmişti. Lazımlıkla portatif televizyonu Marcy'nin odasına taşımaları, çocuğa sulu besinler vermeli, masallar okuyarak yataktan çıkmamasını sağlamalıydı. Evin içinde bir hayhuydur gidecekti yani. Bu arada kendi de hastalanırsa şenlik tamam olurdu. Kara kara düşünürken gözleri klozete ilişince, yumruk yemiş gibi sersemledi birden.

Klozetin içi kanlı kusmuk doluydu, kan fayanslara bile sıçramamıştı. Çocuğun çenesinden sızan kan mavi gemici giysisini lekeliyordu. Yeni bir kusma nöbetiyle birlikte kızının ağzından,

burnundan oluk gibi kan boşandığını görüp çılgına dönen anne, küçüğü kaptığı gibi ambulans çağırmak üzere mutfaktaki telefona koştu.

Beş yaşındaki Kujo artık tavşanları kovalayamayacak kadar yaşlandığının bilincindeydi. Pek yaşlı sayılmasa da, kelebeklerin peşinden ormanın derinliklerinde ve uçsuz bucaksız çayırlarda deli gibi koşturduğu yavruluk dönemi gerilerde kalmıştı. Yaşı, olgunluk çağına henüz girmekte olan bir insanın yaşına denkti.

Sabahın erken saatleriydi, çimenlerin üstünde çiy damlacıkları parıldıyordu.

Ewie Teyze hava tahmininde yanılmamıştı. Haziran ayı yıllardır görülmedik ölçüde sıcak geçiyordu. Adam tamirhaneye sığınmasına göz yummazsa, o gün öğleden sonra toz toprak içindeki avluda, kızgın güneşin altında yatmak zorunda kalacaktı Kujo. Ama adam kafayı çektiğinde genellikle daha hoşgörülü olurdu.

*
**

16 Haziran sabahı, kahverengi ve tombul bir tavşan, koca bir köpeğin kendisini gözetlediğinden habersiz, evin kuzeyindeki tarlada birkaç hafta içinde sıcaktan sararacak olan körpe yoncaları büyük bir iştahla mideye indiriyordu. Güneyden gelen esinle tavşanı açık seçik gören Kujo, canı et istediğinden değil sırf avlanma zevkini yeniden tadabilmek için tarlaya doğru seğirtti. Tavşan köpeğin yaklaştığını önceden sezip kaçabilseydi, Kujo da onu kovalamak zahmetine katlanmazdı kuşkusuz. Oysa akli fikri yoncalardan olan tavşancık Kujo'yu ancak beş altı adım ötesindeyken gördü, kulaklarını dikip bir an büyülenmiş gibi kalakaldı, sonra da can havliyle ok gibi fırladı. Öfkeyle havlayan Kujo rakininin pek küçük, kendisinin de hantal olduğunu biliyordu, geldim avına bu denli yaklaşmak bacaklarına iki misli güç vermişti. Zikzaklar çizerek uzaklaşan tavşanı vargücüyle kovala-

maya başladı, arayı giderek kapıyordu. Köpekler gülümsemeyi becerebilselerdi, havlamasından ürküp hep birden havalanan tarla kuşlarını gören Kujo'nun da keyifle sırttığı söylenebilirdi.

Tavşan şimdi düz bir çizgi çizerek yüksek otlarla kaplı çayırın tam ortasından koşuyordu. Hayli geride kalan ve yarışın bu evresini kazanacağından kuşkuya düşen Kujo bir hamle daha yaparak tavşana yaklaşmıştı ki, tavşan alçak bir tepenin eteğindeki deliğe girip gözden kayboldu. Kujo da hiç duraksamadan koyu sarı tüylerle kaplı gövdesini yere yapıştırıp kafasını içeri soktu ve şişe ağzına geçen bir mantar gibi deliği tıkadı.

3 Numaralı Şose'nin sonunda Seven Oaks çiftliğini on yedi yıl önce satın alan Joe Camber çiftçilik yapmadığından, bu deliği fark etmemişti. Tamirhane olarak kullandığı ve oto yedek parçalarıyla araç gerecini sakladığı büyük ahırda tavuk bile beslemezdi. Ara sıra kırlarda dolaşmaya çıkan oğlu Brett Camber da birkaç kez çok yakınından geçmesine karşın oyuğu görememişti. Oysa körlemesine atılan bir adım bacağının kırılmasına neden olabildi. Neredeyse adam boyuna ulaşan otlar kapalı havalarda deliği tümüyle gözden gizler, gökyüzü bulutsuz olduğunda da deliğin ağzı hafif bir karartıya benzerdi.

Çiftliğin ilk sahibi John Mousham, oyuktan haberli olduğu halde, Joe'ya bundan söz etmeyi akıl edememişti. 1970 yılında, Joe'nun karısı Charity bir erkek çocuk doğurduğundan, John kanserden göçüp gitmemiş olsaydı, hiç kuşkusuz genç anne babayı uyarırdı.

Brett'in burayı keşfetmemesi çok iyi olmuştu. Küçük oğlanlar için dünyanın en ilginç şeyleri mağaralardır. Bu oyuk da en derin yeri altı metre olan doğal bir kireçtaşı mağarasına açılıyordu. Mağaranın içini araştırmaya kalkıp kolaylıkla aşağı süzülen meraklı bir çocuğun kaygan kireçtaşına tutunarak yukarı çıkabilmesi olanaksızdı. Mağaranın dibi, bu akibete uğrayan

sincap, sıçan, kokarca gibi küçük hayvanların iskeletleriyle doluydu. İki yıl önce Bay Clean adındaki kedilerini kaybeden Camberlar hayvanın kaçıp gittiğini ya da ezildiğini sanmışlardı. Oysa Bay Clean'ın kemikleri, kovaladığı fareninkilerle birlikte mağaranın dibindeydi.

Delikten kayıp düşen tavşan kulaklarını dikmiş, sürekli havayı koklayarak olup biteni anlamaya çalışıyordu. Gövdesinin üçte birini delikten sokan Kujo'nun mağarada yankılanan havlamaları ödünü patlatmıştı.

Kireçtaşı mağarası, pürüzlü tavanına tırnaklarını geçirip başaşağı sarkarak gün boyu uyuklayan yarasalar için güvenli bir barınaktı. Brett Camber gerçekten şanslıydı, çünkü o yıl mağarada yuvalanan böcek yiyici kahverengi yarasalar kuduz virüsü taşıyorlardı.

Koca gövdesiyle deliğe sıkışan Kujo tüm çabasına rağmen ilerleyemiyordu. Arka bacaklarının yardımıyla kendisini geriye çekip oyuktan çıkabilirdi, ne var ki akli fikri hâlâ tavşandaydı. Mağaranın leş gibi küf ve yarasa pisliği kokan havasına karışan tavşan kokusu ağzını sulandırıyordu.

Sürekli havlayan Kujo'nun uyandırdığı yarasalar dehşete düştüler ve yuvalarına saldırmak cesaretini gösteren yabancıyı saptamak amacıyla, hep bir ağızdan ciyak ciyak bağırarak mağaranın ağzına doğru kanat çırpıyorlardı. Kendilerine özgü radar sistemleriyle çıkış yolunun tıkandığını algılayınca, havada çemberler çizerek huzurlarını bozan yabancıya yaklaşmaya başladılar. İnce zar kanatları, rüzgârda sallanan çamaşırları anımsatan hışırtılar çıkarıyordu. Tavşancık korkudan buz kesilmişti.

Kujo kafasının üstünde yarasaların titreşimlerini hissedince ürperdi. Bu yaratıkların ne kokularından, ne de seslerinden hoşlanmıştı. Hele vücutlarından yayılan o garip sıcaklık midesini bulandırıyordu. Tepesindeki çemberi giderek daraltan yarasaları

korkutmak için deli gibi havlıyor, hırlıyor, ısırmaaya çabalıyordu. Birden dişlerinin bir kanada geçtiğini fark etti. Bir bebeğinkinden daha yumuşak olan kemikleri çatırdayan yarasa, can havliyle köpeğin burnunu ısırarak soru işaretine benzeyen derin bir yara açtı ve döne döne mağaranın dibine düştü. Ölmeden önce yapacağını yapmış, taşıdığı virüsü Kujo'ya aktarmıştı.

Merkezi sinir sistemi hastalığı olan kuduzda, beyne yakın yerlerdeki ısırıklar çok tehlikelidir. Kana ölü kuduz virüsü vererek bağışıklık oluşturmak amacıyla yapılan kuduz aşısının köpekler üzerinde yüzde yüz etkili olduğu söylenemez.

Kaldı ki Kujo aşısı da olmamıştı.

Ağzında iğrenç bir tat bırakan bu leş kokulu yaratıklardan ürken Kujo, elde edeceği nimetin zahmetine değmeyeceği kanısına vardı ve ardında bir toz bulutu bırakarak gövdesini delikten çekip çıkardı. Silkinip postuna yapışan pisliklerle, kireçtaşı parçalarını temizledi. Burnundan kan damlıyordu. Deliğin başına çöküp kafasını gökyüzüne dikerek uludu.

İçeriye yansıyan güneş ışığından çıkış yolunun açıldığını sezince içleri rahatlayan yarasalar karanlık mağaranın tavanındaki yerlerini aldılar. Beyinsiz yaratıklar olduklarından rahatlarını kaçıran yabancıyı kısa sürede unuttular ve şallara bürünmüş kocakarılar gibi kanatlarıyla bedenlerini sarmalayıp tırnaklarını pürüzlü yüzeye geçirerek başaşağı uykuya daldılar.

Kujo tekrar tekrar silkinerek oyuktan uzaklaştı. Burnundan akan kan pıhtılaşmak üzereydi, ama canı hâlâ yanıyordu. Köpekler gururlarına çok düşkünderler.

Yaptıklarından utanan Kujo da bu halde eve dönmeye çekiniyordu. Evdekiler başına gelenleri görünce, "Yaramaz köpek," diye azarlayabilirlerdi. Bugün gerçekten de yaramazlık yapmıştı.

Joe Camber ile Gary Pervier'in çiftliklerini ayıran dereye yöneldi. Akıntıya karşı yüzerek kana kana suç içti mağaranın

pisliğinden, ekşi kokusundan, en önemlisi de "Yaramaz Köpek" duygusundan arınmak için suda yuvarlandı. Keyfi yerine gelmeye başlayınca, dereden çıkıp etrafa fiskiye gibi sular saçarak silkindi. "Yaramaz Köpek" duygusundan da kurtulmak üzereydi.

Oğlanın evde olup olmadığını anlamak amacıyla eve doğru seğirtti. Oğlanı her sabah alıp götüreren, gürültücü çocuklarla dolu okul otobüsü son günlerde ortalıkta görünmüyordu. Oğlan hep evdeydi, genellikle tamirhanede Adam'a yardım ediyordu. Her neyse, otobüsün gelip gelmediğini az sonra anlardı. Mağarayı, yarasa kanadının iğrenç tadını unutmuştu. Yoluna çıkan kuşlara aldırış etmeden otların arasında yavaş yavaş ilerliyordu. Bugün- lük bu kadar yaramazlık yeterdi.

Yaşamının en verimli çağını süren bu yüz kiloluk Saint Bernard, 1980 yılının 16 Haziran sabahı, kuduz hastalığının kuluçka dönemine girmişti.

**

Bir hafta sonra Vic Trenton ve ortağı Roger Breakstone, Seven Oaks çiftliğinden elli kilometre uzakta, Portland kentindeki bir lokantada oturmuş, birlikte kurdukları Ad Worx adlı reklam ajansının sorularını tartışıyorlardı. Yellow.

Submarine adındaki lokanta sandviçleri ve pizzalarıyla ün- lüydü. Tezgâhın üstünde, "Lokantamızın özel sandviçinden iki tane yiyenden para alınmaz" ve "Kusarsanız paralar sizden" yazı- ları göze çarpıyordu.

Buranın hamburgerine bayılan Vic Trenton bugün yedikle- rinin midesine dokunacağını biliyordu. Önündeki jambonlu sand- viçi isteksiz bakışlarla inceleyen Roger'a, "İşi kaybedeceğiz galiba, ne dersin?" diye sordu. Oturduğu zaman göbeği dizlerinden aşağı sarkan yüz yirmi kiloluk Roger'ın iştahının kapalı olması iyiye işaret sayılmazdı.

"Durumumuz bombok, arkadaşım."

"Öyleyse bu seyahatin yararı olacak mı?"

Roger sandviçinden bir lokma ısırıldı. "Belki bazı şeyleri kur-tarabiliriz.

Gitmezsek Sharp işini tümüyle yitirdik demektir."

"On gün ajanstan uzak kalmak da bize pahalıya patlayabilir. Çekilmesi gereken reklam filmlerini unutma."

"Lisa idare eder."

"O karı kendi aşk trafiğini bile idare edemiyor. Maine Emlak Komisyoncuları Birliği'nin başkanıyla da görüşecektin."

"Görüşecek olan ben değilim, sensin."

"Lanet olsun, o kırmızı pantolonlu, beyaz ayakkabılı herifi düşününce afakanlar basıyor üstüme."

"Boş ver, nasıl olsa tümünden aldığımız parayı toplasan, Sharp Şirketi'nden aldığımızın onda biri bile tutmaz. Sharp ve oğlu ikimizi birden çağırdılar biliyorsun. Kararın ne, uçakta sana da yer ayırtayım mı?"

Yarısı Boston'da, yarısı New York'a geçecek olan bu on günlük seyahati düşündükçe soğuk terler döküyordu Vic Trenton. Roger'la birlikte New York'taki Ellison Reklam Ajansı'nda tam altı yıl çalışmışlardı. Şimdi kendisi Castle Rock'a yerleşmiş, Roger ve karısı Althea'da yirmi kilometre uzaklıktaki Bridgton'da bir ev almışlardı.

Vic yaşamının New York'ta geçen dönemini anımsamak bile istemiyordu. Maine'e yerleşmek onun için bir tür yeniden doğuş olmuştu. New York'a bir daha ayak basarsa, bu koca kent kendini yutacakmış gibi anlamsız bir korku yerleşmişti kafasına. Ya bindiği uçak havaya uçacak ya trafik kazası geçirecek ya da bir soyguncunun kurşununa hedef olacaktı. Başına gelecekleri kestiremeye de bir felaket olacağından hiç kuşkusu yoktu. Hamburgenin ucundan bir parça ısırıp tabağına bıraktı. "Adam sen de, Sharp işini yitirirsek dünyanın sonu mu gelecek yani?"

"Gelmez tabi," dedi Roger bardağına bira doldururken. "Ama bizim sonumuz gelir.

Düşünsene, arkadaşım, daha on yedi yıl evin taksidinden kurtulamayacağım.

Üstelik Bridgton Akademisi'ne gitmeyi akıllarına koyan iki kızım var. Sen de çoluk çocuk sahibisin, o külüstür Jaguar'ın da çabası."

"Burdaki iş piyasası..."

Roger, "Yerin dibine batsın!" diye haykırarak bardağını küt diye masaya indirdi.

Yan masalardan yükselen alkış seslerine eliyle karşılık vererek Vic'e doğru eğildi. "Sen de pekâlâ biliyorsun ki, bu kentten alacağımız ufak tefek işlerle parasal sorunlarımızı halledemeyiz. Sharp'ı kaybettik mi, battık gitti demektir.

En azından iki yıl daha bağlantımızı sürdürmek zorundayız. Bu arada Maine Turizm Bürosu'ndan bir iş koparabilirsek, Sharp'a da elveda, o pis bulamaçlarına da."

"Dediğini yapabilmemiz için para biriktirmemiz gerekir. Bunu becerebileceğimizi akim kesiyor mu?"

"Elimizden geleni yaparız, zaten başka çaremiz de yok."

Vic arkasına yaslanıp tabakta buz kesen hamburgerine baktı. Başlarına gelenler düpedüz haksızlıktı. Haksızlıkları kanıksamıştı da, asıl gücüne giden durumun insanı delirtecek kadar saçma oluşuydu. Ortalığı kasıp kavuran bir kasırga reklam ajanslarını felaketin eşiğine getirmişti. Kaçınılmaz sona doğru doludizgin ilerlediklerini ortağının yüzünden okuyabiliyordu. Dokuz günlük oğlunu kaybettiği günün dışında, ilk kez bu denli karamsar ve asık suratlıydı Roger. Çocuğun ölümünden üç hafta sonra kendini tutamayıp çaresizlikten hıçkırma hıçkırma ağlayan Roger'ın perişan hali Vic'in içine dokunmuştu. Şimdi de ortağının paniğe kapılmak üzere olduğunu adı gibi biliyordu.

Reklam piyasasında zaman zaman fırtınalar kopması olağandı. Ellison Ajansı gibi milyonluk kuruluşların bu iniş çıkışlardan etkilenmemelerine karşın, Ad Worx gibi orta halli şirketler büyük zarar görürlerdi. O güne dek ayakta kalabilmelerini Sharp'la yaptıkları anlaşmaya borçluydular. Topu atıp atmaya-caklarını Boston ve New York yolculukları belirleyecekti. Sharp Şirketi'nin içine düştüğü durumun sorumlusu Ad Worx değildi kuşkusuz. Ne var ki küçük bir reklam ajansı Sharp gibi dev kuruluşların gözünde şamar oğlanından farksızdı.

Vic'le Roger birlikte çalışmaya altı yıl önce Ellison Ajansı'nda başlamışlardı.

Uzun boylu, ince yapılı ve sakin yaradılışlı Vic'le, şişko, şen şakrak ve dışa dönük Roger birbirlerini tamamlayan bir çift oluşturuyorlardı. Birlikte aldıkları ilk görev Felçli Çocuklar Derneği'nin reklam kampanyasını yürütmekti.

Hazırladıkları siyah-beyaz fotoğrafta, kafasında New York Mets Kulübü'nün kasketi ve bacaklarını kıskaç gibi acımasızca saran çelik yürüme aygıtlarıyla, küçük bir felçli çocuk, sahanın faul çizgisinde duruyordu. Roger'ın da onayladığı gibi, oğlanın yüzündeki o hülyalı ifade reklamın başarıya erişmesini sağlamıştı. Fotoğrafın altına, "Billy Belamy top oynayamaz, çünkü felçlidir. Bize elinizi uzatın," diye yazmışlardı. Derneğe yapılan bağışların artmasıyla birlikte, Trenton-Breakstone ikilisi de ün kazanmaya başlamıştı. Genellikle fikirler Vic'den çıkar, öteki ayrıntılarla da Roger ilgilenirdi.

Sony Anonim Şirketi'nin reklamındaysa, kucağında koca bir Sony radyo tutan şık giysili bir erkek, geniş bir otoyolun tam ortasına bağdaş kurmuş gülümsüyordu.

"Polis Bandosu, Rolling Stones, Vivaldi, Mike Wallace, hepimize merhaba!"

Yüzme gereçleri üreten bir şirkete yaptıkları reklam herkesin beğenisini kazanmıştı. Nefis bir deniz kıyısında çekilen fotoğraf, Miami sahillerinde boy gösteren atletik yapılı, yakışıklı delikanlıların tam karşıtı tipte, göbekli, etleri sarkmış, vücudu dövmelerle dolu, sağ bacağında derin bir yara izi olan, kaderin sillesini yemiş, orta yaşlı bir erkeği gösteriyordu. Adamın kollarında bir çift palet vardı. Reklamın en etkili yani kuşkusuz altındaki yazıydı. "Ekmek parası için dalıyorum, bayım, sükse peşinde değilim." Şirket yetkilileri karşı çıkmasalar, Vic ve Roger aslında, "Karı kız peşinde değilim," diye yazacaklardı.

Vic ne zaman birkaç kadeh atsa, "Bizim istediğimiz gibi yazılıysaydı iki misli palet satarlardı," diye hayıflanmaktan kendisini alamazdı.

Yaşlı Sharp istemeye istemeye Cleveland'dan kalkıp New York'a gelerek Ellison Ajansı'nın kapısını çaldığında, Sharp Şirketi Amerika'da hazır gıda maddeleri üreten büyük şirketlerin arasında on ikinci sıradaydı. İkinci Dünya Savaşı'ndan önce Nabisco'dan bile daha büyük bir şirket olduklarını ikide bir yinlemeye bayılan yaşlı adam, tam yirmi yıl Cleveland'daki bir reklam ajansı ile iş görmüştü. İhtiyarın böbürlenmelerine, "İkinci Dünya Savaşı biteli otuz beş yıl oldu," diyerek karşılık veriyordu oğlu genç Sharp.

Şirketle altı aylık bir ön anlaşmaya varılmış ve kampanyayı yürütme görevi Trenton-Breakstone ikilisine verilmişti. Bu deneme devresinin sonunda Sharp Şirketi listede dokuzuncu sıraya, bir yıl sonra da, yani Vic'le Roger Maine'de kendi ajanslarını kurduklarında, yedinci sıraya yükselmişti.

Çok geniş kapsamlı bir kampanyaya girişilmişti. Öncelikle Sharp bisküvileri için, altı tabancası da mermi yerine bisküvi atan sakar bir "Keskin Nişancı" tipi çizmişlerdi. Çevresini saran bisküvi yığınının aval aval bakan Keskin Nişancı, her Tanrı'nın günü

ekrandan, "Haydutları elimden kaçırdım, ama dünyanın en nefis bisküvileri benim oldu," diye sesleniyordu milyonlarca Amerikalıya.

On altı çeşidi olan hazır Sharp kekleri için ekrana "George ve Gracie" spotu geliyordu. Kuş sütünün bile eksik olmadığı bir ziyafet sofrasından kalkan George'la Gracie, küçük evlerine döndüklerinde, Gracie buzdolabından bir Sharp keki çıkartıp masaya koyuyordu. Karı-koca birbirlerini sevecen bakışlarla süzerlerken, "Bazen canınız sadece bir Sharp keki ister," yazısı beliriyordu. Bu spot onlara ödül kazandırmıştı.

En büyük başarıları ve, "Çocuk programları için hazırlanan en etkili reklam spotu" olarak nitelendirilen, "Öğretmen Sharp," talihin cilvesine bakın ki, şimdi başlarını yemek üzereydi.

Küçüklere göre hazırlanan televizyon reklamlarını genellikle komik çizgi filmler oluşturduğundan, yaşlı bir karakter oyuncusunun Öğretmen Sharp rolünü üstlendiği bu spot çocuklara sıkıcı gelebilirdi. Oysa bir sürü öğretmen ve psikologa akıl danışarak, küçüklerin tam anlamıyla güvenilir bir babanın özlemini çektiklerini öğrenen Vic'le Roger, buna uygun bir tip geliştirmeye özen göstermişlerdi.

Reklam filmi bir sınıfta çekilmişti. Kürsüde oturan Öğretmen Sharp takım elbisesinin içine gömlek ve süveter giymiş, kravat takmamıştı. Emretmeden, yaltaklanmadan, tane tane konuşuyor ve ekranın başındaki çocuklara büyük adamlarmış gibi sesleniyordu. "Günaydın çocuklar, lütfen beni dikkatle dinleyin.

Adım Öğretmen Sharp. Sharp kahvaltılık bulamaçlarının reklamını yapıyorum. En lezzetli ve sizlere en yararlı bulamaçları biz üretiriz." Kısa bir sessizlikten sonra Öğretmen Sharp'ın dudaklarında çocukların kalplerini fetheden bir gülümseme beliriyordu. "Doğruyu söylediğimden kuşkunuz olmasın. Anneleriniz bizi tanır, ama sizler de tanımak istersiniz diye düşünmüştüm." Bu

sırada sınıfa giren genç bir adamın getirdiği bir kâse bulamacı kaşıklayan Öğretmen Sharp,

"Gerçekten kusursuz," diyerek sözlerine son veriyordu.

Sharp bulamaçlarının zaten kusursuz oldukları gerekçesiyle son cümleye karşı çıkan yaşlı Sharp'ı razı edebilmek için günlerce dil dökmüşlerdi. Reklamcılık sezgi gücüne dayanan bir meslek olduğundan, Vic'le Roger da son cümlenin izleyiciler üstünde çok etkili olacağını sezmişlerdi. "Gerçekten kusursuz" kesin bir güvenceyi simgeliyordu. Annelerle babaların boşandığı, büyük çocukların yok yere küçüklerin pestilini çıkarttığı, kötülerin iyileri yendiği, kısacası türlü haksızlıklarla dolu dünyada bulamaçlarının kusursuz olduğunu bilmek bile yeterdi çocuklara.

Genç Sharp'ın da yardımıyla onaylanan ve kısa sürede ekranın vazgeçilmez konuğu olan Öğretmen Sharp'ın dillerden düşmeyen son sözleri zamanla Amerika'da bir slogan olmuştu. Roger, "Şu genç Sharp'ın sağda solda ettiği sözleri bir duysan, herifçioğlu spotu kendi yazdı sanırsın," diye söylenirdi sık sık.

Vic'le Roger kendi ajanslarını kurmaya karar verdiklerinde, Ellison Ajansı'yla anlaşmaları yasal olarak sona erinceye dek, kuralları titizlikle gözetmişler ve müşterilere başvurmamışlardı. Portland'daki ilk altı ay ikisi için de yıpratıcı ve güç bir dönem olmuştu. O zamanlar Tadder henüz bir yaşındaydı. New York'taki yaşamını fena halde özleyen Donna huysuz, alıngan ve ürkek biri olup çıkmıştı.

Roger'ın reklamcılığa yeni atıldığı yıllardan kalma ülseri bebeğin ölümüyle yeniden azmış, adamcağızın ağzından mide pastilleri düşmez olmuştu. Vic önceleri Roger'ın karısı Althea'nın zor günlere başarıyla göğüs gerdiğini sanmıştı. Oysa Donna'nın dediğine bakılırsa, kadın yemeklerinden sonra yuvarladığı kadehlerin sayısını giderek artırmaktaydı. Geçen yıllarda birkaç yaz tatilini Maine'de geçiren Trentonlarla Breakstonelar, Mainelilerin

eyaletin yerlisi olmayanlara hiç de konukseverlik göstermediklerini ancak buraya yerleştikten sonra anlamışlardı.

Sharp Şirketi de onlara yüz çevirmiş olsaydı, bu koşullar altında iflas edecekleri kesindi. Bereket versin, Cleveland'da işler tersine dönmüş, Ad Worx'la çalışmakta direten bu kez yaşlı Sharp olmuştu. Kırk yaşlarındaki oğlu, reklamcılığın kalbi sayılan New York'tan bin kilometre uzakta, meteliksiz bir ajansa güvenmenin akıl kârı olmadığı kanısındaydı. Vic ve Roger'ın New York'taki işlerini halletmek için bir pazarlama bürosuyla ve Boston'da bir film stüdyosuyla yaptıkları anlaşmalar ne genç Sharp'ın umurundaydı, ne de yıllardır reklam kampanyalarını başarıyla yürüttükleri öteki şirketlerin. Roger,

"Görüyorsun, ya arkadaşım," diye yalanmıştı acı acı. "Bu nankör heriflerin gözünde sadakat tuvalet kâğıdından farksız."

Yaşlı Sharp ağırlığını koymuştu da, fena halde gereksinme duydukları paraya kavuşmuşlardı. "Ne olmuş Maine'e yerleştilerse? Tam yirmi yıl yerel bir reklam ajansı ile işlerimi yürüttüm ben. Aslına bakarsan, şeytanın kol gezdiği o kentten taşınmakla akıllılık ettiler." İhtiyar son sözlerini söyleyince oğluna çenesini kapatmak düşmüş. Keskin Nişancı, George'la Gracie ve Öğretmen Sharp spotları da ekranda kalmıştı. Spotların çekimi Boston'da bağımsız Image-Eye Stüdyosu'nda yapılıyor, New York'taki pazarlama bürosu da piyasa araştırması işini başarıyla yürütüyordu. Yılda üç dört kez Cleveland'a yaptıkları yolculuklar dışında, Sharp Şirketi'yle bağlantılarını posta ve telefonla sağlıyorlardı. Alışılmadık bir yöntemle de olsa işler tıkır tıkır yürüyordu.

Derken, 1980 yılının nisan ayında Sharp Şirketi ahududulu bir kahvaltılık bulamacı sürdürdü piyasaya.

Vic ve Roger bu bulamacın hazırlanmakta olduğunu uzun süredir biliyorlardı.

Öteki Sharp bulamaçlarının şekerli ya da çok az şekerli olmalarına karşın, tatlı sevenler için hazırlanan bu yeni ürünün içine bolca şeker eklenmişti. 1979 yılının sonbahar başlarında Boise, Idaho, Pennsylvania ve Roger'ın yerleştiği Bridgton'da yapılan deneme satışları başarıyla sonuçlanmıştı. "Benim çocuklarım bu bulamacı ağızlarına koyamazlar. İçinde meyveden çok şeker var," diye söylenen Roger, kızlarının süpermarkette Sharp ahududu bulamacını görüp tutturdıklarını karısından duyunca yine de memnun olmuştu. Demek, bulamacın sürümü iyi olacaktı.

Vic de masum masum başını sallayarak, "Bulamaç kutularını ilk kez gördüğümde içleri kan dolu sandım," demişti. Başlarına gelecekleri kestirmek olanaksızdı tabii.

Olanları teker teker gözünün önüne getiren Vic, Sharp'la oğlunun Ad Worx'u kurban olarak seçeceklerini kesinkes biliyordu.

"Kararın nedir, Vic?" Roger sandviçini yarılamıştı.

"Dediğin gibi olsun. Bir deneyelim bakalım."

Roger, ortağının omzuna bir şaplak indirdi. "Hadi yemeğini ye, arkadaşım."

Oysa Vic bir lokma bile yiyecek halde değildi. Ulusal bayram dolayısıyla tatile çıkacak olan bölge satış müdürleriyle yöneticilerin Cleveland'a dönmeleri zaman alacağından, 4 Temmuz'dan üç hafta sonra yapılacak "ivedi" toplantıya mutlaka katılmalarını emretmişti Sharp Şirketi. Toplantı gündeminde yer alan "iş ilişkilerinin gözden geçirilmesi" cümlesiyle doğrudan doğruya Ad Worx hedef alınıyordu. Anlaşılan genç Sharp'ın niyeti yenilginin acısını Vic ve Roger'dan çıkarmaktı.

Ahududu bulamacının reklamında da Öğretmen Sharp'ı kullanmışlardı. "Gerçekten kusursuz." Bulamaç piyasaya çıktıktan üç hafta sonra Iowa'da kızının kırmızı renkli kusmuğunu görünce mide kanaması geçirdiğini sanıp çılgına dönen bir anne, çocuğu

kaptığı gibi soluğu hastanede almıştı. Aslında küçük kızın hastalığının nedeni basit bir bağırsak enfeksiyonuydu.

Gün geçtikçe artarak Amerika'nın dörtbir yanına yayılan buna benzer olayların sayılan sonunda binlere ulaşmış, ishal olan ya da kusan çocuklarının kanama geçirdiklerini sanan ana babalar hastaneleri doldurmaya başlamışlardı. Bulamacın kusma ve ishale neden olmadığını ateş püsküren ana babalara anlatmaya çalışmak boşuna nefes tüketmekti.

Sorunu çıkararak, bulamaca rengini veren ve aslında kesinlikle zararsız olan kırmızı besin boyasıydı. "Gerçekten kusursuz." Oysa piyasaya sürülen ilk parti bulamacın hamurunda kullanılan boya kusurluydu, üstelik de bu parti kolay kolay tükenmeyecek kadar çoktu. Sindirim sistemi kusurlu boyayı hazmedemiyor, olduğu gibi dışarı atıyordu.

Doktorun biri, "Bir çocuk bu bulamacı yedikten hemen sonra ölse, yapılan otopside sindirim sistemlerinin kıpkırmızı olduğu görülür," demişti. Bulamaç gerçekten de kusursuzdu hani! Boyanın tümüyle başka nedenlerden hastalanan çocuklarda görülen bu etkisi de geçiciydi, ama o kargaşada gerçeklere kimse kulak asmıyordu.

Batmaları kaçınılmazsa, savaşılarak batmaları gerektiğine inanan Roger, Cleveland'a gitmeden önce, Image-Eye Stüdyosu, Öğretmen Sharp rolünü oynayan aktör ve New York'taki pazarlamacılarla birer toplantı yapıp durumu tartışmalarını önermişti. Rolünü fazlasıyla benimseyen zavallı Öğretmen Sharp'ın sinirleri adamakıllı bozdu. Vic ve Roger, Boston'da Ritz-Carlton, New York'taysa UN Plaza otellerinde, insanı canından bezdiren iki hafta geçireceklerdi. Zor günlerin geride kaldığını sanmakla aptallık etmişlerdi. Yeni bir reklam kampanyasıyla yenilginin etkilerinin geçiştirilebileceğine inanan Roger. Sharp'la oğlunun

akıllarım başlarından alacak parlak tasarımlarla gitmek istiyordu Cleveland'a. New York ve Boston toplantılarının amacı buydu.

Girişimlerinin büyük bir olasılıkla fiyaskoyla sonuçlanacağını bildikleri halde, idam fermanlarını kendi elleriyle yazmaktansa Sharp Şirketi'nin karşısına akılcı önerilerle çıkmayı yeğlemişlerdi.

Vic'in kafasını kurcalayan, özel yaşantısına ilişkin sorunlar da vardı. Son sekiz aydır karısıyla aralarında bir uçurum açıldığını sezmişti. Donna'ya hâlâ âşık, Tadder'a ise tapıyordu, ama günün birinde büsbütün kötüleşeceğinden kuşkulandığı durumu nasıl düzelteceğini bilemiyordu. Bunalımlı günler belki de çok yakındı. Bu on beş günlük seyahatin ailesiyle birlikte olması gereken yaz mevsimine rastlaması büyük şanssızlıktı. Son zamanlarda karısına baktığında, o bildik yüz hatlarının içinde bir yabancının çehresini görür gibi oluyordu.

Ve o kahredici soru... Uyuyamadığı geceler hep bu soruyu evirip çeviriyordu kafasında. Eskisi kadar sık sevişmez olmuşlardı. Yoksa karısı bir sevgili mi bulmuştu? Donna yapar mıydı bunu? Yapmamış olmasını dileyip kendini avutmak neye yarardı? Sonunda bu işin bedelini ödeyecek olan o değil miydi? Evliliğinin yıkılacağından korktuğu için gerçeği öğrenmek işine gelmiyordu. Karısını seviyordu, onun yabancı bir erkekle kırıştırmasını da bağışlayabilirdi, ne var ki, kendi çatısı altında boynuzlanmayı asla onuruna yediremezdi. Sokaktaki çocuklar bile alay ederlerdi boynuzlularla. Vic, Roger'ın sesiyle kendine geldi.

"Bağışla, Roger, anlayamadım."

"Tanrı'nın belasını bulamaç demiştim."

"Haklısın, buna içilir işte."

*
**

Vic'le Roger'ın o tatsız öğle yemeklerinden bir hafta sonra Gary Pervier, Seven Oaks tepesinin eteğindeki bakımsız bahçe-

sinde, yarı yarıya kurumuş bir karaağacın gölgesine eski püskü bir bahçe sandalyesi çekip oturmuş, dörtte bir portakal suyu, dörtte üç Popov votkasından oluşan sert kokteylini yudumlamaktaydı. New Hampshire'dan kasalar dolusu Popov votkası satın almıştı.

Maine'de bile çok ucuz olan Popov, zengin New Hampshire Eyaleti'nde neredeyse bedavaydı. Çimenliğin arka tarafındaki sıvaları dökülmüş, kepenkleri sallanan, damı çökmek üzere olan eve harabe demek daha uygun düşerdi. Fırtınalar nedeniyle çatıdan uçan kaplamaların bazıları karaağacın dallarına takılıp kalmış, evin bacası düştüğü yerden kalkmaya çabalayan sarhoşlar gibi eğrilmişti. Gary Pervier ha Tac Mahal'de oturmuş, ha burada ne fark ederdi?

Bunaltıcı sıcağa karşın yine dut gibi sarhoşturdu. Ayyaşlığı kanıksayalı yıllar olmuştu. Roger'ı, Vic'i, Donna'yı tanımaz, tamsa da kafasına takmazdı. Koca dünyada sadece iki dostu vardı: 3 numaralı şosenin sonunda oturan Joe Camber ve köpeği Kujo. Sık sık birlikte kafa çektiklerinden, Joe'nur. alkolizme giden yolda doludizgin ilerlediğini fark etmişti. Kendisi o yolu çoktan geçmişti.

Bakışlarını hastalıklı karaağacın tepesindeki kuşlarla çatı kaplamalarına çevirip, "İçkinin dışında hiçbir şey umurumda değil," diye bağırarak yellendi ve ayaklarının dibindeki böceği ezdi. Arka taraftaki çalılar arasında bir sürü hurda otomobil parçası göze çarpıyordu. Evin batı duvarını saran sarmaşıkların arasından gözükken küçük pencerenin camları, güneş vurduğunda lekeli bir elmas gibi parlardı. Gary, iki yıl önce şimdi anımsayamadığı bir nedenle, çalışma masasını kaldırdığı gibi bu pencereden aşağı fırlatmış, sonra da soğuk girmesin diye camları yenilemişti. Çalışma masası hâlâ düştüğü yerde duruyordu.

1944 yılında Fransa'da, tek başına küçük bir Alman mevziini ele geçirip aldığı altı mermi yarasına karşın, müfrezesinden sağ kalanları beş kilometre kadar ilerletmeyi başaran yirmi yaşındaki Gary'ye minnettar kalan anavatanı, borcunu, en değerli nişanlarından biri olan "Üstün Hizmet" nişanıyla ödemişti. Gary 1968'de, Castle Falls'da oturan Buddy Torgeson'a gidip madalyasından bir kül tablası yaptırmak istediğini bildirmiş, Buddy'nin afalladığını görünce de,

"Aslına bakarsan içine edebileceğim bir lazımlık yaptırmak isterdim ya, yeterince büyük değil," diye eklemişti.

Buddy bu olayı önüne gelene anlatmıştı tabii, belki Gary'nin de amacı buydu.

Protesto, esrar ve kadın konularından öğrenim gördükleri üniversitelerine dönmeden önce para babası aileleriyle birlikte Göller yöresinde yaz tatillerini geçirmekte olan yerli hippiler bu öyküyü duyunca Gary'ye hayran kalmışlardı. Esso benzin istasyonunda çalışan ve boş zamanlarında kaynakçılık yapan Buddy madalyadan güzel bir kül tablası yapmıştı. Gary Pervier, Esso istasyonlarının artık Exxon adını taşımalarına tahmin edeceğiniz gibi metelik vermiyordu. Madalyanın başına gelenler yerel bir gazeteye konu olmuştu.

Öyküyü kaleme alan beyinsiz gazeteci olayı savaş aleyhtarı bir davranış olarak yorumlayınca, hippiler Gary'nin kapısını aşındırmaya başlamışlardı. Çoğunluğun amacı hayranlıklarını belirtmektir. "Bu iş için geç kaldığını" ya da "Artık bardağı taşırdığını" söylemeye gelenler de oluyordu ara sıra. Gary bu saçı uzun, aklı kısa muhallebi çocuklarını, elde tüfek karşılıyor, def olmazlarsa gözünü bile kırpmadan tetiğe basacağını söyleyerek kovalıyordu. Bir süre sonra hippilerin ayağı kesilince, madalya olayı da unutulup gitti.

Alman mermilerinden biri Gary'nin sağ hayasını uçurmuştu. Soldakinin büyük bölümü sağlam olduğundan zaman zaman cinsel arzusu uyanıyordu. Joe Camber'a sık sık yinelediği gibi, ha öyle olmuş, ha böyle hiç umurunda değildi. Değerbilir ülkesinin ona layık gördüğü "Üstün Hizmet" nişanı yaza da yeterdi, kışa da. 1945 Şubatı'nda Paris'teki hastaneden taburcu edildiğinde, emekliye sevk edilerek harp mamulü aylığı bağlanmıştı. 1945 yılının 4 Temmuz'unda Castle Rock'da şerefine görkemli bir tören yapılmıştı. Bu minnettarlık gösterilerinin en makbule geçeni belediye meclisinin Gary'den emlak vergisi almamaya karar vermesiydi. Hiç değilse çiftliğini elden çıkarmak zorunda kalmamıştı. Kasabaya döndükten sonra morfin bulamaz olunca alkol namına eline ne geçerse kafasına dikerek, yavaş yavaş ve zevkli bir yöntemle kendisini öldürmeye başlamıştı.

Şimdi, elli altı yaşında, ak saçlı, huysuz biriydi. Joe ve Brett ile Kujo'nun dışında kimseye katlanamıyordu.

İçkisinden bir yudum daha alıp arkasına yaslandı, az kalsın sırtüstü düşüyordu.

Üstünde hayvan resmi olan kadehi kasabadaki, McDonald's lokantasından bedava vermişlerdi. Hamburgerleri hem ucuz, hem de lezzetli olduğundan karnını çoğunlukla orada doyururdu. McDonald's lokantalarının sahibi Ronald McDonald da yerin dibine batsın, belediye başkanı da, ötekiler de.

*

**

Gezintiye çıkan Kujo, Gary'nin sol tarafında kalan otların arasından geçerek ön avluda belirdi. Bir kez havlayarak kibarca geldiğini bildirdikten sonra kuyruğunu sallaya sallaya adama yaklaştı. Kadehini yere bırakan Gary, "Vay orospu çocuğu vay, hoş geldin," diyerek ceplerini karıştırmaya koyuldu. Her zaman köpek için yiyecek bir şeyler bulundururdu yanında. Bu kez de

gömleğinin cebinden kemik biçiminde iki köpek bisküvisi çıktı. "Önce otur bakalım, oğlum."

Ne denli sarhoş ve sinirli olursa olsun, koca Saint Bernard'ın tavşan gibi oturması güldürürdü Gary'yi. Kujo bisküvileri daha havadayken kapıp birini yemeye başladı. O sırada köpeğin burundaki yarayı fark eden Gary, Kujo'nun başını okşamak için elini uzatınca, hayvan kafasını kaldırıp hırladı.

Bakışlarında soğuk ve içten pazarlıklı bir anlam yakalayan Gary hemen elini çekti. Koca köpekle oyun olmazdı.

"Neyin var be, oğlum?" Kujo'nun hırladığını bunca yıldır ilk kez duyuyordu, kulağıyla duymasa inanmazdı zaten. Böylesine iyi huylu bir köpeğin hırlaması olacak şey değildi. Hayvancağız sıcaktan bunalmış olmalıydı. Köpekler sıcaktan insanlardan daha fazla etkilenirlerdi. Postacı George'un Ewie Teyze'den duyduğuna bakılırsa, yakında ortalık cehenneme dönecekti. Kujo'nun da ara sıra huysuzlanmaya hakkı vardı tabi. Yine de Gary'ye hırlaması garipti. Kendini bağışlatmak istercesine kuyruk sallayarak yaklaşan Kujo'nun tüylerini okşadı.

"Hadi oğlum, ötekini de ye."

Kujo bisküviyi yerden kaptı, ağzından ip gibi salya akıyordu. Bisküviyi yeniden yere bırakıp bakışlarını adama çevirdi.

"Demek yemeyeceksin ha, gözlerime inanamıyorum."

Çaresiz kalan Kujo bisküviyi yedi. "Aferin, sıcaktan ne sen ölürsün, ne de ben."

Gel gör ki, basurlarım fena azdı. Adam sen de, golf topu kadar büyüseler ne yazar."

Kadehini yerden aldı. Kulüpteki sosyetik karıların deyişiyle, içkisini tazelemeliydi. Kadehi havaya kaldırıp ayaklarının dibinde yatan Kujo'ya çatıyı işaret etti. "Şu bacaya bak, püf desen düşecek. Boş veeer, isterse ev kafama çöksün, kimin umurunda?"

Kujo hafifçe kuyruğunu salladı. Adamın söylediklerini anlamasa da, yıllardır alışageldiği bu ses onu rahatlatıyordu. Kendisine her zaman bisküvi veren bu adamı severdi. Son günlerde hiç iştahı yoktu, ama adamı kırmaktansa verileni yerdi. Ona hırlamasının nedeni sıcak değildi. Üstünde bir tuhafılık vardı, kendisini iyi hissetmiyordu. Kısacık bir an adamı ısırarak geçmişti içinden.

"Burnunu dikenli çalılar yırttı anlaşılın, neyin peşindeydin yine tavşan mı, dağ sıçanı mı?"

Kujo kuyruğunu biraz daha salladı. Çalılarda ağustosböcekleri ötüyor, evin doğuya bakan duvarında sereserpe boy veren hanımeline üşüşen arılar vızıldıyordu. Yaşamından hoşnut olmaması için neden yoktu. Oysa Kujo sabahtan beri huzursuzdu.

Gary ayağa kalkmaya çalışırken sandalyeyi devirdi. "Bağışla, oğlum." Dörtbir yana atılmış boş içki şişeleri, tenekeler, çöp torbalarıyla yangın yerini andıran mutfakta kokteylini hazırlayıp elinde kadehiyle geri döndüğünde Kujo gitmişti.

*
**

Haziranın son günü kasabaya inip Tad'ı öğleden sonraları gittiği kapa bırakarak alışveriş yapan Donna Trenton yorgun argın eve geldiğinde, Steve Kemp'in iki yanı yağlı boya çöl resimleriyle kaplı külüstür kamyonunu kapının önünde görünce küplere bindi. Sabahtan beri çatacak adam arıyordu zaten. Kocasını New York seyahatinden söz ettiğinde kahvaltı ediyorlardı. Çocukla birlikte on beş gün evde yalnız başına kalamayacağını öne süren Donna'ya gerçeği olanca çıplaklığıyla anlatmış, o güne dek ahududu bulamacı sorununu tatsız bir şaka kabul edip ciddiye almayan genç kadını adamakıllı korkutmuştu.

Öğleden sonra da, geçen cuma günü Stanley adında koca bir çocuğun kendisini yere düşürdüğü bahanesiyle kampa gitmemekte direten Tad'ın huysuzluğuyla uğraşmak zorunda kalmıştı. Göğsüne kapanıp ağlayan çocuğu zorla kampa bırakırken kendini

anneden çok Nazilere benzetmişti. Bazen Tad'ın hiç büyümeyeceğini sanıyordu. O yaştaki çocukların daha becerikli ve kendinden emin olmaları gerekmez miydi?

Oğlanın çikolatalı elleriyle bluzunda bıraktığı lekeler, sıradan dedektif dergilerinde gördüğü kanlı parmak izlerini anımsatıyordu.

Üstelik iki kişilik Ford Pintosu da kasabadan eve dönerken bir ara tutukluk yapmış, hıçkırık tutmuşcasına sarsılıp durmuştu. Arıza yineleye bilirdi, en kısa zamanda arabayı bir tamirciye götürmeliydi. Steve Kemp'in çıkagelmesi tüm aksiliklerin üstüne tuz biber ekmişti. Kendi kendine, "Saçmalık yapmak yok," diye tembihleyerek filesini kaptığı gibi arabadan indi. Yirmi dokuz yaşında, uzun boylu, esmer güzeli bir kadındı. Bunaltıcı sığağa Tad'ın lekelediği bluzuna ve terden kalçalarına sımsıkı yapışan okul yıllarından kalma şortuna karşın, banyodan yeni çıkmışcasına tertemiz görünmeyi becerebiliyordu. Basamakları ikişer ikişer atlayıp öfkeyle eve daldı. Steve elinde bira bardağı, Vic'in oturma odasındaki koltuğuna kurulmuş televizyon izliyordu. İçtiği sigara herhalde kendisininindi. "Prenses hazretleri sonunda geldiler. Hiç gelmeyeceksin sandım."

Yüzünde beliren çarpık gülümsemeyi Donna bir zamanlar pek çekici bulurdu. Genç kadın buz gibi bir sesle, "Hemen çek git burdan, orospu çocuğu," diyerek mutfağa girdi, filesini boşaltıp aldıklarım yerleştirmeye koyuldu. Sinir midesine vurmuştu. Evlenmeden önce annesiyle ettikleri kavgalar dışında hiç bu kadar öfkelenmediğini anımsamıyordu. Steve arkadan yaklaşp tunç renkli kollarıyla çıplak beline sarılmaya kalkınca, dirseğini adamın böğrüne indirdi. Steve'in saatlerdir burada oturup onu beklememiş olması umurunda bile değildi. Dönüp adamın sakallı yüzüne baktı. Topuklu ayakkabı giydiği zaman kocasından daha boylu durduğu halde Steve'den bir karış kısaydı.

"Duymadın mı? Defolup gitmeni söyledim."

"İyi ama niye gidecekmişim?" Adam hâlâ sırtıyordu. "Oğlun kampta kendi havasında, kocan işinde ter döküyor. Kasabanın en güzel ev kadını Donna Trenton'la, en yetenekli ozanı ve tenis oyuncusu Steve Kemp'in iş tutmalarının tam zamanıdır."

"Kamyonu kapının önüne park etmişsin. Üstüne de, 'Ben Donna Trenton'u Düzüyorum,' diye yazsaydın bari."

"Bahane hazır, güzelim, çalışma masanızı getirdim, yeni gibi oldu."

"Öyleyse çıkarıp verandaya taşı, ben de bu arada sana çek yazayım." Steve'in yüzündeki gülümseme silindi. Erkeğin gerçek çehresiyle ilk kez karşılaşan Donna gördüklerini hiç mi, hiç beğenmemişti. Ozan, mobilya tamircisi ve amatör tenis oyuncusu Steve'in cilası kazınınca altından çirkef çıkmıştı. Bu herifle yatabilmek için Vic'e ne yalanlar söylemiş, ne dolaplar çevirmişti. Keşke şu anda ağır bir hastalık sonrasında yeni yeni toparlanan biri gibi hissedebilseydi kendini, oysa yaptıklarını düşününce yüzü kızarıyordu.

"Şakayı bırak," dedi erkek.

"Yakışıklı Steve Kemp'i geri çevirmek kimin haddine? Şaka falan yaptığım yok, yakışıklı, masayı verandaya bırak, çekini de alıp toz ol."

"Benimle böyle konuşma, Donna." Kadının memesini yakalayıp sıktı. Canı yanan Donna, adamın elini itti, öfkenin yanı sıra korku duymaya başlamıştı. Başından beri ilişkilerinin en coşku verici yanı korku değil miydi sanki?

"Kafamı bozma, Donna, zaten sıcaktan canım burnumda..."

"Kim kimin kafasını bozuyor? Eve geldiğimde seni karşımda buldum." Korkmaya başlayan genç kadının tepesi iyice atmıştı. Steve'in şakaklarına dek yükselen siyah sakalına bir göz attı,

vücudunu avucunun içi gibi bildiği halde, yüzünü incelemek nedense aklına gelmemiştir.

"Demek işin bitti güle güle diyorsun bana, ya benim duygularım..."

Donna, "Boş yere nefes tüketme," diyerek adımını sertçe iteleyip elindeki sütü buzdolabına götürmeye yeltendi. Boş bulunan Steve sendeledi, yüzü kıpkırmızı kesilmiş, kaşları çatılmıştı. Donna erkeğin yüzünde oluşan değişikliği hiç yadırgamadı. Onu tenis oynarken izlemişti, iyi bir atış yaptığında da yüzü böyle kızarırdı. Steve bir keresinde kocasıyla da oynamış ve oflayıp puflayan Vic'i iki sette yenivermişti. Kaybetmeye hiç gelemezdi. Birkaç kez oyun kaybetmesine tanık olan Donna, bu adamla ilişki kurduğuna bin pişman olmuşsa da bu duygusu çok sürmemişti. Şiirleri dergilerde yer alan, bir şiir kitabı yayınlanan, modern sanat ve Maine'de yakında yapılacak nükleer referandum konularında tutarlı görüşleri olan, Andy Warhol filmlerini hiç kaçırmayan, New Jersey'deki Drew Akademisi mezunu Steve'in yenildiğinde gösterdiği tepki, Tad'ın yatma saati gelince yaptığı huy-suzluklardan farksızdı.

Donna'nın ardı sıra yürüyen Steve, kadını omuzlarından kavrayıp kendine çevirdi.

Donna'nın elindeki süt kartonu yere düşüp yırtıldı ve süt yerlere saçıldı. "İyi halt ettin!"

"Buraya bak, beni böyle başından atamazsın..."

Donna, adamın suratına tükürük saçarak, "Def ol!" diye avaz avaz haykırdı. "Seni inandırmak için daha ne söylememi istersin. Git de başka bir karı bul kendine! Def ol!"

"Seni adi orospu seni..."

"Çalışma masasını da geri götürüp çöpe at!" Kolunu bir çekişte kurtaran genç kadın yer bezini alarak titreyen elleriyle

sütü temizlemeye koyuldu. Midesi bulanıyor, başı çatlarcasına ağrıyordu.

"Kendini bir şey sanıyorsun sen, bana yalvardığın günleri ne çabuk unuttun."

Donna başını kaldırmadan, "Son kez söylüyorum, Steve, git burdan," dedi. Saçları yüzüne dökülmüştü. Korkudan sapsarı kesilen yüzünü Steve'in fark etmesini istemiyordu. Şu anda aynaya baksa, iğrenç bir cadı suratıyla karşılaşacağından kuşkusu yoktu.

"Gitmezsem ne yaparsın yani? Şerif Bannerman'ı mı çağırırsın? Ben Bay Trenton'un karışım, düzüştüğüm herif def olup gitmiyor, yardıma gelin mi diyeceksin?"

Kadın giderek dehşete kapılıyordu. Vic'le evlenmeden önce bir okul kitaplığında çalışan Donna'nın en büyük korkusu, gürültü eden çocuklara, üçüncü kez ve konuşma sesinin en yüksek perdesiyle, "Lütfen hemen susun," demektir. Bunu yapmak zorunda kaldığında öğrenciler gerçi hep susmuşlardı, ama ya susmasalardı ne yapardı? Bir karabasana dönüşen bu soruyu gecenin karanlığında kendine sormaktan bile çekinir olmuştu. Yüksek sesle konuşmaktan nefret ederdi, çünkü uygarlığın vahşete, şakanın kakaya dönüştüğü sınırdı bu. O da sökmezse başvurabileceğiniz tek bir şey kalırdı: Avaz avaz haykırmak. Aynı karabasani şimdi de yaşıyordu. Adamın sorusuna, "Yaklaşırsan bağırırım," diye karşılık vermesi gerekiyordu. Gerçekten de bağırır mıydı? Alçak bir sesle. "Lütfen git, Steve," dedi. "Bitti artık."

"Ya benim için bitmediyse ve sana yere saçılan sütlerin üstünde sahip olmak istersem?"

Donna başını kaldırıp yüzüne dökülen saçların arasından erkeği süzdü. İri gözleri soluk teninin üstünde mavi birer leke gibi duruyordu.

"Madem öyle kavgaya hazırlan. Yalnız bilmiş ol ki bir fırsatını yakalarsam gözlerini oyarım."

Steve bir an duraksadı. Teniste bile güçlkle yenebildiği Donna'nın çevik ve dayanıklı olduğunu biliyordu. Gözlerini oymasa da yüzünü tırmalaması yeterdi.

Steve'in öfkesiyle kendi korkusunun karışımı pis ve ağır bir kokunun mutfağa yayıldığını hisseden Donna bir kez daha utandı kendinden.

"Çalışma masanızı atölyeme geri götüreceğim. Yakışıklı kocanı gönder de gelip alsın. Hem de bu arada onunla biraz sohbet ederiz, ne dersin?" Oturma odasından verandaya açılan kapıyı camlarını zangır zangır titreten bir hızla kapatıp avluya çıktı.

Birkaç saniye sonra kamyon, motorunun homurtusu duyuldu. Steve lastikleri gıcırdatarak basıp gitti.

Donna ara sıra kalkıp bezi mutfağın çelik lavabosunda sıkarak yer silmeyi sürdürdü. Az önceki sinir bozucu tartışma ve adamdan kurtulmanın verdiği iç rahatlığı tepeden tırnağa titremesine neden oluyordu. Steven'in def olup giderken savurduğu tehdidi ciddiye almamıştı. Bu çirkin sahneye yol açan olaylar gözlerinin önünden geçmeye başladı.

Bu ilişkiye koşulların zorlamasıyla sürüklendiğine içtenlikle inanıyordu.

*
**

Dışarıdan güllük gülistanlık görünen tüm Amerikan evliliklerinin altında patlamaya hazır bekleyen çirkef sonunda yüzeye fıskırmıştı. Birkaç yaz tatilini Maine'de geçirmiş olmalarına karşın, buraya yerleşmek aklının köşesinden bile geçmemiş, kocası bunu önerdiğinde donakalmıştı. Bebeğini kışın karlara gömülen bu eyalette büyütme fikri genç kadını dehşete düşürüyordu. Endişelerini kocasına da açmıştı. Vic'in Portland'dan dönmesini engelleyen bir kar fırtınası patlak verirse, Tad'la birlikte Castle

Rock'da mahzur kalmaları işten bile değildi. Ya o sırada çocuğun çok acele hastaneye yetiştirilmesini gerektiren bir durum ortaya çıkarsa? Öne sürdüğü türlü bahanelerin altında New York'taki hareketli yaşamından ayrılmak istememesi de yatıyordu kuşkusuz. Ama asıl korkusu bambaşkaydı. Ad Work'ün Maine'de iflas edebileceğini ve süklüm püklüm New York'a dönmek zorunda kalacaklarını düşünmek ödünü patlatıyordu.

Vic'le Roger geceli gündüzlü çalıştıklarından bu onur kırıcı duruma düşmemişlerdi. Ne var ki, kendisi kucağında minicik bir çocuk ve neyle dolduracağını bilemediği gereğinden fazla boş vakitle eve tıklılı kalmıştı.

Çabuk arkadaşlık kuramayan bir yaratılışı olduğundan yaşamı boyunca edindiği yakın dostlarının sayısı beşi bile bulmazdı. Bir ara Castle Rock Lisesi'nde öğretmenlik yapmak için başvuruda bulunmayı düşündüyse de, birtakım hesap kitaplardan sonra, kazandığının çocuk bakıcısı ve benzin masrafına gideceğini anlamış, bu fikirden vazgeçmişti.

Kış fırtınalarına karşı koyacak şekilde yapılmış pencerelerden kar yağışını seyrederek geçirdiği tekdüze günlerin birinde, tipik bir Amerikalı ev kadını olup çıktığını acı acı düşünmüştü. Oğluna fasulye, sosis, peynirli sandviç ve hazır çorbalardan oluşan basit yemekler hazırlamak ve televizyon izleyerek vakit öldürmekten başka uğraşısı yoktu. Tad'ın yaşında küçük bir kızı olan komşusu Joannie'yle ahbaplık edebilirdi, ama kocasının onu böyle de beğendiğini söyleyerek şişkolüğünü dert edinmeyen ve Castle Rock'taki yaşamından hoşnut görünen bu kadın, onu nedense tedirgin etmişti.

Çirkef azar azar geri tepmeye başlamış, dile getirilmesi zor olan yalnızlık ve yaşlanma korkusu gibi sorunları bir yana iten Donna, yok yere kocasının başının etini yiyen dırdırcı bir kadın olup çıkmıştı. Sürekli yalnızlık çekiyor, bu ücra kasabada tek

başına yaşlanıp gideceğinden korkuyordu. Yaşamına bir türlü yakasını bırakmayan anlamsız kuşkular egemen olmuş, sinirleri yıpranmıştı. Lise çağlarındayken moda olan bir şarkıyı yeniden duymak gözyaşlarına boğulmasına yetiyordu. Ailenin yükünü sırtında taşıyan ve ortaya bir şeyler koyabilmek için gece gündüz demeden çabalayan Vic'i kıskanır olmuştu. Kendisi gün boyu çocuğun gürültülerine katlanmak, canı sıkılan küçük beyi eğlendirmek, beslemek, uyutmakla yükümlüydü. Dört duvar arasında dinlemek ve beklemekle geçiyordu yaşamı. Tad biraz serpilince yaşamının değişeceğini düşünmekle de düpedüz aptallık etmişti. Geçen yıl haftada üç sabah ana okuluna giden Tad, bu yaz beş öğleden sonrayı kampta geçiriyordu. Çocuk gittikten sonra ürkütücü bir sessizliğe bürünen koca evin bomboş odaları giderek bir tuzağa dönüşmekteydi. Sıkıntıdan temiz yerleri yeniden temizleyerek vakit öldürmeye çalışan genç kadın, geçen sonbahar Castle Rock'a taşınıp bir mobilya tamirhanesi açan Steve Kemp'i sürekli düşünür olmuştu. Televizyon izlerken bile beyaz şortuyla tenis oynayan Steve'in bronz renkli güçlü vücudu geliyordu gözlerinin önüne. Sonunda ipin ucu kaçmıştı. Bugünkü sahneyi anımsayan Donna midesinin kalktığını hissederek banyoya koştu ve boğulurcasına öğürdü.

Midesi rahatlamıştı ama hâlâ tir tir titriyordu. Aynadan kendisine bakan, beti benzi atmış, gözleri kançanağına dönmüş, saçları tas gibi kafasına yapışmış kadını görünce irkildi. Demek yaşlılığında bu denli çirkinleşecekti. Şu anda Steve kapıdan girse de, boş yere korkmamasını, yaşamın bir efsane, ölümün de düş olduğunu söyleyerek kendisine sımsıkı sarılsa, yelkenleri suya indireceğinin bilincindeydi. Gırtlığından kopan boğuk çığlığı duyunca şaşırıldı. Bu sesi kendi çıkarmış olamazdı, deli bir kadının sesiydi bu. Başını eğip ağlamaya başladı.

*
**

Alışveriştten yeni dönen Charity Camber kocasıyla paylaştığı çift kişilik yatağa oturmuş, elinde sımsıkı tuttuğu şeye bakıyordu. Uzun süre kar otomobiliyle dolaşmış gibi elleri ayakları buz kesmişti. Oysa yarın temmuzun biriydi ve kar arabası kılıfına geçirilip tamirhaneye konulalı çok olmuştu.

Olamaz, bu işte bir yanlışlık var. Aslında yanlışlık falan yoktu, elindekini en azından on kez kontrol etmişti.

Nasıl olsa birine çıkacaktı...

Doğru, ama kendisine çıkması inanılmaz bir şeydi.

Tamirhaneden gelen çekiç sesleri kesildi ve kulağına kocasının küfürleri çalındı. Az sonra da, "Brett!" diye haykırdı Joe. Kocası ne zaman sesini yükseltip oğulları Brett'i çağırırsa, Charity'nin yüreği ağzına gelirdi. Oğlanın babasına çok düşkün olmasına rağmen adamın tek evladını sevip sevmediği belli değildi. Böyle düşünmek korkunç da olsa gerçeğin ta kendisiydi. Charity'nin aklına iki yıl önce gördüğü ve hâlâ etkisinden kurtulamadığı karabasan geldi.

Joe, yanına koşmakta biraz geciken oğlunun göğsüne tırımığı saplıyor, tırımığın dişleri çocuğun tişörtünü delip sırtından çıkıyordu. Sıçrayarak uyandığında yuvarladığı biraların etkisiyle sızan kocasını yanında bulmuş, odaya süzülen ay ışığında, bir insanın ne denli korkabileceğini, korku denilen canavarın güçsüzleri nasıl pençesine aldığını bir kez daha anlamıştı. Çok zeki sayılmasa da aptal da değildi. Evlilikleri süresince birkaç kez kocasından dayak yediğinden artık Joe ne derse yapıyor, onunla tartışmaya girmekten kaçınıyordu.

Brett bile babasını aynı yöntemle idare etmeyi öğrenmişti. Yine de çocuğu için endişelenmekten kendini alamıyordu.

Kalkıp pencereden bakınca koşarak tamirhaneye giren Brett'i gördü. Son günlerde pek keyifsiz görünen Kujo da her zamanki gibi oğlanı izliyordu.

"Şunu tut bakalım, Brett."

"Peki, baba."

Çekicin o tekdüze ve acımasız sesi yeniden başladığında, elinde mil yatağına dayalı soğuk keski ya da benzeri sivri bir şey tutan Brett'le, ağzında sigarası, gömleğinin kollarını kıvrımış, iki buçuk kiloluk çekici sürekli indiren Joe gözünün önüne geldi. Ya adam çakırkeyifse ya çekici kaydırıp çocuğun elini yamyassı yaparsa... Brett'in yürek paralayan çığlığını duyar gibi olan Charity farkında olmaksızın ellerini göğsünde kavuşturmuştu.

Elindekine yeniden bir göz attı, acaba bunu kullanabilir miydi? Connecticut Eyaleti'ndeki Stratford kentinde oturan altı yıldır görmediği kız kardeşi Holly'yi ziyaret etmek istiyordu. Son kez 1974'ün yazında görüşmüşlerdi. Tarihi çok iyi anımsıyordu, çünkü o yaz kötü günler geçirmişti, Brett kâbuslar görmeye ve uykusunda yürümeye başlamış. Joe ayık gezmez olmuştu. Brett düzelmişti, oysa kocasının ayyaşlığı sürüyordu.

O zamanlar dört yaşında olan Brett teyzesini hiç hatırlamıyordu tabii. Kız kardeşinin bir oğlu, bir de kızı olmuştu. Renkli fotoğrafların dışında öz be öz yeğenlerini bir kez bile görmemişti. Bu konunun açılmasına sinirlenen Joe'dan izin istemeye kalkarsa dayak yiyeceğinden korkuyordu. En son on altı ay önce hep birlikte Connecticut'a gitmelerini önerdiğinde kocası öfkelenmişti. Ayyaş Gary Pervier ve öteki serseri dostlarıyla yılda bir kez çıktıkları geyik avının dışında, Joe yolculuğu sevmezdi. Castle Rock da kendince mutluydu. Geçen kasım ayında Brett'i de ava götürmek istemişti. Kocasının homurdanmasına, oğlanın mahzun bakışlarına rağmen, Charity ayak diretmiş ve çocuğu yollamamıştı. Dokuz yaşındaki bir çocuğun pis ağızlı ayyaşların arasında iki hafta geçirmesine göz yumamazdı. Üstelik tümü de silahlıydı ve sarhoş kafayla birbirlerini vurmaları işten bile değildi. Kendi oğlunu tehlikeye atmaya hiç niyeti yoktu.

Çekiç sesinin kesilmesiyle rahatlayan kadıncağыз az sonra yeniden kasıldı. Çekiç inip kalkmaya başlamıştı yine. Brett'in eninde sonunda babasıyla ava gideceğini ve tek oğlunu yitireceğini biliyordu. O serserilere baka baka Brett de anasını evi temiz tutup yemek yapmakla yükümlü bir hizmetçi yerine koymaya başlayacaktı.

O günlerin acısını şimdiden yüreğinde duyuyordu. Ya Joe oğlanı bu kasım ayında da ava götürmek isterse? Ya bu kez sözünü geçiremezse... Bu yüzden Brett'i daha önce Connecticut'a götürüp iyi ailelerin nasıl yaşadıklarını göstermek istiyordu. Tabi, kocası yalnız gitmelerine izin verirse... izin vereceğini ummak doğrusu fazlaca iyimserlik olurdu. Dostlarıyla keyfince gezip tozan Joe karısını, çocukla birlikte bile olsa hiçbir yere yollamazdı. Evliliklerinin temel kurallarından biri de buydu.

Oysa Joe olmadan, gidebilseler ne iyi olurdu. Joe'yu elinde bira bardağıyla mutfakta oturmuş, küstah bakışlarla Holly'nin kocası Jim'i süzerken gözünün önüne getirebiliyordu. Adam orada türlü huysuzluklar yapacak, sonunda ev sahiplerini de bezdirecekti. Brett'le ikisi yalnız gitmeliydiler. Çocuğu ava götürmek isteyen kocasıyla bir pazarlık yapamaz mıydı? İyi, ama Joe razı gelse bile o heriflerle Brett'i yollayabilecek miydi? Yeterli paraya kavuşmuş olmak hiçbir sorunu çözümleniyordu. Kartları doğru oynamazsa, Joe parayı elinden alır, ucunu bile göstermezdi.

Kadının kafası saat gibi çalışmaya başladı. Çekiç sesleri durmuştu. Tamirhaneden koşa koşa çıkan Brett'i görünce içine su serpildi. Önsezileri, o talaş dolu yağlı tamirhanede oğlunun başına kötü şeyler gelebileceğini söylüyordu. Kendisi kumar oynamaya razı gelirse bir çözüm bulunabileceği kanısına varan Charity, pencerenin önünde, elindeki piyango biletini evirip çevirerek bu çözüm yolunu aramaya başladı.

*
**

Steve Kemp Castle Rock dışındaki atölyesine vardığında burnundan soluyordu.

Kasabanın batısında olan dükkânla bitişikteki evi çok zengin bir çiftçiden kiralamıştı. Cila, ketentohumu yağı ve boya kokan atölyeyi Steven'in araç gereçleri doldurmuştu. Koca bir demir kazanın çevresindeki dolaplar, kitaplıklar ve masalar güneşin uydularını andırıyorlardı.

Kadınla seviştikten sonra üstünü değiştirmek niyetinde olduğundan, yanına aldığı ve içine temiz çamaşır, gömlek ve pantolonunu tıktığı eski püskü çantayı atölyenin arka tarafına savurdu. Duvara tuvalet masasının üstüne düşen çantayı bir vuruşta yere fırlatıp öfkeyle tekmeledikten sonra soluk soluğa atölyenin ortasında durup o hafta sonu teslim edeceğine söz verdiği sandalyeleri gözden geçirdi. Başparmaklarını kayışına geçirerek ellerini yumruk yapmış, alt dudaklarını azar yemiş çocuklar gibi sarkıtmıştı. Dişlerinin arasından, "Adi orospu..." diye söylene söylene bir tekme daha savurmak niyetiyle çantaya yöneldi. Ansızın fikrini değiştirip çantayı yerden aldı ve avludan geçerek bitişikteki evine girdi. İnsanın beynine geçen temmuz sıcağı evin içinde daha belirgindi. Mutfak tezgâhındaki yağlı tabaklarla ağzı açık çöp torbalarının üstüne karasinekler üşüşmüştü. Oturma odasındaki, Napoli'de ucuzluktan almış olduğu Zenith marka siyah beyaz koca televizyonun üzerinde Bernie Carbo, adlı, kısırlaştırılmış hantal kedisi ölü gibi uyuyordu.

Öykü ve şiir çalışmalarını yatak odasında yapardı... Yatağın buruşuk çarşafı kurumuş sperm lekeleriyle doluydu. Kadınlarla sevişmenin yanı sıra iki haftadır işleri kesattı bir tür yaratıcılık olarak nitelediği kendi kendine doyumdan da vazgeçmezdi. Yatağın karşısında yer alan çalışma masasındaki eski model daktilonun iki yanına yazı taslakları yığılmıştı. Ayrıca odanın bir köşesinde kutular dolusu öykü ve şiir çalışmaları vardı. Yazmayı

severdi. Oradan oraya taşındığı zaman tüm yükünü, bir alay şiir, birkaç öykü, bir sürrealist piyes ve altı değişik alçıdan işlediği bir romanın taslakları oluştururdu. Aslına bakılırsa, beş yıldan bu yana ilk kez tüm eşyalarını açacak kadar uzun süre kalıyordu bir kentte.

Geçen aralık ayı tıraş olurken sakallarında birkaç beyaz tele rastlamış ve haftalar süren bir karamsarlık dönemine girmişti. O günden beri de, tıraş olmazsa ak düşmeyecekmiş gibi, tıraş makinesine el sürmez olmuştu. Otuz sekiz yaşında olduğunu kendine bile açıklamaktan çekiniyor, kırka merdiven dayadığı ara sıra kafasına dank edince şaşırıp kalıyordu. Kırk yaşın başka erkeklere özgü bir tür hastalık olduğuna yürekten inanmıştı. Ah o orospu, diye düşündü tekrar tekrar. Ah o orospu...

Lise yıllarında kendisini baştan çıkararak güzel Fransızca öğretmeninden bu yana sayısız kadını terk etmişti. Sepetleneceğini önceden sezip atik davrandığından kendisini terk eden kadınların sayısı üçü bile bulmazdı. Bu savunma yöntemi ona üstünlük duygusu veriyor, yaşıyla ilgili saplantılardan kurtulmasını sağlıyordu.

Donna'nın da gitgide kendisinden uzaklaşmakta olduğunu sezdiği halde, birtakım cinsel ve psikolojik oyunlara başvurarak, hatta gerekirse zor kullanarak, bir süre daha kadını idare edebileceğini sanmıştı. İşlerin kendi istediği gibi gelişmemesi gururunu kırmıştı.

Cüzdanını çalışma masasının üstüne fırlatıp soyundu ve banyoya girdi. Duş yapıp çıktığında az da olsa ferahlamıştı. Çantadan çıkardığı rengi solmuş bir gömlekle kot pantolonunu sırtına geçirdi, bozuk paralarını cebine tıktı, bir an durup cüzdanından masaya saçılan kartvizitlere dikkatle baktı. Steve Kemp'in kartvizit toplama alışkanlığı vardı. Doğrusu bunlar epey işine yarayıyordu, boş taraflarına adres ve telefon numaraları karalıyor, kitap

okurken sayfaları işaretlemekte kullanıyordu. Kapısına gelen satıcılardan tutun da kendi gittiği tamircilere dek her önüne çıkandan o yılışik gülümsemesiyle kartvizitlerini istemeyi ihmal etmezdi. Donna'yla ilişkilerinin en ateşli döneminde, oturma odasındaki televizyonun üzerinde kocasının kartvizitini görmüş, kadının duş yapmasını fırsat bilip cebine indirmişti. Tıka basa kartvizit dolu cüzdanından, Vic Trenton'unkini bir süre aradıktan sonra banknotların arasından bulup çıkardı. Reklam ajansının adı ve adresi beyaz kartın üstüne mavi harflerle yazılmıştı. Yakışıklı işadaminin kartviziti gösterişsiz ama etkileyiciydi.

Desteden bir kâğıt çekip masanın üstünde yer açtı ve daktilosuna bir göz attı.

Daktilolar da tıpkı parmak izleri gibi insanı ele verebilirlerdi. Üstelik kendi daktilosunun a harfi de çarpıktı. Bu işin polise düşmeyeceğini kesinkes bilse de tedbirli davranıp her işyerinde bulunacak türden bir kâğıda büyük harflerle yazması yerinde olurdu. Masanın köşesindeki kahve tenekesinden sivri uçlu bir kurşunkalem seçti ve yazmaya başladı.

MERHABA VİC

GÜZEL KARINLA ZEVKLİ SAATLER GEÇİRDİM

Kalemi dişlerine vurarak biraz düşündü. Keyfi yerine gelmişti. Vic Trenton yazdıklarını ciddiye almayabilirdi, karısının güzel olduğunu tanıyan herkes bilirdi çünkü. Daha etkili bir şeyler bulmalıydı, ama ne?... Dudaklarında beliren gülümsemeye birlikte yüzü aydınlanıverdi birden. Fransızca öğretmeninden bu yana kadınların Steve için yanıp tutuşmalarının başlıca nedeni bu gülümsemeydi.

KASIKLARINDAKİ TÜYLERİN HEMEN ÜSTÜNDEKİ BEN SENCE NEYE BENZİYOR? BANA KALIRSA SORU İŞARETİNE... BAŞKA SORACAĞIN VAR MI?

Bu kadarı yeter de artardı bile. Bir pul parasına bu işi hal-letmişti. Kâğıdı ve kartviziti bir zarfa koydu, ajansın adresini de yine büyük harflerle yazdı. Bir an duraksadıktan sonra herife biraz insafly davranmaya karar verip adresin altına "özel" sözcüğünü ekledi. Mektubu pencereye dayayıp karşısına geçti, sandalyesinde geriye yaslandı. Bu gece şiir ya da öykü yazabileceğinden hiç kuşkusu yoktu.

Arkasına kocaman bir dolap yerleştirilmiş, yabancı plakalı bir kamyonetin avluya girip durduğunu görünce ayağa kalktı. Dolabın işçiliği kusursuzdu. Bir açık artırmadan ucuza düşürmüş olacaktı. Doğrusu şansly insanlardı. Dalgın dalgın atölyesine yöneldi. Dolabı da, adamların paralarını da almaya can atıyordu, gelgelelim dolabı cilalayacak vakti olacak mıydı? Mektup postalandıktan sonra ufukta bir hava değişimi görünüyordu, ama hemen değil. Gitmeden önce o burnu büyük karıyı son bir kez ziyaret edecekti. Kuşkusuz kocasının uzakta olduğundan kesinkes emin olduğu bir sırada... Yakışıklı Vic çelimsiz, gözlüklü, lapacı biriydi. Yine de belli olmazdı, herif kendini kaybedip rezalet çıkarmaya kalkabilirdi. Ayrıca bazı kocaların evde silah bulduklarını da deneyimlerinden öğrenmişti. Kadına gitmeden önce çevreyi adamakıllı kolaçan edecekti. Veda ziyaretinin sonunda da bu defteri kapar, artık Ohio mu olur, New Mexico mu olur, nereye gidecekse oraya yollanırdı. Arkadaşının sigarasına barut doldurup patlamasını bekleyen biri gibi, olacıkları gözleriyle görmek istiyordu.

Çok yakında değil tabi...

Kamyonetin sürücüsüyle karısı burunlarını atölyenin camına dayamışlar içeriye bakıyorlardı. Steve elleri cebinde sırtarak yanlarına gitti.

"Merhaba, arzunuz nedir?"

Kadın da gülümseyerek karşılık verdi hemen. Bu çifti başından savar savmaz mektubu postaya atacaktı...

O akşam güneş kızıl bir top gibi batarken, Vic Trenton gömleğini çıkarıp beline bağlamış Pinto'nun motorunu gözden geçiriyor, beyaz şortu ve kırmızı kareli kolsuz bluzuyla genç kızlara benzeyen Donna da yalın ayak kocasını izliyordu. Sırtında mayosu, üç tekerlekli bisikletini avluda bir aşağı bir yukarı hızla süren Tadder, kendince bir oyun tutturmuştu.

Donna, "Buzlu çayını iç," dedi kocasına.

Motorun yanına yerleştirdiği bardaktan birkaç yudum alan Vic bardağı bakmadan yerine koyayım derken boşluğa bırakınca Donna atılıp yakaladı.

"Aferin!" diye bağırdı genç adam.

Donna gülümsedi. "Kafanın başka yerlerde olduğunu hemen anlarım. Şuraya baksana, bir damla bile dökülmedi." Karı-koca gülerek bakıştılar. Bu bir anlık yakınlaşma Vic'i umutlandırmıştı. Belki böyle olmasını tüm kalbiyle dilediğinden ona öyle geliyordu, ama son günlerde araları düzeliyor gibiydi. Kırıcı konuşmalar kesilmişti. Tek söz etmeden geçen saatler giderek azalıyordu. Nedenini kestiremediği bu ani değişikliği sevinçle karşılıyordu.

"Arabamın nesi var, usta?"

Vic doğrulup elindeki tornavidayla karbüratörü işaret etti. "Sanırım karbüratör memesi tıkalı."

"Arıza büyük mü yani?"

"Pek sayılmaz, ama tümüyle tıkanırsa yolda kalırsın. Bu meme karbüratöre benzin gitmesini sağlar. Bildiğin gibi, arabalar benzinsiz çalışmaz."

"Baba, beni salıncakta sallasana!"

"Beş dakika sonra gelirim, Tad."

"Oldu, ben arka avludayım."

Tad'ın salıncağını Vic geçen yaz kendi elleriyle yapmıştı. Akşam yemeklerinden sonra ya da hafta sonları çalışırken, radyodan spor karşılaşmalarını dinliyor, ara sıra da cin toniğini yudumluyordu. O zamanlar üç yaşında olan Tad getir götür işlemlerinden arta kalan zamanda büyük bir ciddiyetle basamaklarda oturup çıt çıkarmadan babasını izliyordu. Hava bu denli sıcak değildi. Castle Rock'a az çok, alışan Donna bu eyaletin onlara parlak bir gelecek vaat ettiğine inanmış gibi görünüyordu. Kısacası, geçen yaz Trenton ailesi için mutlu bir dönem sayılabilirdi.

Yazık ki, tartışmalarla dolu günler kısa süre sonra başlamıştı. İşlerin görüldüğünden daha kötü olduğunu sezgileriyle anlayan Vic delice düşüncelere kapılmıştı. Yabancı bir el evdeki ufak tefek eşyaları yerinden oynatıyordu sanki. Donna yatak çarşafalarını neden o kadar sık değiştiriyordu?

Tertemiz çarşafalara gözünün takıldığı gecelerin birinde kafasında bir soru işareti belirmişti. Benim yatağında kim yatıyor?

Görünüşe bakılırsa fırtınayı atlatmışlardı. Şu lanet olası bulamaç sorunuyla ilgili yolculuk da olmasa mutlu bir yaz geçirebilirlerdi. Sharp işini yoluna koymaları pek uzak bir olasılık sayılmazdı. İnancını yitirmemeliydi. Tüm umutların boşa çıkması olacak şey değildi.

"Tad," diye bağırdı Donna. "Bisikletini garaja koy."

"Ama anne..."

"Lütfen, bayım."

Tad güldü, bayın sözü hoşuna gitmişti. "Sen niye arabayı garaja koymadın?"

"Baban tamir etmeye çalışıyor."

Vic az önce söktüğü hava filtresini yerine takmaya çabalıyordu. "Annenin sözünü dinle, Tadder. Birazdan geleceğim."

Tad kulak tırmalayan bir siren sesi çıkararak bisikletini garaja sürdü.

"Filtreyi niye takıyorsun, karbüratörü onarmayacak mısın?"

"İnce bir iş bu. Gerekli aletim yok, yapmaya kalksam daha da bozabilirim."

Genç kadın suratını ekşitip lastiğe bir tekme savurdu. "Bu belalar nedense hep garanti süresi bittikten sora insanın başına gelir?"

Donna'nın arabası on bin kilometredeydi ve taksitlerinin bitmesine daha altı ay vardı.

"Bu adeta bir yasadır." Vic filtreyi yerleştirip vidaladı.

"Tad kampa gidince Güney Paris'e götürüyüm bari. Beni yolda bırakır mı dersin?"

"Joe Camber'ın tamirhanesine götürsene. Hem daha yakın, hem de adam birinci sınıf usta. Geçen yaz benim arabanın başıma açtığı işleri unuttun mu? Joe Camber benden on dolar almıştı, Portland'da dediğin yere götürseydim gömleğimi bile alırlardı."

"O herif sinirime dokundu. Ayyaşın biri olduğu belli."

"Sana ne zararı var?"

"Beni gözleriyle yiyecekti sanki."

Vic bir kahkaha attı. "Adamcağızın hakkı var şekerim."

"Sağ ol. Birinin beni kesmesine aldırمام da herif beni bakışlarıyla soymaya kalkışırsa iş değişir." Susup güneşin battığı yerde beliren kızılığa baktıktan sonra kocasına döndü. "Bazı erkeklerin kafalarında canlanan ırza geçme sahnelerinde başrol oynamak beni tiksindiriyor."

Karısının bu sözlerinin altında bambaşka şeylerin yattığını sezinleyip tedirgin olan Vic, karamsar düşünceleri kafasından kovaladı. Aylar süren bunalımlı dönem geçmeye yüz tutmuşken, yeniden ağızlarının tadını bozmak istemezdi.

"Adam sana ne yapabilir, sevgilim, ne de olsa evli barklı."

"Sanırım haklısın." Donna sinirlendiği zamanlar yaptığı gibi, kollarını göğsünde kavuşturmuş, dirseklerine sıkıca yapışmıştı.

"Arabayı bu cumartesi oraya ben götürürüm. Birkaç bira yuvarlayıp köpekle oyalanırken, Joe da arabayı onarır. Saint Bernard'ı anımsadın mı?"

Donna sinirli sinirli güldü. "Nasıl unutturum? Tad'ı yalaya yalaya yere düşürmüştü, hatırlıyor musun?"

Vic başını salladı. "Tad da, Kujooooo, Kujooooo, diye hayvanın peşinden koşturup durmuştu."

Karı-koca gülüştüler. "Bazen tam bir beceriksiz olup çıkıyorum," dedi Donna. "Düz vites kullanabilseydim sen yokken Jaguar'ı alırdım."

"Becerememen bir bakıma daha iyi. Çünkü benim Jaguar da eserikli." Vic, Pinto'nun kaputunu hızla kapattı.

"Ah aptal!" diye inledi Donna. "Buzlu çayın içerdeydi!"

Vic'in yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi öylesine komikti ki, genç kadın bir gülme krizine tutuldu. Şaşkınlığı geçen Vic de ona katıldı. Sarhoşlar gibi birbirlerine tutunarak kasıklarını tuta tuta gülen annesiyle babasını gören Tad olup biteni anlamak için yanlarına koşturdu. Yetişkinlere yakışmayan davranışlarına karşın iyi olduklarını anlayınca oğlan da gülmeye başladı. Onlar gülmeye devam ederlerken, birkaç kilometre ötede Steve Kemp yazdığı mektubu postaya atıyordu.

Hava iyice kararıp ateşböcekleri ortaya çıktığında Vic, oğlunu salıncakta sallıyordu. Hava biraz serinlemişti.

"Daha yükseğe babacığım, daha yükseğe..."

"Daha yükseğe çıkarsan baş aşağı düşersin."

"Öyleyse altımdan geç, hadi baba."

Vic salıncağı tek tük yıldızların belirmeye başladığı gökyüzüne doğru ittikten sonra hızla altından geçti. Kafasını arkaya atmış, saçları rüzgârdan uçuşan Tad neşeli çığlıklar atıyordu.

Bir elinde kahve fincanı, ötekinde sigarası, mutfağında oturmakta olan Ewie Teyze'nin son işittiği ses Tad'ın çığlıkları

oldu. Gözleri kararmaya başladığında önce çocuk ağlaması duyduğunu sanmış, yorgun kalbi durmak üzereyken de çocuğun dehşet ve can acısıyla haykırdığını duyar gibi olmuştu. Ertesi gün yeğeni Abby, onu bulduğunda, kahvesi de cansız vücudu gibi soğumuş, sigarası muntazam bir kül şeridi halini almış, takma dişleri buruşuk ağızından dışarı fırlamıştı.

Yatma saati yaklaşırken verandada birasını yudumlayan babasıyla birlikte oturan Tad sütünü içiyordu.

"Baba..."

"Söyle oğlum."

"Keşke yolculuğa çıkmasan."

"Kısa sürede döneceğim."

"Evet ama..."

Başını öne eğen Tad'ın ağlamamak için çaba harcadığını gören Vic kolunu çocuğun omzuna attı. "Neyin var Koca Adam?"

"Sen gidince canavarı yüklüğümden uzak tutan canavar duasını kim söyleyecek?"

"Annem bilmiyor ki." Tad'ın gözlerinden inen yaşlar yanaklarını ıslatıyordu.

"Üzüldüğün şeye bak."

İlkbaharın sonlarına doğru kâbuslar görmeye başlayan Tad'ı yatıştırmak isteyen Vic bir canavar duası uydurmuştu. Çocuk yüklüğün içinde kendisini yemek üzere pusuda bekleyen bir canavar gördüğünü yineleyip duruyordu. Donna, oğlanın kitaplardan etkilendiği kanısındaydı. Vic işi Roger'a açmış ve Castle Rock'da bir süre önce Frank Dodd'un işlediği cinayetler Tad'ın kulağına çalındıysa oğlanın korkmuş olabileceğini söylemişti. "Bu zamane çocukları senin benim duymadıklarımızı bile duyarlar," diye karşılık vermişti Roger. Birkaç hafta sonra anlaşılan Donna da bu karabasana kendini kaptırmıştı ki, yarı şaka, yarı ciddi Tad'ın yüklüğündeki eşyaların yer değiştirdiğinden yakınmıştı.

Vic'e kalırsa eşyaların yerini değiştiren Ted'di, oysa karısı çocuğun korkusundan yüklüğün yanına bile yaklaşmadığına yemin ediyordu. Donna günün birinde, Tad'ın karabasan gördüğü gecelerin sabahı yüklüğün içinin vahşi hayvan inleri gibi pis koktuğunu söyleyince, oğlanın uykusunda yürüyüp yüklüğe işe-diğinden kuşkulan Vic hemen gidip baktı. Yaklaşık üç metre derinliğindeki yüklüğün içi naftalin kokuyordu ve canavar falan da yoktu. Saçlarına örümcek ağları takılmıştı sadece.

*
**

Annesi Tad'a karabasanları savuşturmak için aklına güzel düşler getirmesini ve Tanrı'ya dua ederek yatağa girmesini önermişti. Oysa oğlan, güzel düşlerini canavarın çaldığını, canavarlara inanmayan bir Tanrı'ya edilen duaların da etkisiz olacağını öne sürerek annesine karşı çıkmıştı. Kendi de yeterince tedirgin olan genç kadının sabrı taşmış, canavar, diye bir şey olmadığını, kötü düşünceleri aklından çıkarıp ayısına sarılarak uyumasını sert bir sesle söyleyerek çocuğu terslemişti. Bir kere-sinde, Tad'ın gömleklerini asmak için yüklüğe girdiğinde, kapı arkasından yavaşça kapanmış ve o karanlıkta tokmağı bulmaya çalışan Donna korkulu dakikalar yaşamıştı. Burnuna, seviştikten hemen sonra Steve'in bedeninden yayılan ter kokusunu anımsa-tan ağır bir koku çarpmıştı.

Karanlıkta, aralık bir yüklük kapısının ağzını açmış cana-varlara, askıdaki giysilerin asılmış insanlara, duvardaki gölgelerin hayaletlere benzeyebileceğini, hele gıcirtıların insanın ödünü patlatabileceğim kendi çocukluğundan anımsayan Vic, çözümlü bir canavar duası uydurmakta bulmuştu. Ancak dört yaşındaki-lerin inanacağı, kötülüğü uzak tutan bir tür muskaydı bu. Baba-sının bir öğle sırasında kaleme aldığı dua Tad'ın üzerinde öylesine etkili olmuştu ki, sorunu psikolojik telkinlerle çözümlenmekte başarısızlığa uğrayan Donna rahata kavuşmuştu. Tad yatağına

girip çarşafı üstüne çekince babası başucunda canavar duasını söylüyordu her gece. Donna duanın çocuk üstündeki etkisinin kısa süreli olacağından endişeliydi. Bu olayın meydana geldiği mayıs ayı ilişkilerinin de en gergin devresine rastlıyordu. "Ben iyi bir reklamcıyım," demişti Vic. "Biz reklamcılar etkinin uzun süreli olup olmayacağını dikkate almadan sorunları çarçabuk çözümlenmeyi yeğleriz."

Tad utanç içinde gözlerini kurularak, "Sen gidince canavar duasını okuyacak kimse kalmayacak," diye yineledi.

"Beni dinle Tadder. Duayı bir kâğıda yazmasaydım dizeleri her gece nasıl hatırlardım? Şimdi duayı daha büyük bir kâğıda yazar, başucuna asarım, annen de her gece sana okur."

"Sakin unutma ama..."

"Meraklanma oğlum, bu gece yaparım."

Tad kollarını babasının beline dolayınca Vic de oğluna sımsıkı sarıldı.

O gece Tad uyuduktan sonra usulca çocuğun odasına giren Vic duayı duvara, takvimin hemen yanına raptiyeledi.

TAD İÇİN CANAVAR DUASI

Canavarlar bu odadan uzak durun

Burda ne işiniz var?

Tad'ın yatağının altına sığmazsınız

Yüklüğe de giremezsiniz, orası çok dar

Pencereye tutunmaya sakın kalkışmayın, aşağı düşersiniz

Vampirler, kurtadamlar, sivri dişli yaratıklar bu odaya giremez

Tad'ın canını kimse acıtmayacak bu gece

Hiçbirinizi istemiyoruz.

Vic bir süre durup kâğıda baktı. Duayı her gece çocuğa okumayı unutmamasını Donna'ya en azından iki kez hatırlatması gerekiyordu. Duanın Tad için ne büyük anlam taşıdığını iyice

kafasına yerleştirmeliydi. Odadan çıkmak üzereyken yüklüğün kapısının açık olduğunu fark edip kapattı.

Aynı gece geç saatlerde kapı aralandı ve içerde titreşen alevler duvarlara garip şekilli gölgeler oluşturdu.

Ama Tad uyanmadı.

*
**

Steve ertesi sabah saat yediyi çeyrek geçe, kamyonuna atlayıp 302. Karayolu'na yöneldi. Sola sapıp güneydoğuya doğru ilerleyecekti. Niyeti Portland'daki Hıristiyan Erkekler Yurdu'nda bir süre kalmaktı.

Yanındaki koltuğun üstünde bir yığın zarf vardı. Daktilosu, kutusunda uyuklayan kedisi Bernie Carbo ve öteki eşyalarını kamyonun arka tarafına yerleştirmişti.

Eşyalarını toplaması bir buçuk saatini almıştı. Fazla yükü yolculuğa çıkmaktan hoşlanmazdı. On altı yıllık yazarlık hayatı ona başka bir şey kazandırmamışsa bile hatasız daktilo yazmayı öğretmişti. Eyaletten bütün bütün çekip gidecek olsa kira borcunu ödemek aklının köşesinden bile geçmezdi, ne var ki gittiği yer yalnızca Portland'dı ve her attığı adımın yasalara uygun olması gerekmektedir. Zarfların içinde; kira borcunu ve işlerini bitiremediği müşterilerinden aldığı kaporaları kapsayan birer çek ve annesi ağır hasta olduğundan işleri yarım bırakarak gitmek zorunda kaldığını belirtip özür dileyen birer mektup vardı. Atölyenin anahtarını kapının üstündeki çıkıntıya yerleştirdiğini eklemeyi de unutmamıştı. Böylelikle müşteriler bıraktıkları eşyaları alabileceklerdi. Bulduğu bahane de kusursuzdu, zira Amerikalıların annelerle ilgili acıklı öykülere hiç dayanamadıklarını önceki deneyimlerinden biliyordu. Geri kalan altı yüz dolar parasını yanına almıştı.

Mektupları postaya atınca üstünden bir yük kalkmış gibi oldu, kendini güvenceye almıştı artık. Şarkı söyleye söyleye

yoluna devam etti. Trafik yoğun değilse Portland'a erken varır ve birkaç set tenis bile oynayabilirdi. Doğrusu güzel bir gün geçirecekti. Yakışıklı işadamı mektubu bugün alırdı mutlaka.

Adamın yüzünü gözünün önüne getiren Steve bir kahkaha attı.

Saat yedi buçukta, Steve Kemp tenis oynamayı, Vic Trenton da karısının arabasını Joe Camber'a götürmeyi düşünürken Charity Camber oğluna kahvaltı hazırlıyordu.

*

**

Kocasını, 1972 model bir Camaro'ya ön cam bulmak umuduyla, yarım saat öne Lewiston'daki yedek parçacıları araştırmaya gitmişti. Adamın gidişi, planını büyük bir titizlikle hazırlayan Charity'nin işine yaramıştı.

Brett'in önüne pastırmalı yumurtasını koyup çocuğun yanına oturduğunda oğlan elindeki kitaptan başını kaldırıp hafif bir şaşkınlıkla annesine baktı.

Kahvaltısını verir vermez hemen ev işlerine girişirdi annesi. İki fincan kahvesini içmeden önce onunla gevezelik etmeye kalkarsanız azarı yerdiniz.

"Seninle biraz konuşmak istiyorum oğlum."

Konuşmaktan pek hoşlanmayan annesinden böyle bir öneriyi hiç beklemeyen Brett bu kez adamakıllı şaşırıldı. Annesinin heyecanlı olduğu da gözünden kaçmamıştı. Kitabı bırakıp cankulağıyla dinlemeye koyuldu.

Charity boğazını temizleyerek, "Connecticut'a gidip Holly Teyze'nle Jim Enişte'yi görmek ister misin?" diye sordu.

Çocuk sırttı. Yaşamında iki kez Maine'in dışına çıkmıştı, bunlardan sonuncusu geçenlerde babasıyla birlikte araba müzayedesine gittikleri New Hampshire yolculuğuydu. "Tabi gitmek isterim anne, ne zaman gidiyoruz?"

"Pazartesi günü gider, bir hafta kalırız ne dersin?"

"Babamın önümüzdeki hafta çok işi var ama."

"Babana henüz planlarımdan söz etmedim."

Gülümsemesi yüzünde donan Brett pastırmasını yemeye koyuldu. "Richie Simms'in traktörüyle, Bay Miller'in Ford'unu onarmaya söz vermişti gide..."

"Portland'dan otobüse atladığımız gibi ikimiz gideriz."

Brett kuşkulu görünüyordu. O sırada halsiz adımlarla basamakları çıkıp inleyerek verandaya yığılan Kujo kızarmış gözlerini mutfağa açılan tel kafesli kapıya çevirip kadınla oğlana baktı. Kendini çok bitkin hissediyordu, gerçekten de çok hastaydı.

"Şey... bilmem ki anne."

"Baban izin verirse gitmek ister misin, sen onu söyle."

"İsterim, ama izin verir mi dersin?"

Kadın düşünceli gözlerle lavabonun üstündeki pencereden dışarıya baktı. "Belki verir."

"Stratford burdan ne kadar uzak?"

"Sanırım, 250 kilometre."

"Çok da uzakmış."

"Baksana Brett..." Annesinin sinirli halinden tedirgin olan Brett, kadını dikkatle süzdü.

"Babanın tamirhane için almak istediği ne var?"

Çocuk annesinin söylemek istediğini az çok kestirmişti. "İngiliz anahtarları her zaman işine yarar, kaynak başlığı da çok eskidi."

"İstediği daha pahalı bir şey yok mu?"

Brett bir süre düşündükten sonra gülümsedi. "Şimdi aklıma geldi. Traktör motorlarım kolaylıkla çıkarabilmek için bir palanga istiyor, ama bunu alamayız anne, tuzluya oturur."

Joe'nun dilinden düşmeyen "tuzluya oturmak" deyiminden Chraty nefret ederdi.

"Fiyatını biliyor musun?"

"Katalogda 1700 dolar yazılı, ama babam Portland'daki Bay Belasco'dan toptan fiyatına alabilir. Babamın dediğine bakılırsa, Bay Belasco'nun ondan ödü patlıyormuş."

"Onu bunu korkutmak sence övünülecek bir davranış mı?"

Annesinin sesini yükseltmesine pek alışık olmayan Brett başını önüne eğip arkasına yaslandı. Verandadaki Kujo bile kulaklarını dikmişti.

"Cevap ver Brett!"

"Değil anne." Oysa Charity, oğlunun doğruyu söylemediğini biliyordu.

Çocuk farkında olmasa da Belasco'nun babasından korktuğunu söylerken sesi hayranlık doluydu. Aman Tanrı'm. Kabadayılık taslamanın insanı yücelteceğini sandığından babasına özeniyor.

"İnsanları korkutmak övünülecek bir davranış değildir oğlum. Bütün iş sesini yükseltip biraz gövde gösterisi yapmakta." Elini çocuğun sırtına koyup sesini alçalttı. "Hadi kahvaltını et. Sana bağırip çağırarak değilim, sıcağın sinirim bozuldu galiba."

Çocuk önündekileri yerken ara sıra başını kaldırıp annesine bir göz atmaktan kendini alamıyordu. Bu sabah, ne olduğunu bir türlü çıkaramadığı garip şeyler dönüyordu ortalıkta.

"Acaba toptan fiyatı nedir?"

"Bilmem ki anne."

"Belasco palangayı eve teslim eder mi dersin?"

"Satın alabilecek paramız olsaydı ederdi tabi."

Kadının eli sabahlığının cebindeki piyango biletine gitti. Biletteki yeşil renkli 76 ve kırmızı 434 rakamları iki hafta önce çekilen piyangoda kazanan numaralardı. Gözlerine inanmadığından defalarca kontrol etmişti. 1975 yılından beri her hafta elli sentlik bir bilet alırdı. Sonunda şans yüzüne gülmüş, tam beş bin

dolar kazanmıştı. Henüz gidip parasını almamıştı, ama bileti yanından hiç ayırmıyordu.

"Artık paramız var oğlum," deyince Brett'in gözleri faltaşı gibi açıldı.

*
**

Saat onu çeyrek geçe, sekreterin bulaşık suyu gibi kahvelerinden usanç getiren Vic, ağız tadıyla bir fincan kahve içmek üzere bürosundan az ötedeki bir kafeteryaya yollandı. Sabahtan beri Decoster Yumurta Çiftliği'nin reklamı için kafa patlatıp durmuştu. Annesinin haftada dört gün zorla ağzına tıktığı yumurtadan çocukluğundan bu yana nefret ederdi. Bu yüzden de "Yumurtalar ek yeri olmayan sevgilere benzer" cümlesinden başka bir şey karalayamamıştı iki saattir. Bu cümle bir fotoğraf hilesiyle tam ortasına fermuvar geçirilen bir yumurta resminin altına uygun düşebilirdi. Gel gelelim ne demek istediğini henüz kendi de anlamış değildi. Garson kadın önüne bir fincan kahveyle böğürtlenli pasta koyarken, yumurtaya bayılan Tadder'a akıl danışmak, diye düşünüyordu.

Gerçekte keyfini kaçıran yumurta değil pazartesi günü çıkacakları yolculuktu.

İstese de, istemese de, Roger'la birlikte, bu yolculuğa çıkıp gerekirse ortalığı ayağa kaldırarak bir çözüm yolu bulmak zorundaydılar. Öz ağabeyi gibi sevdiği iyi yürekli, geveze Roger'ı kahve içmeye çağırmamıştı. Tek başına kalıp düşünmeye gerek sinim duyuyordu. Zaten iki hafta süreyle otel odalarında burun buruna yaşayacaklardı. Bu iç içe yaşantı öz kardeşleri bile bıktırabilirdi.

Düşüncelerini bulamaç fiyaskosuna yöneltti. Tek başına, sakin kafayla düşündüğünde bir sürü sorunun üstesinden gelebilmişti bugüne dek. Sharp Şirketi piyasadaki tüm ahududu bulamaçlarını toplatmıştı. Düşükleri durum kötüyse de umutsuz

sayılmazdı. Bir süre önce birkaç kişinin zehirlenip öldüğü konserve mantar olayı kadar korkunç değildi, örneğin. Tüketiciler en tanınmış şirketlerin bile ara sıra hataya düşebileceklerini artık anlamışlardı. Altı yıl önce, Amerika'nın dörtbir yanındaki McDonald's lokantalarında kullanılan bardakların üstündeki boyadan insan sağlığını tehlikeye düşürecek ölçüde kurşun bulunduğu saptanmış ve bardaklar çarçabuk ortadan kaldırılmıştı. Vic buna benzer bir yığın olay anımsıyordu. Bardak işi kuşkusuz McDonald's Anonim Şirketi'ne zarar vermişti, ama tek bir kişi çıkıp da şirket kurucusu Ronald McDonald'ı da suçlamamıştı. Ne var ki Bob Hope, Steve Martin, Johnny Carson gibi komedyenler adamcağızlı dillerine dolamışlar, kendi programlarında üstü kapalı bir biçimde de olsa veryansın ediyorlardı. Sonunda Öğretmen Sharp spotu ekrana çıkamaz olmuş, öğretmen rolünü oynayan aktör de kabağın kendi başına patladığını görünce doğal olarak hırsından deliye dönmüştü.

"Kahve ister misiniz efendim?"

Kadının sesiyle irkilten Vic, hayır demek üzereyken vazgeçip yarım fincan kahve daha istedi. Garson çekilince dalgın dalgın kahveyi karıştırarak ahududu bulamacında kullanılan besin boyasına ilişkin doktor raporlarını düşünmeye koyuldu.

*

**

Gerek televizyon programlarına çıkan, gerekse gazetelere demeç veren doktorların tümü boyanın kesinlikle zararsız olduğunu açıklayınca, halkın kapıldığı panik kısa sürmüştü. Birkaç yıl önce buna benzer bir olay bir havayolu şirketinin başına gelmiş, hosteslerin vücutlarında oluşan turuncu lekelerle, yolculara göstermek için giydikleri can yeleklerinde kullanılan boyanın neden olduğu anlaşılmıştı. Sosis imal eden bir şirketin kullandığı boya da kusurlu çıkınca, sosisi yiyenler bulamacı yiyenlerin akibetine uğramışlardı. Sharp Şirketi'nin avukatları boyayı üreten firma

aleyhine milyarlık bir tazminat davası açmışlardı. Sonuçlanması en az üç yıl sürecek olan bu davanın açılmasıyla birlikte bulamacın geçici ve kesinlikle zararsız olan etkisinin sorumlusunun boya firması olduğu televizyonda düzenlenen bir açık oturumla kamuoyuna yansıtılmıştı. Tüm önlemlere rağmen Sharp mamullerinin satışının birdenbire düşmesi engellenememişti. Neyse ki son günlerde satışlarda bir artış olmuştu.

Hatta boyasız bulamaçlardan biri bugüne dek görülmedik ölçüde satılıyordu.

Olan Öğretmen Sharp'a olmuştu. Zavallının ekranda boy göstermesi artık olanaksızdı. Kapıldıkları korkudan çabuk kurtulan izleyiciler işi alaya vurmuş, Öğretmen Sharp o ağırbaşlı haliyle ekranda belirir belirmez kasıklarını tuta tuta gülmüşlerdi. Spotların yayından çıkarılması bu yüzdendi.

Komedyen George Carlin gece kulübünde dinleyicilerine şöyle sesleniyordu:

"Yeryüzünde akli başında tek kul kalmadı artık. Reagan taraftarları, Ruslar silahlanma yarışında bizi çoktan geçtiler, diye televizyon Jimmy Carter'a ateş püskürüyorlar. Jimmy de kendini savunmak için ekrana çıkıp hemşerilerim, Ruslar bizi silahlanma yarışında geçerse Amerikan gençliği kan işer, diye bas bas bağırmamış mı?"

Ahududulu bulamacı anımsayan dinleyiciler kahkahayı basıyorlardı tabi. Komedyen konuşmasını sürdürüyordu. "Ronnie hemen Jimmy'ye telefon açıp sormuş. Sayın Başkan'ım karınız bu sabah kahvaltıda ne yediler acaba?"

Millet gülmekten kırılır hale gelince Carlin bir an susup büyük bir ciddiyetle,

"Gerçekten kusursuz," diye ekliyor, salon alkış seslerinden inliyordu.

Sorun buradaydı işte. Amerika'daki tüm komedyenlerle nasıl başa çıkılırdı? Hisse senetleri değer kaybeden Sharp Şirketi ho-murdanan hissedarlarına kurban olarak birini bulmak zorun-daydı. Kim olacaktı bu kurban? Öğretmen Sharp fikri kimin başının altından çıktıysa o kuşkusuz... Aynı spotun bu olaydan önce tam dört yıl süreyle ekranda Sharp bulamaçlarının reklamını başarıyla yapmış olması unutulup gitmişti. Keskin Nişancı, George'la Gracie ve Öğretmen Sharp spotları yayına yeni girdi-ğinde şirketin durumunun bugünkünden beş beter olduğu da kulak arkası ediliyordu.

Sharp Şirketi, Ad Worx'le işbirliğini kestiğini kamuoyuna duyurursa hisse senetleri biraz değer kazanırdı. Başka bir ajansla yeni bir reklam kampanyasına girilirse hisselerin biraz daha yükselmesi de doğaldı. Kahvesine attığı tatlandırıcıyı hâlâ karış-tırıp duran Vic, bunların tümü varsayım, diye düşündü.

Bu varsayımlar sonunda gerçeğe dönüşse bile Sharp'ı ve rakip firmaları iyi tanımayan bir ajansın alelacele hazırlayacağı reklamlar, geçici bir kazancın dışında, Sharp Şirketi'ne yarar sağ-lamazdı.

Ansızın gözleri büyüdü, ağzına götürmekte olduğu kahve fincanı havada kaldı. Hiç beklemediği bir anda kafasında bir şimşek çakmıştı. Gözlerinin önünde canlanan sahnede, kendisiyle Roger ya da Sharp ve oğlu, yağmurlu ve rüzgârlı bir gecede Öğretmen Sharp'ı gizlice gömmek için mezar kazıyorlardı. "Yanlış," diye mırıldandı. Bal gibi de yanlıştı işte. Öğretmen Sharp gece karanlığında gömülürse izleyicilerden nasıl af dilerdi? İç cebinden dolmakalemmini çıkardı, önüne bir kâğıt peçete çekti ve, "Öğretmen Sharp izleyicilerden özür dilemeli," diye yazdı. Bir an duraksayıp, "Cenaze töreni gündüz düzenlenmeli," diye ekledi.

Bu sözlerle ne demek istediğinden pek emin olmasa da en parlak fikirlerini hep bu yöntemle bulmuştu, bu kez de can alıcı noktaya parmak bastığından hiç kuşkusu yoktu.

*

**

Kujo loş tamirhanede yatıyordu. Avlunun sıcaklığı dayanılır gibi değildi, parlak gün ışığı da gözlerini yakıyordu. Güneşin bu denli parlak olduğunu önceleri hiç fark etmemişti. Sızılar içindeki bedeni sıcaktan adeta uyuşmuştu. Başı çatlayacakmış gibiydi. Burnundaki yara iltihaplanmıştı.

Adam evden çıktıktan az sonra oğlanla kadın da gitmişler, kendisini yapayalnız bırakmışlardı. Oğlanın önüne koyduğu yiyecekten ancak birkaç lokma alabilmişti.

Yemek yediğinde nedense daha da kötüleşiyordu.

Adamın kamyonetiyle steysin vagonunun homurtusunu çok iyi tanıyan Kujo yabancı bir kamyonun yaklaştığını duyunca bahçe kapısına doğru ilerledi. Kapının önünde duran kamyonun atlayan iki erkek arka tarafa koştular. Açılıp kapanan kapıların gürültüsünden beyni zonklayan ve gözleri aydınlıktan biber gibi yanan Kujo inleyerek loş tamirhaneye döndü.

*

**

Charity Camber üç saat önce Portland'a inip vergi dahil bin iki yüz dolarlık bir çek yazarak Joe'nun istediği palangayı satın almıştı. Congress Caddesi'ndeki Piyango İdaresi'ne uğrayan annesinin dönmesini beklerken elleri ceplerinde, kaldırımında bir aşağı bir yukarı sabırsızlıkla tur atan Brett hâlâ düşte gibiydi.

Görevliler Charity'ye kazandığı parayı kapsayan çekin postayla adresine gönderileceğini ve en geç iki hafta içinde eline geçeceğini bildirmişlerdi.

Paranın sekiz yüz doları vergi olarak kesilince kılı bile kıpırdamayan Charity, sekreter bileti kontrol ederken heyecandan soluğunu tutmuştu. Kazandığına hâlâ inanamıyor, sekreterin

kendisini tebrik edip müdürü çağırdığını hayal meyal anımsıyordu. Terden buruşan bileti doldurduğu formla birlikte teslim edince rahat bir soluk alabilmişti ancak. Artık bilet kendi sorumluluğundan çıkmıştı.

Yakında parasına da kavuşacaktı. Şansın yüzüne gülmesi sıkıcı yaşamını biraz olsun renklendirmişti. Charity gerçekçi bir kadındı. Kocasından nefret etmesine ve korkmasına karşın evliliğini sürdürmek zorunda olduğunun bilincindeydi.

Birlikte yaşlanacaklar, günün birinde kocası ölüp gidince bir alay borç ve belki de tıpkı Joe'ya benzeyen bir çocukla tek başına uğraşmak zorunda kalacaktı. Oğlanın sonunda babası gibi zorbanın biri olup çıkabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Brett'i de yanına alıp bu kasabadan çekip gidebilmesi için kazandığının en az on katını kazanması gerekirdi. Elindeki parayla kız kardeşinin oturduğu Stratford kentinde küçük bir apartman katı bile satın alabilmesi olanaksızdı. Yaşamının geri kalan bölümünde her hafta bir piyango bileti alsa da iki dolardan fazlasını kazanamayacağını biliyordu. Şans insanın yüzüne bir kere gülerdi. Bilet dosyaya kaldırılırken Charity yüreğinin hopladığını hissetti. Fazlasını istemesi anlamsızdı, talihine şükretmeliydi.

Palanga için çek yazdıktan sonra doğruca bankaya uğrayıp on beş yıllık evlilikleri süresinde biriktirdikleri dört bin dolarlık tasarruf hesabından bin iki yüz dolarını çek hesabına transfer ettirmişti. Çiftliğin taksitlerinin dışında, bu dört bin dolarla borçlarının ancak dörtte üçünü ödeyebilirlerdi.

Charity genellikle çiftlik taksitlerini hesaba katmaz, ödeme vadesi gelince hatırlamayı yeğlerdi. Tasarruf hesabındaki parayı artık gönlünce harcayabilir, piyango çeki eline geçince de yerine koyardı. İki haftalık banka faizini kaybederlerdi yalnızca. Özü

sözü doğru bir insan olarak tanınan Lewis Belasco palanganın öğleden sonra eve teslim edileceğine söz vermişti.

Joe Magruder ve Ronnie DuBay kamyonun arkasındaki havalı merdivene yerleştirdikleri palangayı yavaşça yere indirdiler.

"Joe Camber gibi meteliksiz biri için doğrusu tuzlu bir sipariş," dedi Ronnie.

Magruder kafasını sallayarak, "Karısı ahıra taşımamızı tembihledi," diye karşılık verdi. "Adamın tamirhanesi orasıymış. Sıkı tut Ronnie, bu alamet gülle gibi ağır."

Ronnie'yle Joe palangayı oflaya puflaya ahırın kapısına dek sürüklediler.

Ronnie, "Önümü göremiyorum. Palangayı yere bırakıp gözümüzü karanlığa alıştıralım, yoksa kışkırtı otururuz," dedi. Palangayı gürültüyle kapının önüne bırakıp girdiler. İçerideki eşyaları hayal meyal seçebiliyorlardı. "Bunu..." diye söze başlayan Ronnie birden sustu, korkudan buz kesilmişti. Ahırın arka tarafından bir hırıltı geliyordu. Joe'nun gözleri faltaşı gibi açıldı. Güçlü bir motorun homurtusunu andıran bu sesi ancak iri bir köpeğin çıkarabileceğini ikisi de biliyorlardı. Çiftlikte köpek olduğunu belirten bir levha gözlerine çarpmamıştı, ama Joe Camber gibileri böyle şeyleri unutulardı genellikle. Köpek bağlı değilse işleri bitikti.

"Daha önce buraya gelmiş miydin Joe?"

"Evet. Dev gibi bir Saint Bernard'ları vardı. Çok garip ilk gelişim de hiç hırlamamıştı." Joe yutkundu. "Aman Tanrı'm, bak-sana Ronnie!" Gözleri karanlığa yeni yeni alışmaya başlayan Ronnie bir an düş gördüğünü sandı. Krikoya alınmış bir arabanın arkasındaki gözleri nefret dolu parıltılar saçan yaratık köpek değil, bir canavardı sanki. Ronnie korkuyu insanın kokusundan anlayan azgın köpeklerin daha da tehlikeli olabileceklerini bildiği halde titremesine engel olamıyordu. Üstelik bu hayvan bağlı da

değildi. "Usulca gerile," diye fısıldadı Joe. "Tanrı aşkına koşmaya kalkışma."

İki erkek adım adım gerilerken, sürekli hırlayan Kujo da adım adım onlara doğru ilerliyordu. Hayvanın şaka etmediği belliydi. Ahırdan çıktıklarında gözleri ışıktan kamaşan Joe, köpeği görmez oldu. Hayvan o anda üstüne atlasa cehennemi boylaması işten bile değildi. Eli kamyonun kaportasına değince kendini tutamayıp çılgın gibi kapıya atıldı. Öte yandaki Ronnie de titreyen ellerle kapıyı çalmaya çalışıyordu. Soluk soluğa kamyona girdiğinde, dikiz aynasından ahır kapısının önünde kımıldamadan duran köpeği görüp aptal aptal sıritan arkadaşına döndü. "Alt tarafı köpek işte..."

"Haklısın, havlayan köpek ısırılmazmış."

"Hadi gidip palangayı içeri sokalım."

Joe okkalı bir küfür savurunca ikisi de kahkahayı bastılar. Portland'a dönerlerken, "Hayvan galiba hasta," diye mırıldandı Ronnie. Kamyonu süren Joe arkadaşını süzdü. "Köpek küçük bir şey olsaydı, hazır sahipleri evde yokken bir tekmede gebertirdim. Böylesine azgın köpekleri bağlamayan sersemler başlarına gelecekleri hak etmişler demektir. O canavar en azından yüz kilo vardı be."

"Joe Camber'a telefon edip olanları anlatalım mı, ne dersin? Bakarsın hayvan ona da saldırmaya kalkar."

"Sana ne be, herif, babanın oğlu mu?"

Belasco'nun dükkânına geri döndüklerinde çalışma saati bitmek üzereydi. Malın teslim edildiğini gösteren bir belge hazırlayan Ronnie, palangayı Joe Camber'a teslim ettiklerini bildirdi Belasco'ya.

Joe ve Ronnie paydos saatinde birbirlerine iyi tatiller dileyerek ayrıldılar.

*
**

Adına gazetelerde rastlayıncaya dek Kujo'yu akıllarına bile getirmeyeceklerdi.

Vic ve Roger yapacakları yolculuğu tartışarak akşamı ettiler. En küçük ayrıntılar üzerinde bile akıl almaz bir titizlikle duran Roger uçak biletlerini almış, kalacakları otellerde yer ayırtmıştı. Pazartesi sabahı yedi uçağıyla hareket edeceklerdi. Ortağının ne denli tez canlı olduğunu iyi bilen Vic, saat beş buçukta arabasıyla uğrayıp Roger'ı evinden alacaktı. Sinirleri son derece gergin olan Roger'a kafeteryada karaladıklarından henüz söz etmemişti.

Boston'a vardıklarında açıklamayı düşünüyordu. Kâğıt peçete ceketinin iç cebindeydi.

Evine dönmeden önce o gün gelen mektupları gözden geçirmek istediğinden, odasına girdi. Sekreterleri Lisa, hafta sonu eğlencelerine bir an önce dalmak için çoktan çekip gitmişti. Saat tam beşte paydos eden dakik sekreterler artık tarihe karışmıştı. Batı uygarlığının kokuşmaya yüz tuttuğunu gösteren belirtilerden birisi de insanlardaki sorumluluk duygusunun günden güne azalmasıydı. Yirmi bir yaşında, tahta göğüslü, güzel bir kız olan Lisa, şu anda belki de daracık kot pantolonuyla tenine yapışan bluzunu sırtına geçirmiş, diskoteğin yolunu tutmuştu bile.

*

**

Masanın üstündeki kapalı zarfa merakla uzanan Vic'in dikkatini ilk çeken, zarfın köşesindeki "özel" sözcüğü oldu. Adresin büyük harflerle yazılmış olduğunu daha sonra fark etti. Zarfı elinde evirip çevirirken belli belirsiz bir tedirginlik duyuyordu. Mektubu parça parça edip çöp sepetine atmasını öğütleyen bilinçaltı uyarıya rağmen zarfı açıp içinden çıkan tek sayfalık notu okuyunca beyninden vurulmuşa dönen genç adam koltuğuna yığıldı ve son nefesini veren bir insanın hırıltısını andıran boğuk bir çığlık kopardı. Roger o anda içeri girecek olsa, ortağının bir karış açılmış ağzını ve çukura kaçmış gözlerini görüp kalp krizi

geçirmekte olduğuna hükmederdi. Mektubu tekrar tekrar okudu. Beyni uğulduyor, okuduklarını anlamakta güçlük çekiyordu.

KASIKLARINDAKİ TÜYLERİN HEMEN ÜSTÜNDEKİ BEN SENCE NEYE BENZİYOR?

Bir yanlışlık olmalı, diye düşündü. Küçükük bikinilerden bile gözükmeyen bu beni Donna'nın annesiyle babasından ve kendisinden başka kimse görmüş olamazdı.

Kıskançlık genç adamın yüreğini kemirmeye başlamıştı. Mektubu masaya fırlatıp elleriyle saçlarını geriye itti. Yüreği sıkışıyor, karmaşık duygular arasında bocalıyordu. Çılgınca bir korku birden tüm benliğini sardı. Masanın üstündeki mektup, **GÜZEL KARINLA ZEVKLİ SAATLER GEÇİRDİM**, diye bağırarak onunla alay ediyordu sanki. Bu cümlenin olanca çıplaklığıyla gözlerinin önüne serdiği acı gerçek balyoz gibi beynine indi. Eteri dağlanıyormuşçasına acı çekiyor, gözlerine binlerce iğne batıyordu. Mantıklı düşünme yetisini yitirmişti.

Mektubun son satırını kafasına kazımak istercesine üst üste birkaç kez okudu.

BAŞKA SORACAĞIN VAR MI?

Evet, vardı ama kafasında dolasan yüzlerce sorudan hiçbirine yanıt istemiyordu şu anda. Ya Roger eve dönmediyse... Işık yanıp yanmadığını kontrol etmek için sık sık Vic'in odasına uğrardı. Seyahat dolayısıyla bu akşam da uğraması olasıydı. Birden paniğe kapıldığım hisseden Vic'in gözlerinin önünde gülünç bir sahne canlandı. Ergenlik çağında, dayanılmaz hale gelen cinsel arzularını yatıştırmak üzere banyoya kapandığında biri gelecek diye ödü kopardı. Şimdi de, Roger kapıyı açsa başına gelenleri bir çırpıda anlayıverecekti sanki.

Sendeleyerek pencereye yaklaştı, Roger'ın sarı Honda'sı park yerinde yoktu.

Pencerenin önünde durup çalışma saatleri sonrası işyerlerini saran o garip sessizliğe bir süre kulak verdi. Gece bekçisi yaşlı Bay Steigmeyer'in yorgun ayak sesleri bile duyulmuyordu.

Ansızın yaralı bir hayvanın iniltisini andıran bir ses duydu. Gözlerinden boşanan yaşlar park yerinden birer ikişer ayrılan arabaları açık seçik görmesini engelliyordu. Hırsından kudurması gereken bir sırada gözyaşı dökmesi düpedüz ödlekti. Gülünç ve modası geçmiş bir sözcük geldi aklına. "İhanete uğramak."

"İhanete uğradım," diye inledi. Pencerenin altındaki klimanın panjuruna yapışarak tüm gücüyle sıktı. Tad doğduğunda sevinçten ağlamıştı. Şu anda gözlerinden akan yaşlar, kendi on yedi yaşındayken babası kalp krizi geçirip üç gün üç gece Azrail'le boğuştuğunda akan yaşlar gibi yakıcıydı. Yaş yerine adeta kan boşanıyordu gözlerinden. On yedi yaşında ağlamak o denli kolaydı ki...

İniltileri kesildi. Buhranın geçtiğini sandığı anda boğuk bir çığlık daha koşturdu gırtlığından. Aman Tanrı'm, bu sesi ben mi çıkardım? Gözyaşları sel gibi inmeye başladı. Genç adam eliyle klimanın kenarına yapışmış hıçkırıyordu.

**

Kırk dakika sonra Deering Oaks Parkı'ndaki havuzun kenarında oturuyordu. Eve telefon edip geç kalacağını bildirdiğinde, sesinin tonundan kötü bir şeyler olduğunu sezinen karısına karanlık basmadan döneceğini ve çocuğu doyurmasını söyleyip fazla bir şey sormasına fırsat vermeden telefonu kapamıştı. Gözyaşları içindeki korkuyu silip götürmüş, geride yalın bir öfke kalmıştı. Aslında öfke sözcüğü de hafif kalırdı, adamakıllı zıvanadan çıkmıştı. Karısını yumruklamak, saçlarından yerlerde sürümek için dayanılmaz bir istek duymasına rağmen, bu gözü dönmüş haliyle eve gitmesinin tehlikeli olacağını bilincindeydi.

Kızlı erkekli bir grup patenli genç havuzun karşı tarafında frizbi oynuyorlardı.

Anlaşılan bu yaz büyük patenler modaydı. Askısız bluz giyen masum yüzlü gencecik bir kız el arabasıyla fıstık ve gazoz satıyordu. Maine'e yerleştikleri yıl Roger'la birlikte ara sıra öğle yemeklerini bu parkta yerlerdi. İçinde ördeklerin yüzdüğü sevimli havuzun giderek bir çöplüğe dönüşmekte olduğunu ilk fark eden Roger olmuştu. Havuzun tam ortasındaki kayaya kurulmuş küçük evin beyaz duvarları silme kuş pisliğiydi. Birkaç hafta sonra da havuza atılan prezervatifler, yiyecek artıkları ve kâğıtların arasında şişmiş bir fare leşinin yüzdüğünü görünce bir daha buraya ayak basmamışlardı.

Parlak kırmızı renkli frizbi başının üstünden uçarak az ötesine düştü. İmzasız mektubun yazarıyla karısını kendi evlerinde, kendi yataklarında alt alta üst üste gösteren, seks filmleri kadar ayrıntılı ve açık saçık sahnelerin gözlerinin önünden geçmesini engelleyemiyor, öfkesi büsbütün şiddetleniyordu. Karısını ince bir ter tabakasıyla kaplı, yay gibi gerilmiş vücuduyla yatakta kıvrılırken görüyor, iniltilerini duyuyordu. Donna'nın sevişirken renkleri koyulaşan gözlerinde beliren o aç bakışları yalnız kendisinin bildiğini sanmakla ne büyük enayilik etmişti. Yabancı bir erkeğin karısının çıplak vücuduna sarıldığını düşününce kan beynine çıkıyor, tüyleri diken diken oluyordu.

Vic yükseklerde uçup küt diye yere düşen frizbiyi kendisine benzetti. Gerçi karısından uzun süredir kuşkulanıyordu, ama kuşkuyla kesinkes bilmek arasında büyük fark vardı. Bu konuda bir roman bile yazabilirdi. Üstelik son günlerde kuşkularının yersiz olduğunu düşünmeye başladığından imzasız mektup genç adamı daha çok sarsmıştı. Tam ortasında derin bir kuyu olan karanlık bir odanın bir ucundan öteki ucuna düşmeden giden biri,

kuyunun varlığından habersiz olduğu sürece korkmazdı. Oysa kendisini o kuyuya zorla itmişlerdi. Şimdi ne yapacaktı?

Gururu o denli yaralanmıştı ki içinde bulunduğu durumun her erkeğin başına gelebileceğini düşünemiyordu bile. Tad'la kendi yokken Donna eve yabancı bir erkek almış ve onunla sevişmişti. Buruşuk çarşafların üstünde yuvarlanan çıplak vücutlar yeniden gözlerinin önüne geldi, inilti, açık saçık fısıldaşmalar kulağına çalındı. Öfkeden titreyen Vic, durmaksızın ellerini ovuşturuyordu. Kendi karısı nasıl bu denli alçalabilmişti?

Eve dönüp Donna'yı pestilini çıkarıncaya dek dövemezdi, ama tek söz etmeden Tad'ı kaptığı gibi doğruca bir otele gidebilir, daha sonra da bir avukata başvurabilirdi pekâlâ. Kadının ne soru sormaya, ne de karşı çıkmaya yüzü vardı nasıl olsa. En etkili çözüm yolu, bağlan hemen kopartmak, bir daha da geriye dönmemektir. Böyle apar topar otele taşınmaktan ürken Tad, babasını soru yağmuruna tutmaz mıydı? Henüz dört yaşında olmasına rağmen ortalıkta dönenlerin bilincine varabilecek kadar güçlü sezgileri vardı çocuğun. Boston ve New York seyahatleri ne olacaktı? Sharp Şirketi cehennemini dibini boylasa bile umurunda değildi, ne var ki çoluk çocuk sahibi olan ortağını düşünmek zorundaydı. Çektiği acıya rağmen, bu iş gezisine katılması gerektiğini bilecek kadar sorumluluk sahibiydi.

İtiraf etmek istemese de kafasını kurcalayan bir soru vardı. Öyküyü bir de karısının ağzından dinlemeden çocuğu alıp gitmek mantıksızlık olmaz mıydı? Tad'ı da birlikte götürmek istemesinin gerçek nedeni neydi? Donna, yabancı bir erkekle ilişki kurmakla oğlunun şerefini de mi lekelemişti? Hayır, sanmıyordu. Tad'ı götürürse karısının üzüntüden kahrolacağını bildiğinden kendi çektiği acıyı ona da çektirmek istiyordu. Yine de kendi öz oğlunu silah olarak kullanmak akli başında birinin yapacağı şey değildi.

Yanıtını merak ettiği bir soru daha vardı. Donna'nın âşığı bu mektubu neden yollamıştı? O pis satırların altında yatan gerçekleri bulmalıydı. İnsan altın yumurtlayan tavuğu keser miydi? Tavuk artık kuluçkaya yatmıyorsa keserdi tabii!

Demek Donna herifi sepetlemişti. Başka türlü olamazdı. Terk edilmeyi hazmedemeyen meçhul sevgili, Donna'nın yaşamını mahvetmeyi amaçlamıştı. "Bana yar olmayanı kimseye yar etmem." Mantıklı bir düşünce sayılmasa da iyi bir öç alma yöntemi olduğu yadsınamazdı. Bu açıklama biçimi, evlerindeki gergin havanın son günlerde yok olmasıyla ve Donna'nın sinirlerinin düzelmesiyle de bağdaşıyordu. Kuyruk acısı olan gizli âşık her şeyden habersiz kocayı arkadan vurmaya yeğlemişti.

Son soru: Bu varsayım doğru bile olsa Donna'nın suçunu hafifletir miydi?

Kafasının üstünden geçen kırmızı frizbiyi gözleriyle izleyerek, ne halt edeceğini düşünmeye koyuldu.

**

Joe Camber, "Tamirhanenin kapısındaki o alamet de neyin nesi?" diye sordu buz gibi bir sesle. Antrede durmuş, gözlerini mutfakta sofraya kurmakta olan karısına dikmişti. Kentten bir sürü otomobil yedek parçasıyla dönen Joe kamyonetini tamirhaneye sokmak isteyince sürprizi fark etmişti. "Palanga," dedi Charity.

Brett'le kendisi yemek yemişlerdi. İşler çığrından çıkarsa olacıklara tanık olmaması için oğlanı arkadaşıyla oynamaya yollamıştı. "Brett bir palangaya gereksinmen olduğunu söyledi." İnce yapılı, koca burunlu, güçlü bir erkek olan Joe çevik adımlarla karışma yaklaşım kadının kolunu olanca gücüyle sıktı.

Kafasındaki yeşil fötr şapkayı geriye itmiş, seyrelmeye yüz tutan saçlarıyla, alnına bulaşmış motor yağı lekeleri ortaya çıkmıştı. Soluğu leş gibi bira kokuyor, ufacık mavi gözleri sert sert

bakıyordu. Sürprizlerden hoşlanacak birine hiç benzemiyordu kısacası. "Konuş bakalım Charity."

"Otur da soğumadan yemeğini ye."

"Sen önce ne haltlar karıştırdığını anlat."

"Ağzını bozma, Joe Camber." Canı fena halde yanan Charity çektiği acıyı kocasına belli etmemek için çaba harcıyordu. Joe'nun bir zamanlar kendisine heyecan veren hoyrat davranışlarından artık tiksiniyordu. Birlikte geçirdikleri yıllar yürekli görünmenin her zaman değilse de ara sıra işe yaradığını kadına öğretmişti.

"Konuş be kadın!"

"Yemeğini yerken anlatırım."

Joe, karısının kolunu bırakıp masaya oturdu ve şaşkınlıkla önündeki bonfileye baktı. "Ne zamandan beri milyonerler gibi besleniyoruz? Açıklaman gereken şeyler artıyor."

Charity sofraya fırında patatesle kahve getirdi. "Palanga işine yaramaz mı yani?"

"İşime yaramadığını söylemedim, ama onu satın alacak paramız yok bizim." Joe gözlerini karısından ayırmadan tabağın-
dakileri yemeye koyuldu. Charity bu şansı iyi kullanması gerektiğini biliyordu. Adamın yemek yerken dayak atacak hali yoktu, zaten pek sarhoş da değildi. Dövmeye niyeti varsa, Gary Pervier'le kadeh kadeh votka yuvarlayıp Gary'nin kırılan erkeklik gururuyla ilgili öykülerini dinledikten sonra eve döndüğünde yapardı bu işi. Adamın tam karşısındaki sandalyeyi çekip oturdu. "Bana piyango çıktı." Joe bir an duraksadıktan sonra yemek yemeyi sürdürdü. "Gerçekten mi? Yarın da bizim emektar Kujo çil çil altın pisler bakarsın." Çatalıyla verandada huzursuz huzursuz dolaşan Kujo'yu işaret etti. Arkadaşının bir kümes dolusu tavşanı olduğundan, Brett, Kujo'yu oraya götürmemiştir. Tavşanları gören Kujo deliye dönüyordu.

Charity, Piyango İdaresi'nin verdiği makbuzu önlüğünün cebinden çıkarıp Joe'ya uzattı. Adam ikiye katlı makbuzu tek eliyle açtı, gözü en alttaki rakama takılınca, "Beş..." diye söze başladıysa da gerisini getiremedi. Charity hiç konuşmadan kocasının tepkilerini gözlüyordu. Joe ne gülümsemiş, ne de karısını öperek tebrik etmeye yeltenmişti. Bu kafa yapısında biri için şansın ne önemi var, diye düşündü acı acı. Joe sonunda kafasını kaldırdı. "Demek beş bin dolar kazandın ha."

"Vergi kesildi tabi."

"Ne zamandır piyango bileti alıyorsun?"

"Her hafta elli sentlik alırım. Senin bira paran bundan kat kat fazla olduğuna göre bana laf söylemeye de hakkın yok, Joe Camber."

Joe, "Ağzından çıkanı kulağın duysun Charity," diyerek tabağına eğildi. Kadının içi şimdilik rahatlamıştı. İlk raundu kazanmış sayılırdı.

"Parayı ne zaman alacaksın?"

"Çeki on beş güne kadar yollayacaklar. Palangayı tasarruf hesabımızdaki paradan aldım."

"Tek başına gidip aldın ha."

"Sana bir armağan bu."

"Sağ ol."

"Karşılığında benim de istediğim bir şey var."

Adam sesini çıkarmadan önündekileri atıştırmayı sürdürdü. İfadesiz gözlerini karısından ayırmıyordu. Yeşil fötr şapkası hâlâ kafasındaydı. Charity acele etmenin yanlış olacağını bildiğinden özellikle yavaş yavaş konuşuyordu. "Brett'le birlikte kız kardeşimi görmek için bir haftalığına Connecticut'a gitmek istiyorum."

"Otobüsle gideceğiz. Kız kardeşimde kalacağımıza göre fazla pahalıya mal olmaz."

Senin palangaya verdiğim paranın yarısı kadar bile tutmaz. Otobüs şirketine telefon edip bilet ücretini öğrendim."

"Olmaz, dedim. Brett'in bana yardım etmesi gerek."

"Okul zamanı pekâlâ onsuz da idare ediyorsun."

"Hayır, dedim Charity!"

Charity masanın altında ellerini sinirli sinirli ovuşturduğu halde yüzünün sakın görünmesine gayret ediyordu. Kocasının bu kedi fare oyunundan çok hoşlandığını sezmişti. Bu yolculuğu uzun süredir tasarladığını ve çok istediğini anlayan Joe, karısına acı çektirmekten sapıkça bir zevk alıyordu. Charity yerinden kalkıp musluğun başına gitti. Sinirlerini yatıştırmak için zamana gereksinmesi vardı.

Gözleri lavabonun üstündeki pencereden dışarı daldı. Gök-yüzünde yıldızlar parıldıyordu. Lavabonun içi sarımtırak bir renk almıştı. Buraların suyu da kocası gibi sertti.

Karısının çabuk pes etmesinden ötürü düş kırıklığına uğra-yan Joe. "Oğlan sorumluluk duygusunu öğrenmeli. Gece gündüz Dave'le haylazlık edeceğine bana yardım etse canı çıkmaz ya," dedi.

"Onu Davelere ben yolladım."

"Sen mi, niye?"

"İşlerin bu yola döküleceğini bildiğimden," diye yanıt verdi Charity sırtını kocasına dönerek. "Senin izin vereceğim söyle-miştim Brett'e."

"Demek oğlanı boş yere umutlandırдың. Gelecek sefere dilini tutmayı öğrenirsin umarım." Joe yemek dolu ağzıyla gülümse-yerek ekmeğe uzandı.

"İstersen sen de gelirsin."

"Öyle ya, Richie Simms bu yaz ekinleri biçmese de olur. Hem senin kız kardeşinle kocasını ne diye görmek isteyeyim. İkisi de birinci sınıf züppe. Sen de onlar gibi olmaya can atıyorsun."

Joe'nun sesi giderek yükseliyor, ağzından ekmek parçaları saçılıyordu. Karısını sindirmek için her zaman başarıya ulaşan bu yöntemi kullanırdı. Oysa Charity bu akşam pes etmeye hiç de niyetli değildi.

"Oğlanı da o züppelere benzetip bana karşı kışkırtmak istiyorsun, yalan mı?"

"Niye oğlan deyip duruyorsun, onun adı yok mu?"

"Çenenin kapa artık Charity!" Adamın yanaklarından alnına doğru bir kızılık yayılıyordu.

"Söyleyeceklerim daha bitmedi."

Şaşkınlıktan donakalan Joe çatalını elinden düşürdü. "Ne dedin sen?" Charity evlilikleri boyunca ilk kez öfkesini bastırmaya gerek duymadan kocasına doğru yürüdü. İçi içini yediği halde bağırıp çağırmaya cesareti yoktu yine de.

Bağırarak her şeyin sonu olurdu, sesini yükseltmemeliydi.

"Kız kardeşimle eniştem için söylediklerin beni şaşırtmadı. Şu haline bak. Ellerini yıkamadan, şapkanı çıkarmadan sofraya oturmuş, yemek yiyorsun. Brett başkalarının yaşantısını görecektir, diye ödün kopuyor doğal olarak. Ben de senin ve ayyaş dostlarının yaşantısını görmesin diye geçen yıl onu ava yollamıştım."

Joe elinde yarısı yenmiş bir ekmek dilimiyle kalakalmıştı. Yemeğin yağları çenesinden aşağı süzülüyordu. Charity, kocasının üstüne atlamayı akıl edemeyecek kadar şaşırdığının farkındaydı.

"Şimdi seninle bir anlaşma yapalım. Nankörlük etmez de Brett'le beni Connecticut'a yollarsan, hem paranın geri kalanını sana veririm, hem de çocuğu bu yıl seninle ava gönderirim." Şeytanın ta kendisiyle pazarlığa girişmişçesine tüyleri ürperen kadının eli ayağı buz kesilmişti. Şaşkınlığını hâlâ üzerinden atmayan Joe. "Seni kayışla dövmem gerekecek," diye mırıldandı ve

en basit sorunları bile çözemeyen küçük bir çocukla konuşur gibi tane tane ekledi. "Onun benim oğlum olduğunu unuttun galiba. Canım ne zaman isterse ava götürürüm onu." Hafifçe sıırttı. "Kafana dank etti mi?"

"Hayır, götüremezsin."

Kadının bu sözleri bardağı taşıran son damla olmuştu. Joe sandalyesini devirerek ayağa fırladı. Korkusunu belli ederse kocasının hemen üstüne çullanacağını bilen Charity gerileme isteğini güçlkle engelleyebildi. Adam üzgün üzgün başını sallayıp, "Seni kayışla döveceğim," diyerek kayışım belinden çıkartmaya koyuldu.

"Ne pahasına olursa olsun çocuğu götürmeni engellerim. Okuluna gider oğlanın okuldan kaçtığını söylerim, Şerif Bannerman'a telefon eder, kaçırıldığını bildiririm. En önemlisi de Brett'i öyle işlerim ki kendi gitmek istemez."

Joe kayışını çekip çıkardı ve tokası yerde kalacak biçimde ucundan tuttu.

Charity sözlerini sürdürüyordu. "Çocuk on beş yaşına gelmeden önce benim iznim olmadan bir yere götüremezsin. Dayaktan öldürsen de fikrimi değiştirmem."

"Gerçekten mi?"

"Evet, karşındayım işte."

Birden adamın gözleri daldı, sanki bu odada değil, çok uzaklardaydı şimdi.

Charity, kocasının aklına takılan şeyin kendi yararına olması için sessizce Tanrı'ya yakarıyordu. Joe'ya ilk kez karşı gelmişti ve ödü kopuyordu. Joe sırtarak kayışını pantolonuna geçirdi. Bakışları hâlâ dalgındı.

"Sen de pek öfkeliymişsin canım. Bir de ateşli Meksika dilberleri gibi sevişebilsen." Hâlâ tetikte olan Charity karşılık vermedi.

"İzin verirsem başın göğe mi erecek?"

"Anlayamadım..."

"İzin veriyorum, gidin."

Charity dayaktan kıl payı kurtulmuştu. Dövmeye bir başladı mı kimse elinden alamazdı. Zaten buralarda kankoca arasına girmemek, âdettendi. Hem gururundan, hem de Brett'i düşündüğünden kocasını kimseye şikâyet de edemezdi. Joe çevik adımlarla karısının yanına gelerek memesini sıktı.

"Yatak odasına gel, canım sevişmek istiyor."

"Brett..."

"Saat dokuzdan önce dönmez. Hadi yürü. Sana izin verdim ya bana teşekkür etmen gerek."

Charity dilinin ucuna gelen sözcükleri ağzından kaçırdı. "Önce şapkanı çıkart bari."

Joe şapkeyi mutfağın öte ucuna savurup sapsarı dişlerini göstererek sırttı.

Ortadaki iki dişi takmaydı. "Parayı alsaydın, gıcır gıcır dolarları yatağa serip üstünde sevişirdik. Bir filmde böyle bir sahne görmüştüm."

Üst kattaki yatak odasına çıkarlarken Charity, adamın hıncını yatakta alacağından korkuyordu. Oysa Joe her zamanki gibi çarçabuk ve kabaca sahip oldu karısına. Hoyratlığı kasıtlı değildi ve kadının canını bilerek acıtmıyordu.

Gözlerini sıkıca yumarak vücudunu kocasına bırakan Charity, on beş yıllık evlilikleri süresince ancak onuncu kez doyuma ulaştığını hissedince gırtlığından yükselen çığlığı güçlkle bastırdı. Bu işin sonunda kadınların da erkekler gibi zevk alabileceğinden büyük bir olasılıkla habersizdi Joe.

Kocası az sonra, nereye gittiğini söylemeden kalkıp gittiğinde, Connecticut seyahatinin verdiği söze deyip değmeyeceğini kendi kendine sorup duran Charity bir süre daha yattı. Joe,

Gary'yle kafa çekmeye gitmişti mutlaka. Kadın ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. Ay gökyüzünde pırıl pırıldı. Kujo havlamaya başladı ve verandanın kapısı hızla kapandı. Brett gelmişti.

Ay dertlerimize ortak olmuyor, diye düşünen Charity'nin içi hâlâ rahat değildi.

**

"Neyin var?" diye sordu Donna ölgün bir sesle. Karı-koca oturma odasındaydılar.

Tad'ın yatma saatinden az önce eve dönen Vic, çocuğu yatırıp canavar duasını okumuş, yüklüğün kapısını da sıkıca kapatmıştı. Tad şimdi mışıl mışıl uyuyordu.

Vic kalkıp pencerenin yanına gitti ve gözlerini karanlığa dikti. Karısı olanları az çok kestirebiliyordu kuşkusuz. Eve dönerken, yol boyunca yapacaklarını tasarlayıp durmuştu. Karısıyla yüzleşip yarayı deşmeli miydi, yoksa olanları içine gömmesi daha mı doğru olurdu? Parktan çıkarken imzasız mektubu yırtmış, parçalarını da geçtiği yollara savurmuştu. En değerli kanıt ortadan yok edilmişti böylelikle. Abajurun sarımtırak aydınlığında, karısının cama yansıyan silik görüntüsünü ve bembeyaz suratını seçebiliyordu. Dönüp Donna'ya baktığında ne söyleyeceğini bilmiyordu bile.

Genç kadın, Vic'in telefondaki sesini duyar duymaz her şeyi öğrendiğini anlamış ve kapana kısılmış bir hayvan gibi delice bir korkuya kapılmıştı. Son üç saat geçmek bilmemişti. Tad'ın yemeğini hazırlarken, bulaşığı yıkarken, oğlana masal okurken rüyada gibiydi. Kafasında tek bir düşünce vardı: Yer yarılrsa da içine girsem. Korkunun yerini suçluluk duygusu almış, sonra yeniden dehşete kapılmıştı. Sonunda yazgısına boyun eğenlere özgü bir duygusuzluk çökmüştü içine. Kocasının olanları öğrenmesine memnun olduğu bile söylenebilirdi. Hiç değilse artık sır saklamak zorunda kalmayacaktı. Acaba Steve mi yumurtlamıştı, yoksa

kendisi mi keşfetmişti? Ne önemi vardı sanki? Tad'ın yatağında, derin uykuda olması da Donna'ya huzur veriyordu, ama sabah gözünü açtığında çocuğun nasıl bir görünümle karşılaşacağı henüz belli değildi. Bu düşünce yeniden paniğe kapılmasına neden oldu. Şu anda yolunu şaşırın biri gibi çaresizdi.

"Bugün imzasız bir mektup aldım," diye söze başlayan Vic, birden susup odanın öbür ucuna yürüdü. Bakışlarıyla kocasını izleyen Donna, gerçekten çok yakışıklı, diye düşünüyordu. Yazık ki saçları erken ağarmaya başladı. Bazı genç adamlara yakışan kır saçlar kocasını yaşlı gösteriyordu. Başka dert yokmuş gibi Vic'in saçlarını düşünmenin sırası mıydı?

Yutamadığı çok acı bir ilacı tükürürcesine, "Steve Kemp. Çalışma masanı onaran adam. Beş kez birlikte olduk. İnan bana Vic onunla bizim yatağımızda sevişmedim," dedi kadın titrek bir sesle.

Kanepenin önündeki sehpadan sigara paketini almak isteyen Vic sigaraları yere saçtı. Tek tek yerden toplayıp birini yaktığında elleri titriyordu. Karı-koca bakışlarını birbirlerinden kaçırıyorlardı. Bu kötü işte, diye düşündü Donna.

Birbirimize bakmamız gerek. Hem korktuğundan, hem de utandığından ilk adımı kendisi atamazdı, oysa kocası yalnızca korkuyordu.

"Neden yaptın bunu?"

"Nedeni önemli mi?"

"Benim için önemli. Boşanmak istiyorsan söyleyecek sözüm yok, ama istemiyorsan neden yaptığını bilmem gerek. Deli gibiyim, Donna. Kendimi denetlemeye çalışıyorum, çünkü bu gece doğru dürüst konuşmak zorundayız. Benden ayrılmak mı istiyorsun?"

"Yüzüme bak Vic."

Vic tüm gücünü toplayarak karısına baktı. Belki de gerçekten çok öfkeliydi, ama şu anda yüzünden okunan korkuydu sadece. Vic'in perişan halini gören Donna, kocasının nasıl bir felaketin eşiğinde olduğunu büyük bir açıklıkla anladı.

Reklam ajansının geçirdiği sarsıntı yetmezmiş gibi evliliği de tehlikeydi. Ara sıra nefret ettiği, son üç saattir de korktuğu bu adama acıdı birden. Vic'in öfkeden deh gibi olduğunu düşünmesini ve yüzündeki ifadenin asla farkına varmamasını tüm kalbiyle diledi.

"Ayrılmayı düşünmüyorum. Seni gerçekten sevdiğimi anladım artık."

Biraz rahatlamış gibi görünen Vic pencereye doğru yürüdü, dönüp kanepeye çöktü ve gözlerini karısına dikti. "Neden yaptın Donna?"

Acıma duygusu yerini kızgınlığa bırakıyordu. Niye erkekler hep bu soruyu sorarlar? Neden ille de sebebini öğrenmek isterler? Bu soruların yanıtını yirminci yüzyılın sonunda yaygın olan erkeklik kavramında aramalıydı. Onların gözünde kadın denen yaratık, bir yerlerinde onarılması gereken bir bozukluk olan bir araba motoru ya da robottu sanki. Kadınları asıl sinirlendirenin, erkekler tarafından birer cinsellik aracı olarak nitelendirilmekten çok kendilerine yöneltilen bu saçma sapan sorular olsa gerekti.

"Açıklayabileceğimi sanmıyorum." Söyleyeceklerim sana aptalca, önemsiz ve boş kuruntular gibi gelebilir."

"Açıklamaya çalış yine de. Yoksa..." Vic boğazını temizleyerek vakit kazandıktan sonra baklayı ağzından çıkardı. "Seni tatmin edemiyor muyum, sorun bu mu?"

"Hayır."

"Nedir öyleyse, Tanrı aşkına söyle, Donna."

Pekâlâ, madem kaşındın, yanıtım al. "Korku," dedi Donna. "Asıl nedeni korkuydu galiba."

"Korku mu?"

"Tad'ın sesine o denli alışmışım ki, o okula gidince evde tek başıma korkar olmuştum."

Vic, "Tad gerçek bir okula gitmiyor ki," diye atıldı. Genç kadın, kocasının çok sinirlendiğinin farkındaydı. Karısını, kendi suçunu kapamak için çocuğu bahane etmekle suçladığı belliydi. Vic zıvanadan çıkarsa, tartışmaya henüz hazırlıklı olmadıkları bir yığın sorun ortaya dökülecek, kendi de karşılık verince kavga büyüyecekti. Şu anda evlilikleri kırılmaya hazır cam bir toptan farksızdı.

"Evet, gerçek bir okula gitmiyordu, sorun da burda zaten. Günün yarısını benim yanımda geçirdikten sonra gidince, odaları saran sessizlik beni günden güne ürkütmeye başladı. Gelecek yıl anaokulu, daha sonra da ilkokul ve neyle dolduracağımı bilmediğim saatler... İşte beni korkutan şeyler bunlardı."

Vic, "Demek boş vaktini fingirdeyerek doldurmayı yeğledin," diye mırıldandı acı acı.

Donna hiç oralı olmadan konuşmasını sürdürdü. Sesini yükseltmemeye çalışıyordu.

Bilmek istediği her şeyi kocasına anlatacaktı.

"Kadınların çalıştığı ne idüğü belirsiz hayır kurumlarından birine üye olmak istemedim. Aynı iç karartıcı suratları her gün görüp kasabadaki herkesin ipliğini pazara çıkartmalarını dinleyemezdim." Ağzından makinelitüfek gibi dökülen sözcükleri istese de engelleyemezdi artık. "Kermeslere katılmak, toplantılar için kekler yapıp götürmek bana göre işler değil. Sanırım..." Bir an durup söyleyeceklerini topladı.

"Sen boşlukta kalmanın ne demek olduğunu bilemezsin Vic. Sen erkeksin, erkekler savaşa gider, kadınlarsa evde toz alır. Bomboş odalarda toz alırken rüzgârın uğultusuna kulak verirsin, bazen de rüzgâr kendi içindeymiş gibi gelir insana.

Pikaba bir plak koyarsın, aklına bir alay karamsar düşünce üşüşür. Kalkar tuvaletleri ovar, lavaboları parlatırsın. Gözlerin antikacı dükkânının vitrinindeki cicili bicili biblolarla iliştiğinde, annenin, teyzelerinin, büyükannenin bu biblolarla dolu büfelerini anımsarsın." Vic'in şaşkın şaşkın kendisine baktığını fark edince umutsuzluğa kapılan Donna, "Ben gerçeklerden değil, duygulardan söz ediyorum!" diye bağırdı.

"İyi de neden yaptın?"

"Nedenini anlatıyorum sana! Vaktimin çoğunu ayna karşısında geçirir olmuştum. Suratım giderek değişiyordu. Bara gidip içki ısmarladığımda oto ehliyetimi görmek istemiyorlardı artık. Yaşlanıyordum ve yaşlanmak beni ürkütüyordu."

"Bir âşık edinmenin nedeni yaşlanma korkusu mu yani?"

Kocasının şaşkınlığı Donna'nın hoşuna gitti. Demek onu hâlâ çekici buluyordu.

Steve tarafından beğenilmek de gururunu okşamamış mıydı? Onunla ilişki kurmasının tek nedeni bu değildi tabi. Kocasının ellerini tutup yüzüne baktı.

Bir daha ne kocasına, ne de başka birine böylesine açılacağıni hiç sanmıyordu.

"Dahası da var. Bir an önce büyümek için can attığım ve geleceğe ümitle baktığım çocukluk günleri geride kalmış, elimde olanlarla yetinmek zorunda olduğum bir yaşa gelmişim. Seçenekler giderek azalıyordu.

Bir kadının yüz yüze gelebileceği en acımasız gerçek budur. Ev kadınlığıyla annelikten hoşnuttum, ama bu yetmiyordu. Üstelik her geçen yılın Tad'ı benden biraz daha koparacağını biliyordum. Seninse tüm yaşamını dolduran bir işin vardı, evdeyken bile aklının işinde olduğunu sezinliyordum. Erkeklerin kadınlara oranla çok daha gerçekçi olduklarını yadsımamak gerek. Olgunluğun anlamını iyi bilir, dünyalarında hayallere yer

vermezler. Birçoğunun mutluluğu tadamadan, henüz genç sayılabilecek yaşlarda ölüp gidivermeleri belki de bu yüzdendir. Orta yaşa gelmiş olmak da sizleri fazla sarsmaz, çünkü tutunacak dallarınız vardır.

Zaman zaman kapıldığınız kuruntulara gülüp geçmeyi becerirsiniz. Bense gerçeklerden kaçmayı yeğledim. Tad gidince evi saran sessizlik ürkütüyordu beni.

Bir keresinde dalgın dalgın çocuğun yatak çarşaflarını değiştiriyordum, aklım lisedeki kız arkadaşlarımdaydı. Neredeydiler acaba, ne yapıyorlardı? Delirdiğime hükmedeceksin, ama yüklüğün kapısı aniden açıldı. Ben de çılgık çılgığa dışarı fırladım. Sanki Joan Milliken'in kanlar içindeki başsız vücudu yükükten çıkacak, on yedi yaşındayken bir trafik kazasına kurban gittiğini ve öldüğüne memnun olduğunu söyleyecekti bana."

"Aman Tanrı'm..." diye mırıldandı Vic.

"Yalnızca korkmuştum. Vitrinlerdeki biblolara baktığımda yoga ya da seramik kurslarına katılmaya düşündüğümde de korkuyordum. Gelecekte kaçmak için geçmişe sığınmaktan başka çarem yoktu. Steve'le ilişkimiz işte böyle başladı." Donna başını önüne eğip elleriyle yüzünü sakladı.

"İşin flört yanı eğlenceliydi. Kendimi yeniden lise öğrencisi gibi hissediyor, kuruntularımdan kurtuluyordum. Evin sessizliğini, rüzgârın uğultusunu duymaz olmuştum. Aptalca bir düştü tabi. Steve'le cinsel ilişkilerimiz beni mutlu etmiyordu. Doyuma ulaşıyordum, ama ne olduğunu bilemediğim eksik bir şeyler vardı. Galiba seni hâlâ sevdiğimin ve gerçeklerden kaçabilmek için bu yola saptığının bilincine varmıştım." Genç kadın yüzünü kocasına çevirdi, gözlerinden yaşlar boşanıyordu. "Steve'le ben birbirimiz için biçilmiş kaftandık. O da gerçeklerden kaçan biri. Aynı kentte uzun süre kalamıyor, başı sonu belli olmayan şiirler yazıyor, kendisini Vietnam Savaşı'nı protesto eden bir lise

öğrencisi gibi görüyordu. Sanırım sorunlarımız aynı olduğundan onu seçtim. Her şeyi öğrendin artık. İğrenç de olsa benim öyküm bu."

"O herifin ağzını burnunu kırmak isterdim."

"Kasabadan gitmiş."

Vic, karısına bir göz atıp başını önüne eğdi. "Yazdığı mektubun şiirsel bir yanı yoktu." Kocasının yüzüne dokunan Donna, adamın geri çekildiğini görünce yumruk yemiş gibi oldu. Suçluluk duygusu ve korku yılan gibi beynine çöreklenmişti.

Artık ağlamıyor, bu ağır darbeden sonra, uzunca bir süre ağlayamayacağını da biliyordu. "Anlıyorum, gururun kırıldı Vic, beni bağışla."

"İlişkinize ne zaman son verdin?"

Alışverişten döndüğünde Steve'i oturma odasında bulduğu gün olanları anlatan Donna, adamın üstüne saldırmasına ramak kaldığından hiç söz etmedi.

"Demek o mektubu senden öç almak için yazdı."

Genç kadın alnına düşen saçları geriye itip kafasını salladı. Gözlerinin altı mosmor kesilmişti.

"Geç oldu gidip yatalım. İkimiz de yeterince yorulduk," dedi Vic.

"Benimle sevişecek misin?"

"Bu gece olmaz."

Birlikte merdivene yöneldiler. Donna ilk basamakta durup, "Bu olanlardan sonra ne yapmayı düşünüyorsun Vic?" diye sordu.

"Bilemiyorum."

"Niyetin boşanmak mı?" Yoksa karatahtaya, "Bir daha yapmayacağıma söz veriyorum," diye yüz kere yazmamı mı istiyorsun? Söylesene nedir istediğin?"

Sinirleri iyice gerilen Donna'nın sesi giderek yükseliyordu. Oysa amacı bu değildi. Suratına çarpılan gerçek genç kadını yerin

dibine geçirmişti. Şu anda kendinden olduğu kadar, ayıbını yüzüne vuran kocasından da tiksiniyordu. Bu çarpık ilişkiye girmesine neden olan etkenlerden kendisi sorumlu değildi ki.

Vic yakaran bakışlarını karısına çevirdi. "Steve'den başkası olmadı, değil mi Donna?" Bu bağışlanmayacak kadar acımasız soruyu yanıtızsız bırakan Donna basamakları ikişer ikişer çıkarak yatak odasına daldı. Kocasının yanında kalsa, karşılıklı suçlamalar ve bağırış çağırışlarla dolu büyük bir kavganın patlak vermesi işten bile değildi. Böylesine bir kavga hiçbir şeyi çözümlenmeyeceği gibi ilişkilerini daha da gerginleştirecekti.

O gece ikisi de pek az uyuyabildiler. Karısının arabası için Joe Camber'a telefon etmek Vic'in aklına bile gelmemişti.

*

**

Joe Camber'la Gary Pervier avluda oturmuş votka içiyorlardı. Oradan oraya uçuşan ateşböcekleri karanlıkta pırıl pırıl parlıyorlardı. Hanımelinin iç bayıltan kokusu avluyu sarmıştı. Her zaman ateşböceklerinin peşinden havlaya havlaya koşup erkekleri güldüren Kujo, bu akşam burnunu ön ayaklarının arasına almış yatıyordu. Hastalık en basit içgüdülerini bile engeller olmuştu. Kafası zonkluyor, kemikleri sızlıyordu. Uyuduğunda alışılmadık, korkunç düşler görüyordu. Bir keresinde de oğlanın gırtlaklarını parçaladığını ve bağırsaklarını deştiğini görmüş ve inleyerek uyanmıştı. Sürekli susuzluk çekmesine rağmen, dişlerini kamaştıran ve gözlerini yakan suyu ağzına koymak istemiyordu. Bu gece ne ateşböcekleri umurundaydı, ne de adamların konuşmaları. Çevresiyle ilgilenemeyecek kadar çok acı çekiyordu.

"Boston mu?" diyerek kıkırdadı Gary. "Boston'da ne halt edeceksin? Maaş çekimi almadan seninle gelemem ki. Paralarım suyunu çekti." Joe kafayı bulmuştu. "Hadi, hadi Gary. Yatağının altına bir bak bakalım."

Gary bir kahkaha attı. "Orda tahtakurusundan başka şey bulunmadı. Zaten bütün ev tahtakurusu kaynıyor. Adam sen de... Bir kadeh daha ister misin?"

Joe'nun uzattığı kadehi o karanlıkta alkoliklere özgü bir ustalıkla doldurup geri verdi. "Boston ha! Bu güne dek senin Portsmouth'dan öteye gittiğini görmedim be Joey. Ne işler karıştırıyorsun söylesene, Boston'da şenlik mi var?"

Dünyada Joe'yu, "Joey," diye çağırabilen tek kişi Gary'ydi.

"Boston'a birkaç kez gitmişim. Kafamı kızdırma Gary, köpeğimi üstüne saldırtırım yoksa."

Gary ayaklarının dibinde yatan Kujo'nun tüylerini okşadı. "Sen bu hayvanı eli bıçaklı bir zencinin üstüne bile saldırtamazsın be. Karın Boston'a gideceğini biliyor mu?"

"Hayır, zaten haberi bile olmaz. Oğlanla birlikte Connecticut'taki kız kardeşini görmeye gidecek. Piyangodan para çıkmış. Nasıl olsa kazananların adları radyodan yayınlanır, sen önce benden duymuş ol."

"Para mı kazanmış?"

"Hem de tam beş bin dolar."

Gary ıslık çalınca sestten rahatsız olan Kujo kulaklarını dikti. Joe, tartışma faslını atlayarak, akşam yemeğinde karısıyla yaptıkları pazarlığı anlattı.

Gary, arkadaşının omzuna bir şaplak indirip güldü. "Demek bu paranın bir bölümünü Boston'da yiyeceksin ha. Seni pis köpek seni."

"Niye yemeyecek misim? Son kez ne zaman tatil yaptığımı anımsamıyorum bile. Bu hafta fazla işim yok. Richie'nin traktörünün motorunu indireceğim, ama artık palanga olduğuna göre bu iş en fazla dört saatimi alır. Geri kalanlara tatile çıkacağımı söyler, işleri biraz ertelerim olur biter."

"Boston'da neler yapacaksın?"

"Gösterilere giderim, sonra da Washington Caddesi'ndeki..."

Gary kahkahayı bastı. "O gösterileri iyi bilirim ben. Bütün derdin hastalık kapmak desene."

"Yalnız başına tadı çıkmaz ki."

"Çekimi alıncaya kadar bana biraz borç verirsen seninle gelirim."

"Tabi veririm." Gary ayyaştı, ama borcuna sadık adamdı.

"Dört yıldır bir kadınla birlikte olmadım. Sperm üreten fabrikanın bir bölümü Fransa'da havaya uçtuğundan, geri kalan bazen iş görür, bazen görmez. Denemek eğlenceli olacak."

"Beysbol maçlarına da gideriz." Dili dolaşmaya başlayan Joe uzanıp Gary'nin kolunu tuttu, bu arada içkisinin çoğunu yere saçmıştı.

"Düşünsene, son kez 1968'de, yani benim oğlan doğmadan gitmiştim beysbol maçına."

"Ne zaman yola çıkacağız?"

"Pazartesi günü öğleden sonra saat üç dolayında. Bizimkileri sabah Portland'daki otobüs terminaline bırakacağım."

"Arabayla mı gideceğiz, kamyonetle mi?"

"Arabayla."

Düşteymişçesine, "İçki, kadın ve beysbol," diye mırıldandı Gary.

"Kesinkes geliyor musun?"

"Geliyorum tabi." Gary baykuş gibi bir ses çıkartınca ikisi de gülmeye başladılar. Kafasını hafifçe kaldıran Kujo'nun hırlamaya başladığını duymamışlardı.

**

Pazartesi sabaha şafak sökerken uyanan Brett Camber yoğun sisten ötürü avludaki karaağacı bile seçemiyordu. Yolculuk heyecanı uykusunu kaçırmıştı. Eğlenceli bir gezi olacağından emindi. Babasının gelmeyişine bilinçaltından seviniyordu.

Hiç değilse Connecticut'ta, babasının simgelediği o anlaşılmaz erkeklik kavramına uygun davranmak zorunda kalmayacak, gönlünce hareket edebilecekti.

Kendisini capcanlı hissediyor ve bu sabah seyahate çıkmayacak olanlara içinden acıyordu. Otobüste cam kenarına oturup terminalden Stratford kentine kadar çevreyi seyretmeyi tasarlamıştı. Dün gece hayli geç yatmıştı, şimdi de saat beş bile değildi, ama biraz daha yatakta kalırsa sıkıntıdan patlayabilirdi. Yavaşça kalkıp kot pantolonuyla tişörtünü giydi, beyaz çoraplarıyla keşlerini de ayaklarına geçirip aşağı indi ve mutfakta kendisine kahvaltı hazırladı. Elinden geldiğince gürültü etmemeye çalışmasına rağmen kızarmış ekmeği çiğnerken çıkardığı sesler yukarıda uyuyan annesiyle babasının kulaklarına kadar gidecekmiş gibi geliyordu. Babasının homurdanarak yatağında döndüğünü düşünce bulamaç kâsesini alıp verandaya çıktı ve kapıyı yavaşça açtı.

**

Yoğun sise rağmen hava sıcaktı, yaz mevsimine özgü kokular belirginleşmişti.

Doğuda, hafif bir karaltı olarak görünen çamlığın gerisinde, gümüş renkli pırıltılar saçan güneşi seçebiliyordu. Sis birkaç saat içinde dağılır, geride nem kalırdı. Çevresini saran beyazlıktan yayılan gül, taze ot ve gübre kokuları Brett'in yüreğini sevinçle dolduruyordu. Gary Pervier'in çiftliğindeki hanımelinin kokusunu bile duyabiliyordu. Kâseyi yere bırakıp tamirhanenin bulunduğu yöne doğru seğirtti. Beş altı adım sonra ev görünmez oldu. Gül, hanımeli, toz ve nem kokan beyaz bulutun ortasında tek basmaydı şimdi. Gümüş renkli güneş tam tepesindeydi.

O sırada hırlama başladı.

Yüreği ağzına gelen Brett birkaç adım geriledi. Tüm kasları gerilmişti. Deli gibi dörtbir yanına bakmıyor, beyazlıktan başka

bir şey göremiyordu. Ansızın yuvarlandığı bu masal ülkesinde karşısına korkunç bir kurt çıkacaktı sanki.

Az ötesinde beliren Kujo'yu görünce çocuğun gırtlığından bir inilti yükseldi.

Sırtındaki eyerde oturan beş yaşındaki Brett'i her gün bıkip usanmadan avluda gezdiren, yağmur kar demeden evin önünde okul otobüsünün yolunu gözleyen, birlikte büyüdükları Kujo'yla, sislerin içinden çıkan bu çamurlu hayalet arasında en ufak benzerlik yoktu. Saint Bernard'lara özgü mahzun bakışlı iri gözleri kan çanağına dönmüş ve çukura kaçmıştı. Alık alık bakan domuz gözlerini andırıyordu. Postu bataklıkta yuvarlanmış gibi yeşilimsi kahverengi çamura bulanmıştı. Gerilen çene kasları yüzüne korkunç bir anlam veriyor, sivri dişlerinin arasından beyaz köpükler sızıyordu. Dehşetten donakalan Brett, "Kujo," diye fısıldadı. "Kujo."

Kujo, oğlanın ne silüetini, ne giysilerini, ne de kokusunu tamdı. Karşısında duran iki bacaklı bir canavardı. Gördüğü her şeyi canavarlara benzetir olmuştu.

İçinden bir ses öldürmesini emrediyordu. ısırarak, koparmak, parçalamak istiyordu. Karşısındaki bu canavarı bir hamlede yere yıkıp üstüne çullandığını ve etlerini lime lime ederek kanını içtiğini düşünüyordu.

Canavar konuşunca Kujo sesi tanıdı. Oğlandı bu. Bir zamanlar delice sevdiği, öl dese uğrunda ölebileceği, kendisine hiçbir kötülüğü dokunmayan oğlan. İçinde kalan son duygu kırıntıları öldürme isteğine set çekti. Az önce gözlerinin önünde canlanan kanlı sahneler bulanıklaşmaya yüz tutmuştu ki, hasta beyni duygularını yeniden bastırdı.

"Kujo, neyin var oğlum?"

Kuduz yarasının ısırmasından bu yana giderek son derece tehlikeli hale gelen Kujo, oğlanın sesini bir kez daha duyunca, son

bir çabayla arkasını dönüp yoğun siste kayboldu. Çenesinden akan köpükler geçtiği yerlerde izler bırakıyordu.

Hastalığın geçebileceğini düşünerek bir koşu tutturdu, oysa kafasını nefret ve öldürme duygusuyla dolduran bu hastalık ne yapsa geçmek bilmiyordu. Kendisini yere fırlatıp otların arasında yuvarlanmaya başladı. Gözleri yuvalarında fıldır fıldır dönüyor, otları ısırıyor, binbir kokunun kaynaştığı bu dünyayı paramparça etmek istiyordu.

Zorlukla doğrulan yüz kiloluk Saint Bernard dağılmaya başlayan siste sendeleyerek uzaklaştı.

Kujo siste kaybolduktan sonra ne yapacağını şaşırان Brett bir süre olduğu yerde kalakaldı. Köpeği hastaydı. Belki de zehirli bir ot yemişti.

Brett aynı belirtileri gösteren bir sincap ya da tilkiyle karşılaşmış olsa hayvanın kuduz olduğunu bir çırpıda anlayıverirdi. Oysa kendi köpeğinin kudurmuş olabileceği aklının köşesinden bile geçmiyordu. En büyük olasılık zehirlenmiş olmasıydı. Hemen evdekilere haber vermeliydi. Babası ya veteriner çağırır ya da hayvanı kendi iyileştirirdi. İki yıl önce Kujo'nun burnuna batan kirpi dikenlerini kerpeteniyle tek tek çıkarmıştı. Evet hemen babasına söylemeliydi.

Kujo'yu ancak o iyileştirebilirdi.

Ya seyahat ne olacaktı?

Babasından izin koparabilmek için annesi kim bilir nasıl ter dökmüştü. Şansları da yaver gitmişti kuşkusuz. Çoğu çocuklar gibi Brett de annesiyle babasının anlaşamadıklarını seziyor, aralarının o gün nasıl olduğunu, dağları avucunun içi gibi bilen bir kılavuzun şaşmaz sezgileriyle, bir bakışta anlayabiliyordu.

Babasının istemeye istemeye izin verdiğinden hiç kuşkusu yoktu. Ancak otobüse bindiklerinde içi rahat edecekti. Babası

Kujo'nun hastalığını bahane ederek yolculuğa çıkmalarını engelleyebilirdi.

Kararsızlık içinde bocalıyordu. Yaşamında ilk kez böyle bir çıkmazla karşılaşmıştı. Az sonra tamirhanenin çevresinde dolaşarak Kujo'yu aramaya koyuldu. Annesiyle babasını uyandırmamak için alçak sesle köpeğe sesleniyordu.

Uzun süre aramasına rağmen hayvanı hiçbir yerde bulamadı. Brett'in şansı vardı.

*

**

Çalar saat Vic'i beşe çeyrek kala uyandırdı. Uyku sersemliğiyle banyoya yönelen genç adam içinden Roger'a küfürler yağdırıyordu. Normal biri gibi kalkış saatine yirmi dakika kala havaalanına gidemez miydi bu herif? Gidemezdi tabi, zira Roger hep olabilecek aksilikleri hesaplardı.

Lastik patlayabilir, trafik tıkanır, zelzele olabilir, sel basabilir hatta uzaylılar yolları ele geçirebilirdi.

Duş alıp tıraş oldu, vitamin haplarını yuttu. Giyinmek için yatak odasına döndüğünde yatağın boş olduğunu görünce hafifçe içini çekti. Berbat bir hafta sonu geçirmişlerdi. Doğruyu söylemek gerekirse böyle bir hafta sonunu bir daha yaşamayı asla istemezdi. Tad'ın hatırı için bir şey belli etmemeye çalışmışlardı, ama Vic, kendisini maskeli balolarda boy gösteren palyaçolara benzetmişti. Sırttığı zaman suratındaki tüm adalelerin kasıldığını fark etmek doğrusu çok sinir bozucuydu.

Karısıyla yine aynı yatağı paylaşmışlardı. Kocaman çift kişilik yatak evlendiklerinden bu yana ilk kez Vic'e dar gelmişti. İkisi de birer uca büzülüp yatmışlardı. Aralarındaki boşluk yasak bölgeydi. Cuma ve cumartesi geceleri gözünü kırpmayan genç adam, karısının her kıpırtısını, geceliğinin hışırtılarını dinleyerek sabahı etmişti.

Dün gece, yani pazar gecesi yatağın tam ortasındaki bu yasak bölgeyi kaldırmak istemişti Vic. Sevişmeleri biraz zoraki bile olsa oldukça başarılı sayılırdı. İş olup bittikten sonra ikisinden biri ağlamaya kalkışmamıştı hiç değilse. Nedense Steve olayından sonraki ilk sevişmelerinde birisinden birinin gözyaşlarını tutamayacağını düşünmüştü. Yine de yaptıklarına "sevişmek" denemezdi.

Kurşuni takım elbisesini giyip iki bavul çıkardı. Ağır olanının içi Sharp bulamaçları dosyalarıyla doluydu. Spot taslaklarıysa Roger'daydı.

Donna sırtında eski mavi sabahlığıyla mutfakta gözleme yapmakla meşguldü. Yorgun yüzü uykudan hafifçe şişmişti. Ocağın üstündeki çaydanlık fıkırdıyordu. "Bu siste uçak kalkar mı?"

"Baksana güneş çıkmış bile, yakında sis de dağılır." Vic, karısının ensesine bir öpücük kondurdu. "Keşke sen kalkmasaydın."

"Önemi yok." Donna tavadaki gözlemeyi dikkatle bir tabağa aktarıp kocasına uzattı. "Keşke gitmeseydin. Dün gecedten sonra gitmeni hiç istemiyorum." Genç kadın fısıltı halinde konuşuyordu.

"Pek kötü sayılmazdı, değil mi?"

"Öncekilere benzemiyordu." Donna'nın dudaklarında acı bir gülümseme belirip kayboldu. Gözleme karışımını telle iyice çırpıttıktan sonra tavaya döküyor, kapağı kapayıp pişmesini bekliyordu. Birinde "Vic", ötekisinde "Donna" yazan iki fincana kaynar su doldurup içlerine birer çay poşeti koyarak sofraya getirdi.

"Hadi yemene bak. İstersen çilek reçeli de var." Vic reçel kavanozunu alıp tekrar yerine oturdu. Gözlemesine bir parça yağ koyarak, çocukluğunda yaptığı gibi erimesini seyre koyuldu. Yağ tamamen eridikten sonra gözlemeye reçel sürüp bir lokma ısırıldı. Gözlemenin nefis görünümüne rağmen iştahı kaçmış gibiydi.

Donna, kocasına sırtını dönüp, "Beni cezalandırmak için New York ve Boston'da önüne gelenle yatarsın artık," dedi.

İrkilen Vic'in yüzü hafifçe kızardı. Karısı düşüncelerini okumuştı. New York ve Boston'da biraz gezip tozlamak aklından geçmemiş değildi. Roger bile ara sıra kaçamak yapardı. Neyse ki yüzünün kızardığını karısı görmemişti. "Böyle şeylerle uğraşacak vaktim olmayacak."

"Boş versene. Bu işlere her zaman vakit bulunur."

"Niyetin beni sinirlendirmek mi?"

Donna, "Hayır, hadi karnını doyur," diyerek sofraya oturdu. Gözlemesine asla yağ koymaz sadece biraz şurup dökerdi. Birbirimizi hem çok iyi tanıyoruz, hem de hiç tanımıyoruz, diye içinden geçirdi Vic.

"Saat kaçta Roger'ı alacaksın?"

"Kavgaya dövüş sonunda saat altıya razı ettim."

Bu kez Donna içtenlikle gülümsedi. "Erken giden yol alır, atasözünü senin Roger fazla ciddiye alıyor."

"Öyle. Kalkıp kalmadığımı kontrol etmek için hâlâ telefon etmemesine şaşırırdım doğrusu."

Tam o sırada telefon çalmaya başlayınca göz göze gelen karı-koca aynı anda kahkahayı bastılar. Dün gece zifirikaranlıktaki tatsız sevişmelerinin tersine şu anda aynı duyguları içtenlikle paylaşıyorlardı. Donna'nın pırıl pırıl güzel gözlerinin grimsi maviliği dışarıdaki sisi andırıyordu. "Çocuk uyanmadan koşup telefonu aç."

Ahizeyi kapam Vic, karşıdaki Roger'a kalkıp giyindiğini, savaşa hazır olduğunu ve saat tam altıda kapısında olacağını birkaç kez yineleyerek telefonu kapattı.

*
**

Karısıyla arasında geçenleri Roger'a anlatmadan durabilecek miydi? Ortağının öğütlerinden her zaman yararlanırdı, ama her

duyduğunu karısı Althea'ya anlatmak gibi kötü bir huyu vardı Roger'ın. Althea'nın briç masasında arkadaşlarıyla biraz dedikodu yapmasını kimse engelleyemezdi. Bu düşünceler Vic'i yeniden karamsarlığa sürükledi. Sorunları çözelim derken büsbütün batağa mı saplanıyorlardı yoksa?

Yerine oturan genç adam yeniden gülümsemeye çalıştıysa da beceremedi. Az önceki neşesi uçup gitmişti.

"Jaguara hem senin, hem de Roger'ın bavulları sığar mı?"

"Sığdırmak zorundayız. Roger'ın arabası Althea'da kalacak. Senin de... Tüh be..."

Joe Camber'a telefon etmeyi unuttum."

"Kafanda daha önemli şeyler var," dedi. Donna belli belirsiz bir alayla. "Zarar yok. Tad nezle olmuş, bugün kampa yollamayacağım. İstersen bütün yaz evde kalsın, her şey o yokken oldu." Genç kadının sesi titriyor, gözlerinden sicim gibi yaşlar iniyordu. Ne söyleyeceğini, ne yapacağını bilemeyen Vic çaresiz bakışlarla karısının bir kâğıt mendil bulup sümkürmesini ve gözlerini kurumasını izledi. "Sen nasıl istersen öyle yap, nasıl istersen."

Telaşla ekledi. "İstersen Camber'a telefon et. Adam tamirhaneden ayrılmıyor.

Yeni bir karbüratör takmak gerekse bile en fazla yirmi dakika beklersin."

"Aramızda geçenlerden sonra bizim için en iyi çözüm yolunun ne olabileceğini bu seyahatte düşünecek misin?"

"Evet."

"İyi, ben de düşüneceğim. Bir gözleme daha ister misin?"

"Hayır, sağ ol." Konuşmaların giderek tatsızlaştığını fark eden Vic hemen kapıdan çıkıp gidebilmek istedi. Başbelası olarak nitelediği bu gezi gözüne birden çekici görünmeye başlamıştı. Evin gergin havasından bir an önce uzaklaşmaya can atıyordu.

Gözlerinin önünde, yoğun sis tabakasını hızla geride bırakıp masmavi gökyüzüne ulaşan bir jet uçağı şekillendi.

"Ben de gözleme yiyebilir miyim?"

İrkilen karı-koca şaşkın şaşkın sesin geldiğı yöne baktılar. Sarı pijamaları, omzuna sardığı kırmızı battaniyesiyle uyku sersemi bir kızıl derili çocuğa benzeyen Tad bir elinde oyuncak çakalı koridorda duruyordu.

"Gel sana da yapayım," dedi Donna. Uykucu Tad'ın bu saatte ayaklanması görülmüş şey değildi.

"Telefon mu uyandırdı seni?"

"Hayır babacığım. Sana güle güle demek için kalktım. İlle de gidecek misin?"

"Evet yavrum, ama kısa sürede döneceğim."

"Hiç de değil. Döneceğin günü takvimine işaretledim. Annem gösterdi. Canavar duasını her gece okuyacak."

"İyi ya işte."

"Telefon edecek misin?"

"Gün aşırı."

"Her gece et," diye tutturdu Tad. Babasının kucağına tırmanıp çakalını masaya koydu ve bir dilim kızarmış ekmeğı kemirmeye başladı. "Ne olur babacığım her gece et."

Roger'ın hazırladığı her dakikası dolu gezi programını anımsayan Vic, "Her gece edemem," diye karşılık verdi.

"İyi, ama neden?"

"Çünkü Roger Amca'n angaryaları babanın sırtına yükler," diye yanıtladı Donna, Tad'ın gözlemesini sofraya koyarken. "Gelip yerine otur da gözlemeni ye. Çakalını da getir. Baban gece Boston'dan telefon eder ve başından geçenleri sana anlatır."

Tad masanın öbür ucundaki yerini aldı. "Bana oyuncak getirecek misin?"

"Yaramazlık yapmazsan getiririm. Hatta bu akşam telefon edip sağ-salim Boston'a vardığımı da bildiririm size, ne dersin?"

"Tamam baba." Oğlan gözlemesinin üstüne bolca şurup boca etti. "Nasıl bir oyuncak getireceksin?"

"Düşünürüz bakalım." Tad'ın şurupta yüzen gözlemesine bakakalan Vic'in aklına çocuğun yumurtaya bayıldığı geldi birden. "Baksana Tad? Birilerine yumurta satmak istesen, ne derdin?"

Bir an düşündükten sonra, "Yumurta çok nefestir, derdim," diye yanıt verdi Tad.

Telefon çaldığında paylaştıkları duyguya benzer bir alay ifadesiyle bakışan karı-koca bu kez içlerinden gülümsediler.

Vedalaşmaları kısa sürdü. Zamanın ne kadar çabuk geçtiğini anlayamayacak kadar küçük olan Tad ağladı sadece. Vic arabasına binerken, "Olanları yeniden gözden geçirmeyi unutma," dedi Donna.

Oysa Roger'ı almak için Bridgton'a giderken yol boyunca karısıyla göz göze gelip birbirlerinin aklından geçenleri okudukları o iki anı düşünüp durdu Vic.

Birlikte geçirdikleri onca yıl bu kısacık süreye sığmıştı sanki. İletişim kavramı ne kadar gülünçtü. Birazcık başarı sağlayabilmek için insanüstü bir çaba harcamak gerekiyordu. Belli bir iletişim düzeyine eriştiğinizde bile dikkatli olmak zorundaydınız. Son aylara dek evliliklerinde önemli bir sorunla karşılaşmamışlardı. Şimdi bile birçok bakımlardan çok iyi anlaştıkları da bir gerçektir. İlişkilerim yeniden gözden geçirecekti ama alelacele verilen kararların yanlış olabileceğini unutmamalıydı. Vic radyonun sesini yükseltip zavallı öğretmen Sharp'ı düşünmeye koyuldu.

*
**

Joe Camber steysin vagonunu saat sekize on kala Greyhound otobüs terminalinin önüne park etti. Sis dağılmış,

sıcaklık daha şimdiden otuz beş dereceye ulaşmıştı. Kentte araba sürmekten nefret eden Joe'nun öfkesi burnundaydı.

Gary'yle Boston'a gittiklerinde arabayı bir otoparka bırakacak ve tatil bitinceye dek elini sürmeyecekti. Becerebilirlerse kenti metroyla gezerler, olmazsa tabana kuvvet yürürlerdi.

Charity yeşil bir pantolon ceketle, yakası firfırlı beyaz bir bluz giymiş, küpelerini takmıştı. Brett, annesinin pazar günleri kilisenin dışında küpe taktığına ilk kez tanık oluyordu. O sabah da suratsızlığı üstünde olan Joe, kendisine yöneltilen soruları homurtularla yanıtlamış ve radyodaki spor haberlerini dinlemeyi yeğlemişti. Bu suskunluğun ardından korkunç bir öfke nöbetinin patlak verebileceğini bilen ana oğulun ödleri kopmuştu. Joe birden fikir değiştirip gitmelerini engelleyebilirdi.

Babasının kahvaltısını hazırladıktan sonra giyinmek için odasına çıkan annesini izleyen Brett kapıdan içeri girdiğinde bluzunu giymekte olan annesinin şeftali rengindeki sutyenini görüp şaşırılmıştı. Annesinin tüm iç çamaşırlarının beyaz olduğunu sanıyordu.

Heyecanla, "Anne," diye seslenince kadın, çocuğun üstüne saldıracakmış gibi hızla döndü. "Baban bir şey mi söyledi?"

"Hayır, ama Kujo..."

"Kujo'nun nesi var?"

"Kujo çok hasta." Brett o sabah olanları bir bir anlattı. "Doğru dürüst yürüyemiyordu bile, sendeliyordu. Babama söylemem gerek."

Öfkelenen Charity, oğlanı omuzlarından kavrayıp sarstı. "Sakın ha, bunu yapamazsın!" Brett'in korku dolu bakışlarını fark edince sesini alçalttı.

"Sisten ansızın çıkınca korkutmuş seni. Belki hasta bile değildir."

Brett, Kujo'nun korkunç görüntüsünü ve saldıracakmış gibi üstüne yürüdüğünü annesine anlatabilmek için uygun sözcükler arıyor, bulamıyordu. Belki de bilinçaltından bulmak istemiyordu.

Charity, "Isırganotu yemiştir, bataklığa yuvarlanmıştır ya da tavşan kovalamaktan yorgun düşmüştür," diye sürdürdü konuşmasını. "Zaten baban sizi yollamamak için bahane arıyor. Kujo'nun hastalandığını bir duyarsa işimin arasında senin köpeğinle uğraşamam, otur kendi köpeğine kendin bak," diye yapıştırır, yolculuk da suya düşer, haksız mıyım?"

Brett üzüntüyle kafasını salladı. Babasının sofradaki suskunluğunu görünce kendi aklından da aynı şeyler geçmişti.

"Biz gittikten sonra, nasıl olsa Kujo, babanın burnunun dibinden ayrılmaz. Eğer hastaysa baban ona bakar, gerekirse veteriner bile getirir, meraklanma. Söylemez, ama Kujo'yu en az senin kadar sever, bilirsin."

"Galiba haklısın anne." Annesinin sözleri aklına yattığı halde içi rahatlamış sayılmazdı. Charity eğilip oğlunun yanağına bir öpücük kondurdu. "İstersen bu gece Stratford'dan babana telefon ederiz. Laf arasında Kujo'nun yemeğini verip vermediğini sorar, böylece de olup biteni öğrenirsin, tamam mı?"

İçi rahat eden Brett, annesine gülümsedi. Tehlikeyi atlatan Charity de huzura kavuşmuştu.

Joe arabasını evin önüne getirip tek söz etmeden bavulları bagaja yerleştirenceye kadar geçen süre ana oğula hiç bitmeyecekmiş gibi uzun gelmişti.

Evden ayrılmalarından önce Kujo ortaya çıkarsa hayvanın hasta olduğunu anlayan Joe mutlaka pürüz çıkarırdı.

Bereket versin ki Kujo görünmedi.

*
**

Joe terminalde bagajdaki iki ufak bavulu Brett'in eline tutuşturdu, büyükleri de kendi yüklendi. "Dört bavulu ne yapa-

caksın be kadın? Yoksa benden boşanmak için Reno'ya mı gidiyorsun?"

Charity'nin yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi. Bavulardan birine gizlice fotoğraf albümlerini yerleştirmişti. Joe'nun şaka yapıp yapmadığını kimse anlayamazdı. "Bakarsın bir gün o da olur," diye yanıt verdi.

"Seni yakaladığım gibi yeni palangamla sürüye sürüye eve getiririm." Yeşil şapkasını yine geriye atmıştı. "Annene sahip ol oğlum." Brett kafasını salladı.

"Boyun da adamakıllı uzamış. Babanı öpmeden mi gideceksin?"

Babasına büyük bir sevgiyle sarılan Brett, adamı ter ve votka kokan kıllı yanaklarından öptü. Annesi bilse inanmazdı, ama en beklenmedik anlarda benliğini sarıveren bu sevgiyi son iki yıldan bu yana ancak birkaç kez hissedebilmişti. Joe, karısıyla oğluna nasıl davranırsa davranırsın, çocuğun bu içgüdüsel sevgisi sürüp gidecek ve sigara dumanının kokusu, sandalye üstüne atılan bir pantolon, bazı küfürler, bir tıraş bıçağının aynadaki görüntüsü Brett'e yaşamı boyunca babasını anımsatacaktı.

Oğlunu kucakladıktan sonra Charity'ye dönen Joe, kadının çenesini hafifçe tutup başını kaldırdı. Terminal binasının arkasında ısınmaya bırakılan dizel motorun homurtusu duyuluyordu.

"İyi eğlen, Charity."

Kadın gözlerine biriken yaşları alelacele kurulayarak, "Olur," diye yanıt vermekle yetindi. Joe'nun bir süre için belli belirsiz yumuşayan yüz ifadesi bir anda donuklaştı. Adam o kaba saba köylü görünümüne yeniden bürünmüştü.

"Bavulları içeri taşıyalım oğlum. Tanrı'm bunlar kurşun gibi." Joe terminal görevlisinin alaylı bakışlarına aldırmaksızın bavullara iliştirilen bagaj fişlerini tek tek inceledi, bavulların otobüsün

bagajına yerleştirildiğini de gözleriyle gördükten sonra Brett'e döndü.

"Benimle park yerine kadar gelsene."

Baba oğul uzaklaşırken banklardan birine çöken Charity sinirli sinirli mendilini didikliyordu. Bir yandan karısına hoşça vakit geçirmesini söyleyip öte yandan oğlunu son anda gitmemesi için kandırmaya çalışmak tam Joe'dan beklenilecek bir davranıştı.

Kaldırımında yürürlerken, "Çocuklar öğüt dinlemeyi sevmezler, ama sana bir çift öğüdüm var oğlum," dedi Joe. "Stratford da tanışacağın Jim denilen o herif beş para etmez biridir. İyiyle kötüyü ayırabilecek bir yaşa geldiğini bilmesem seni bu yolculuğa yollamazdım. Adamı dikkatle incelersen yalan söylemediğimi anlarsan. Gün boyu bürolarında pinekleyen bu beyinsizlerden kimseye hayır gelmez." Adamın yanakları öfkeden kızarmıştı.

Brett, "Peki baba, ona dikkat ederim," diye karşılık verdi.

Joe sırtıttı. "İkinci öğüdüm de şu: Cüzdanına sahip ol."

"Param yok ki..."

Camber buruşuk bir beş dolarlık çıkarıp çocuğa uzattı. "İşte sana para. Hepsini birden sakın harcama. Akıllı insanlar hesabını bilir."

"Sağ ol baba."

"Güle güle oğlum." Joe, oğlundan kendisini öpmesini istemedi bu kez.

Babasının arabasına atlayıp uzaklaşmasını izleyen Brett, onu canlı olarak son kez gördüğünü nereden bilecekti?

*
**

Gary Pervier o sabah saat sekizi çeyrek geçe, sidikten yer yer sararmış donuyla, sendeleye sendeleye evden çıkıp hanımelinin dibine işedi. Çişindeki alkol düzeyinin hanımeline kurutacak

kadar yükseleceği günü sapıkça bir sabırsızlıkla bekliyordu. Yazık ki o gün hâlâ gelmemiştir.

"Aman Tanrı'm!" diye haykırarak boştaki elini kafasına götürdü. Gözleri kıpkırmızıydı. Kalbi aşınmış bir su tulumbası gibi hırıltılı sesler çıkarıyordu.

İşini bitirince aniden midesine saplanan bir sancıyla iki büklüm oldu. Mide krampları son günlerde giderek sıklaşıyordu. Eve girmek üzere arkasını döndüğünde hırlamayı duydu. Bu güçlü ve pis ses yan bahçeyle tarlanın birleştiği yerdeki otların arasından geliyordu. Çarçabuk sesin geldiği yöne baktı. Başının ağrısını, midesine giren sancıyı, sıkışan kalbini bir çırpıda unuttu.

Uzun süreden beri ilk kez Fransa'daki çarpışmayı anımsadı. Almanlar geliyor, yere yatın, çığlıkları beyinde yankılanıyordu.

Otlar aralandı ve Almanlar değil Kujo çıktı ortaya.

"Niye hırlı..." diye kekeleyen Gary sözünü bitiremedi. Tam yirmi yıl önce görmüş olduğu kuduz bir köpek bu güne dek belleğinden silinmemiştir. 1950'lerde kamp kurduğu Eastport'tan dönerken, yol üstündeki Bir Esso benzin istasyonunda motosikletin farının değiştirilmesini beklediği sırada, bir yanı felçli, kesik kesik soluyan sarı bir köpek ağzından köpükler saçarak hayalet gibi istasyonun avlusuna süzülmişti. Gözleri yuvalarında fıldır fıldır dönüyor, arka bacaklarında kurumuş pislikler göze çarpıyordu.

"Kahrolasınca ortaya çıktı," diyerek elindeki İngiliz anahtarını yere fırlatan benzinci, içeriden tüfeğini alıp gelmiş, diz çökerek hayvana nişan almıştı.

Mermilerin ilki, başına gelecekleri anlamamış gibi aptal aptal sağa sola bakman köpeğin arka bacaklarından birini parçalamış, ikincisiyse bedenini adeta ikiye ayırmıştı. Hayvanın kanlı bir yığın halinde benzin pompasına çarpan bağırsakları şimdi bile

gözlerinin önüne geliyordu. Olaydan birkaç saniye sonra 1940 modeli bir Dodge'la çıkagelen üç polis yerdeki leşe sekiz dokuz mermi daha boşaltmışlar, bir kadın veteriner de lastik eldiven takıp hayvanın kafasını kesmiş, incelenmek üzere bir torbaya koyup götürmüştü.

O sıra köpek kadar halsiz görünmemesine rağmen kuduz hastalığının tüm belirtileri Kujo'da da vardı. Gary, hastalık henüz son devresinde değil. Çok daha tehlikeli, hemen tüfeğimi almalıyım, diye düşünerek ağır ağır gerilemeye başladı. "Merhaba oğlum, akıllı köpek, cici köpek..." Çimenliğin ucundaki Kujo başını yere eğmiş hırıliyordu.

Adamın çıkardığı sesler Kujo için rüzgâr uğultusu kadar anlamsızdı. Asıl çekici olan vücudundan yayılan ağır ve ekşi kokuydu. Adamın korktuğunu sezinleyen Kujo, kendisini hasta edenin bu adam olduğuna karar vererek kükremeyi andıran korkunç bir hırlamayla ileri atılınca tedbiri elden bırakan Gary arkasını dönerek var gücüyle koşmaya başladı. Bir ısırığın hatta tırmağın ölüm anlamına geleceğini biliyordu. Verandaya erişebilirse paçayı kurtarırdı. Ne var ki yazın bahçede, kışın ocağın başında kafa çekmekle geçirdiği saatler bedenini hamlaştırmıştı.

Arayı giderek kapayan Kujo'nun ayak seslerini duymaz olduğunda verandanın ilk basamağındaydı. Yüz kiloluk köpek bir sıçrayışta üstüne atlayarak adamı boş çuval gibi yüzüstü yere yıkıp üstüne çıktı. Ağzına burnuna giren uzun ve sık tüylerden soluk alamayan Gary can havliyle doğrulmaya çabalarken hâlâ hırlayan Kujo dişlerini adamın sol omzuna geçirdi. Hayvanın güçlü çenesiyle parladığı etlerinden fişkırان kan ılık ılık koluna akıyordu. Sırtüstü dönüp Kujo'ya birkaç yumruk isabet ettirmeyi başardı. Köpeğin bir anlık gerilemesini fırsat bilerek emekleye emekleye üç basamak daha çıktı ve hayvanın yeni saldırısını şiddetli bir tekmeyle savuşturdu. Yana sıçrayıp dişlerini göstererek

ters yönden saldırıya geçen Kujo'nun pis kokulu soluğunu duyuyordu. Gary'nin kolunu havada çevirerek olanca gücüyle savurduğu yumruk şans eseri hayvanın alt çenesinde patladı. Kujo geri kaçtı. Darbenin şiddeti yaralı omzunun sancısını artırmıştı.

Tüysüz sıska göğsü hızla inip kalkıyor, omzundan akan kan verandanın basamaklarına sıçırıyordu. Beti benzi atmıştı. "Gelsene orospu çocuğu, gel hadi!" diye bağırdı. Gel diyorum sana, duymadın mı? Dünyaya metelik vermem ben!

Kujo bir adım daha geriledi.

Sesler hâlâ anlamsızdı, ama adamın artık korkmadığını kokusundan anlayan Kujo saldırma isteğini yarı yarıya yitirmişti. Cana fena halde yanıyor, güneş ışığından, beyinde uğuldayan seslerden, kendisini deli eden bu dünyadan kaçıp kurtulmak istiyordu.

Titreyerek ayağa kalkan Gary, verandanın son iki basamağını yavaşça çıkıp geri geri giderek eve açılan tel kafesli kapının tokmağını yakaladı. Yaralı omzu benzin dökülmüşçesine alev alev yanıyor, içinden bir ses, kuduza yakalandın, diye haykırıyordu.

"Boş ver, telaşlanma." Tüfek koridordaki dolaptaydı.

Charity'yle Brett'in yolculuğa çıkmış olmaları Tanrı'nın bir lütfuydu. Gözlerini Kujo'dan ayırmadan içeri girip kapıyı örtünce yay gibi gerilen sinirlerinin birden boşandığını hissetti. Gözleri kararıyor, dizlerinin bağı çözülüyordu. Bayılmamak için dilini ısırırdı. Köpeği gebertmeden önce karılar gibi düşüp bayılmanın sırası mıydı? Az önce ölümün eşiğinden dönmüş olduğunu aklından çıkartmamalıydı.

Loş koridorda dolaba doğru yürürken, kapının tel kafesini bir yüklenişte parçalayan Kujo içeri daldı. Kasılan çene kasları yüzüne kuduz köpeklere özgü alaycı bir anlam vermişti. Göğsünden boğuk hırıltılar yükseliyordu. Gary bağırarak, üstüne

atlayan Kujo'ya tam zamanında sarılıp yalpalaya yalpalaya hayvanı gerisin geri itmeye başladı. Köpekle adam vals yapan bir çifte benzemişlerdi. Kujo'nun ağırlığıyla başa çıkamayıp yere yığılan Gary, köpeğin sivri dişleriyle sıcak ve kupkuru burnunu gırtlığına yaklaştırdığını hayal meyal fark etti. Sivri dişler gırtlığını parçalarken o hâlâ hayvanın gözlerini oyabilmek için ellerini kurtarmaya çabalıyordu. Gırtlığından fıskıran kanın yüzünü ıslattığını hissedince bir çığlık kopardı. "Aman Tanrı'm, benim kanım bu." Kujo'nun göğsünü yumruklayan güçsüz kolları kısa süre sonra iki yana düştü.

Son nefesini verirken burnuna hanımelinin baygın kokusu geliyordu.

*

**
"Camdan neler görüyorsun?"

Görüntüyü bir an olsun kaçırmak istemeyen Brett gözlerini camdan ayırmaksızın hafifçe annesine döndü. Yola çıkalı bir saat olmuştu. Köprüden geçip Güney Portland'a girdiklerinde oğlan limandaki şilepleri merakla seyretmişti. Şimdi New Hampshire sınırına gelmek üzereydiler.

"Her şeyi görüyorum anne, ya sen?"

Sadece senin cama vuran aksini, diye içinden geçiren Charity, "Sanırım dünyayı," dedi yüksek sesle. "Önümüzde uzanan dünyayı..."

"Keşke Kaliforniya'ya kadar gitseydik. Coğrafya kitabımızda yazılanların tümünü görürdük."

Kadın gülerek çocuğun saçlarını okşadı. "Camdan baka baka boynun tutulurdu."

"Hiç de değil."

Sevinçten içi içine sığmayan oğlunu süzen Charity, kendini birdenbire pek yaşlı ve bezgin hissetti. Oysa geleceklerini bildirmek için Holly'ye telefon ederken genç kızlar gibi neşeliydi.

Oğlunun coşkusunun kendisini karamsarlığa sürüklemesi garipti. Brett'in camdaki görüntüsü akıp giden manzaranın üstüne bir fotoğraf hilesiyle yerleştirilmişti sanki. Hem kendisinin, hem de Joe'dan daha zeki olan Brett üniversiteye gidebilirdi pekâlâ. Ne var ki Joe liseye başlar başlamaz teknisyenlik kurslarını seçmesi için çocuğu zorlayacaktı. On yıl önce olsa okuldaki rehberlik öğretmenleri Brett gibi zeki bir öğrencinin bu kurslarda ziyan olup gitmesine göz yummazlardı, ama şimdilerde seçimi öğrencinin kendine bırakmayı yeğliyordular.

Joe kuşkusuz çocuğu istediği tarafa yöneltecekti. Eskiden Charity, Brett'in lise çağına gelmesi için daha uzun yıllar gerektiğini düşünerek kendisini avuturdu. Artık Brett ilkokuldaydı ve onun gibi çalışkan bir öğrenci için ilkokul çocuk oyuncağı sayılırdı. Çocuğun geleceğini belirleyecek olan seçmeli dersler lisede başlayacaktı. Brett bir kez şansını yitirirse üniversiteyi ancak düşlerinde görebilirdi.

Tüyleri ürperen Charity kollarını göğsünde kavuşturdu. Otobüsün kliması fazla açılmış diye kendisini kandıramazdı, düpedüz korkuyordu. Brett'in liseye başlamasına dört yıl kalmıştı. "Keşke piyango çıkmasaydı, keşke bileti kaybetseydim." On dört yıllık evliliklerinde ilk kez yanında Joe olmadan bir yolculuğa çıkıyordu. Kadınla çocuğu serbest bırakan suratsız gardiyan uçlarına kalın birer ip bağlanmış çengelleri sırtlarına geçirmeyi ihmal etmemişti. "Fazla uzaklaşmaya kalkışırsanız bir on dört yıl daha yersiniz." Bir hafta sonra yeniden Joe'nun yanına dönüp gerçeklerle yüz yüze gelmek zorunda olduğunu düşünmek Charity'ye o denli acı veriyordu ki gırtlığından hıçkırığa benzer bir ses yükseldi.

"Bir şey mi söyledin anne?"

"Hayır oğlum, gırtlığımı temizledim."

Tüyleri yeniden diken diken olan Charity'nin aklına, lise-
deyken edebiyat dersinde öğrendikleri, Dylan Thomas'ın bir şiiri
geldi. Üniversiteye hazırlık kurslarına katılmak istediğinde ba-
bası, "Kendini zengin kızı mı sanıyorsun?" diyerek azarlamış,
annesi de acı acı gülümsemişti. Şiiri tam olarak anımsamıyordu.
Sevgi tutsaklığından söz ediyordu galiba. O çağlarda pek gülünç
ve içinden çıkılmayacak ölçüde karmaşık bulduğu bu sözcüklerin
anlamını ancak şimdi sökebilmişti. Sırtlarındaki çengel bağlılığı
simgelemiyor muydu? Kocasından sürekli tiksindiğini, onu hiç
sevmediğini ve sadece çocuğunun hatırı için katlandığını söyle-
yerek kendisini aldatacak değildi. En beklenmedik anlarda otobüs
terminalinde olduğu gibi kocasının sevecen davrandığı da olurdu.
Yine de...

Kendinden geçmişçesine manzarayı seyreden Brett, "Kujo iyi
mi acaba?" diye sordu.

"Elbette iyidir oğlum."

Kadın ilk kez bilinçli bir biçimde boşanmayı düşündüğünü
fark etti. Oğlanla kendisini geçindirecek kadar para kazanabilir,
zorluklara tek başına karşı durabilir miydi? Bu yolculuktan geri
dönmeyecek olsalar terminalde şaka yollu ima ettiği gibi kocası
peşlerinden gelir miydi? Charity'yi gözden çıkarır, Brett'i
alabilmek için elinden geleni ardına koymazdı herhalde. Olasılık-
ları kafasında ölçüp biçen Charity bu konuları düşünmenin acı
verdiği kadar yararlı da olduğu kanısına vardı.

New Hampshire Eyaleti sınırını geçen otobüs güneye doğru
yoluna devam ediyordu.

*
**

Castle Rock üzerinde bir tur atan jet uçağı sahile yöneldi.
Uçağı her binişinde Castle Gölü civarındaki evlerini seçebilmek
için gözünü camdan ayırmayan Vic'in çabaları bu kez de boşa
gitti. Yirmi dakika sonra Boston'un Logan Havaalanı'na varmış

olacaklardı. Binlerce metre altındaki Donna'yla Tadder aklına gelince içine karamsarlık çöktü. Bu iş böyle yürümeyecekti, yürüyeceğini sanmakla aptallık etmişlerdi. Yıkılan evin yerine yenisini yapmak, parçalan zamkla yapıştırmaya kalkışmaktan daha kolaydı kuşkusuz.

Birinci mevkide kendisiyle Roger'dan başka, çoğu gazete okuyan dört beş kişi daha vardı. Roger geçen çarşamba günü yer ayırtırken, "Hazır vakit var, keyfimize bakalım arkadaşım. İflasa bile lüks içinde gidebilmek her kula nasip olmaz," demişti.

"Bir şey ister misiniz?" Hostes, sabahın köründeki bu uçuşa bayılıyormuş gibi profesyonellere özgü bir biçimde gülümsüyordu. Roger, hayır, anlamında kafasını sallayınca, aynı yapmacık gülümsemeyle bu kez Vic'e döndü.

"Ya siz efendim, portakal suyu, kurabiye ister misiniz?"

"Bana bir kokteyl hazırlayabilir misiniz?"

Kulaklarına inanamayan Roger gazetesini indirerek ortağım dikkatle süzdü.

Sabahın bu saatinde içki isteyenlere alışkın olan hostes hâlâ sırtıyordu. "Tabi hazırlarım, ama korkarım bir yudumda içmek zorunda kalacaksınız. Boston'a geldik sayılır."

Vic kadehi kafasına dikeceğini söyleyince, açık mavi üniforması, eğreti gülümsemesiyle film yıldızlarına benzeyen hostes uzaklaştı.

Roger, "Neyin var senin?" diye sordu merakla. "Öğle yemeğinden önce bira bile içtiğine tanık olmamıştım bugüne dek..."

"Gemiyi suya indiriyorum."

"Hangi gemiyi?"

"Ad Worx Ajansı'nın Titanic adlı gemisini."

Roger kaşlarını çattı. "Tatsız bir şaka."

Sabah sabah üstüne çöken karamsarlıktan kurtulamayan Vic de bunu biliyordu, gelgeldim şakalarla uğraşacak hali yoktu. Kendini zorlayarak Roger'a gülümsedi.

Ortağının suratı hâlâ beş karıştı.

"Bana bak. Şu bulamaç işi için aklıma parlak bir fikir geldi. Belki Sharp'la oğlunu ikna edebiliriz."

Roger sırtından bir yük kalkmışcasına rahatladı. Birlikte çalışmaya başladıklarından bu yana fikirler Vic'den çıkmış, onları şekillendiren ve tamamlayansa Roger olmuştu. Tasarılarını ekrana uyarlarlarken ikisi de çaba harcarlardı.

"Neymiş bakalım?"

"Bana biraz zaman ver. Belki bu gece açıklarım."

Roger gazetesini açtı. "Pekâlâ. Ama bu gece mutlaka isterim. Sharp hisseleri geçen haftaya oranla daha da yükselmiş, haberin var mı?"

Vic, "Harika," diye mırıldanarak camdan dışarı baktı. Sis dağılmıştı. Gökyüzü masmaviydi. Kennebunk, Ogunquit ve York kıyıları, camgöbeği rengindeki pırıl pırıl deniz, sapsarı kumsallar, sahil şeridini çevreleyen tarlalar, alçak tepeler ve çam ormanlarıyla yağlı boya tabloları anımsatıyordu. Bu olağanüstü güzellik genç adamı büsbütün karamsarlığa itmişti. Ağlarsam gidip keneftede ağlarım, diye düşündü. Onu bu hale getiren sıradan bir mektup kâğıdına karalanan birkaç cümleydi. İnsanın dünyası, içi boş, dışı rengârenk paskalya yumurtaları kadar çabuk kırılabilirdi demek. Geçen hafta Tad'ı alıp otele yerleşmeyi düşünmüştü, oysa bu seyahatten döndüğünde karısıyla oğlunu evde bulabileceği bile kuşkuluydu şimdi. Donna, on günlük ayrılığın yetersiz olduğu kanısına varıp Pocanos'a annesinin yanına gidebilir, aylarca da dönmeyebilirdi. Nasıl olsa oğlu da yanındaydı. Sinsi bir ses, "Belki de Steve Kemp'in yanına gider," diye fısıldı-

yordu kulağına. Bu delice düşünceyi kafasından kovmayı başaramadı.

Uçak Logan Havaalanı'na indiğinde kadehinde bir damla bile içki kalmamıştı.

Artık bütün gün midesi yanardı. Kafasındaki düşüncelerden, şişeler devirse de kurtulamazdı, ama yuvarladığı tek kadeh karamsarlığını yarı yarıya gidermişti.

Sadece bu bile akşama dek çekeceğini bildiği mide sancısına değerdi doğrusu.

*

**

Joe büyük bir şaşkınlıkla tamirhanedeki koca mengenenin altına bakıyordu. Yeşil şapkasını geriye atıp yerdeki şeyi bir süre daha gözden geçirdikten sonra parmaklarını dişlerinin arasına sıkıştırarak ıslık çaldı.

"Kujo, nerdesin? Çabuk buraya gel, Kujo!"

Genellikle evden fazla uzaklaşmayan Kujo nerdeyse çıkage-lirdi, ama bu rezaletle nasıl baş edecekti. Kujo döşemeye pislemişti. Yavruyken birkaç kez işemiş, bir iki yastığı didiklemiş, ancak eve ya da tamirhaneye bir kez bile pislememişti.

Başka bir köpeğin yapmış olabileceği bir an aklından geç-tiyse de bu olasılığı hemen kafasından uzaklaştırdı. Bildiği kade-rıyla Castle Rock'daki en iri köpek Kujo'ydu ve iri köpekler de doğal olarak çok yerler, yedikleri oranda da pislerlerdi. Bu rezil-liğin sorumlusu Kujo'dan başkası olamazdı. Belki de Charity'le Brett'in yolculuğa çıktıklarını sezinlemiş, öfkesini bu yolla belirtmek istemişti. Köpeklerin çok duyarlı yaratıklar olduklarını herkes bilirdi.

Kujo'yu 1975 yılında yaptığı bir işin karşılığında almıştı. Fryeburg civarında oturan Ray Crowell adında, tek gözü kör bir oduncu köpek yetiştirmek ve terbiye etmekte ustaydı. New Eng-landlıların deyişiyle bir "köpek çiftliği" işleterek hayatını kaza-

nabilirdi, ne var ki suratsızlığı ve huysuzluğu nedeniyle müşteri kazanamamıştı. Crowell 1975 yılının ilkbaharında Joe'nun tamirhanesine gelip kamyonuna yeni bir motor taktırması gerektiğini, ancak beş parası olmadığı söylemişti. O sırada Charity bahçede çamaşır asıyor, beş yaşındaki Brett de annesinin etrafında koşturup duruyordu.

Joe, "Üzıldüm, ama burası hayır kurumu değil, bedava iş göremem," diye kestirip atmıştı.

"Kamyon olmazsa kestiğim odunları nereye yüklerim ben? Emegin karşılığında Bayan Beasley'in yeni doğurduğu yavrulardan birini sana vereyim, ne dersin?"

Hepsi de cinstir." Bayan Beasley Ray'in Saint Bernard cinsi dişi köpeğinin adıydı.

"Köpek filan istemem ben. Saint Bernard denilen o azmanlara yiyecek mi dayanır?"

Oduncu çimenlerin üstüne oturup annesini seyreden Brett'e bir göz attı.

"Köpeği alırsan oğlun sevinçten deliye döner."

Joe'nun karşılık vermek üzere açılan ağzı birden kapandı. Önlem almamalarına karşın Brett'ten sonra karısı gebe kalmamıştı. Zaten Brett de evlendiklerinden yıllar sonra dünyaya gelmişti. Joe, oğluna bakarken, acaba yalnızlık çekiyor mu?

diye düşünürdü ara sıra. Belki de oduncu haklıydı. Yavruyu Brett'e doğum günü armağanı olarak alsa hiç de fena olmazdı.

"Bir düşüneyim," dedi Crowell'e.

"Fazla uzun sürmesin. Kamyonu Kuzey Conway'deki Vin Callahan'a da götürebilirim.

O da en az senin kadar işinin ehlidir."

Joe, oduncunun öfkesinin kabarmakta olduğunu fark ettiği halde oralı bile olmadı.

Aynı hafta, kasabanın önde gelen mağazalarından birinin Donavan adındaki yöneticisi, Thunderbird'ünün şanzımanına baktırmak üzere Joe'ya getirdi. Arıza pek önemsiz olduğu halde Donavan, Joe çalışırken evhamlı kocakarılar gibi etrafında fır dönüyordu. Karısının Thunderbird'ü satmak istediğini anlatan yöneticinin sözleri Joe'nun aklına yavru Saint Bernard'ı getirmişti.

Joe, "Oğluma bir Saint Bernard armağan etmek istiyorum," diye söze başladı.

"Henüz yavru, biraz serpilince fil gibi yemeye başlar. Sizinle bir anlaşma yapalım. Köpek mamalarını bana iskontolu verirseniz ben de sizin arabanızı bedava onarırım." Bu fikir Donavan'ın pek hoşuna gitmiş ve iki erkek el sıkışarak anlaşmayı perçinlemişlerdi.

Bereket versin ki Ray Crowell de köpeği vermekten caymamıştı. Joe debelenen yavruyu yağsününde Brett'in kollarına uzattığında sevinçten deliye dönen çocuk babasını kucaklayıp öperek teşekkür etmişti.

"Unutma Brett, köpek senin. Sağa sola işeyip pislerse, hayvanı doğruca arka avluya götürüp gebertirim."

"Peki baba, söz veriyorum, ona çok iyi bakacağım."

Brett sözünü tutmuştu. Yavru köpeğin kabahatlerini birkaç kez gözden kaçırdıysa da Joe ve Charity hiç yakınmadan temizlemişlerdi. Zamanla Joe bile Kujo'yu sevmemenin olanaksız olduğunu anlamıştı. Büyüdükçe Joe'nun deyişiyle, fil gibi yemeye başlayan Kujo aileden biri olup çıkmıştı.

Joe ellerini cebine sokup kaşlarını çattı, bunca yıl sonra tutup yere pislemesi ne demek oluyordu? Avluya çıkıp yeniden ıslık çaldı. Kahrolası belki de serinlemek için dereye gitmişti. Doğrusu haksız da sayılmazdı. Sıcaklık gölgede bile kırk derece vardı. Kujo nasılsa geri dönecek, döndü günde burnunu pislige

sokmak için bekleyen Joe'yu karşısında bulacaktı. Brett'in gitmesine üzüldüğünden ötürü bu haltı yediyse bu ceza biraz fazla ağırdı, gelgeldim köpeklerin her yaptığına eyvallah çekmek de doğru olmazdı.

Joe alnına bir şaplak indirdi. Gary'yle Boston'a gittiklerinde Kujo'nun yemeğini kim verecekti? Tamirhanenin arka tarafındaki domuz yalağını köpek mamasıyla doldurabilirdi, nasıl olsa bodrumda yüzlerce kutu mama depo etmişlerdi, ama yağmur yağarsa? Tamirhaneye ya da eve bıraksa Kujo'nun yine pisleyeceğinden korkuyordu. Zaten yemek söz konusu olduğunda tam bir aç gözlü olup çıkan Kujo yalaktaki yiyeceğin yarısını ilk gün, kalanı da ertesi gün yalayıp yutar, sonra da aç biilaç Joe'nun döndüğünü beklerdi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı. Köpek hâlâ ortalarda yoktu. Belki de Joe'nun pisliği gördüğünü anlamıştı da, utancından gelemiyordu. Kujo zeki olduğu kadar anlayışlıydı da.

Pisliği bir kürekle alıp çöpe atan Joe yeri dezenfektanla temizledi ve tamirhanenin arka tarafındaki musluktan bir kovaya su doldurup, duruladı.

Bu işi hallettikten sonra aldığı işleri not ettiği defteri çıkarıp bir göz attı.

*

**

Richie'nin traktörünü onarmak yeni palangayla çocuk oynacağı olmuş, yumuşak başlı öğretmenin işini de kolaylıkla ertelemişti. Geriye kalan ufak tefek onarımlar için araba sahiplerine telefon edip işi gereği birkaç günlüğüne kasaba dışına gideceğini bildirmek üzere eve yöneldi. Pahalıya mal olacağını düşünerek tamirhaneye hat çektirmemişti. Müşterilerinin başka bir tamirciye başvurmalarına gerek kalmadan dönecekti nasıl olsa. Radyatör hortumu ya da pervane kayışı taktırmak için dönüşünü bekleyemeyecek kadar sabırsızlananların canları cehennemeydi.

Telefonları ettikten sonra tamirhaneye geri döndü. Paydos etmeden önce bir arabanın yağını değiştirmesi gerekiyordu. Sahibi öğleyin gelip arabasını alacaktı. Charity, Brett ve Kujo olmayınca evin bomboş kaldığını düşünerek çalışmaya koyuldu. İş başındayken, tamirhane kapısının önündeki gölgelikte yatıp kendisini seyreden Kujo'yla konuşurdu ara sıra. Hayvan her söylediğini anlıyormuş gibi gözlerini Joe'dan ayırmazdı.

Üçü de beni terk ettiler, diye düşündü öfkeyle. Kujo'nun pislediği yere bakıp kafasını salladı. Kendisi yokken köpeği kimin besleyeceği sorununu hâlâ çözememişti. Gary'ye telefon edip akıl danışmalıydı. Birkaç gün Kujo'nun yemeğini vermeye razı olabilecek bir çocuk bulabilirlerdi belki.

Radyoyu açıp sesini iyice yükseltti. Sporun dışındaki programlara kulak vermezdi, ama yalnızlığını paylaşan bir sestti, ne de olsa. İşine öylesine dalmıştı ki sürekli çalan telefonu işitmedi bile.

Aynı sabah Tad Trenton odasında oyuncak kamyonlarıyla oynuyordu. Babası çarşamba akşamları Time dergisi almak için gittiği Bridgton'dan Tayvan malı ucuz plastik kamyonlar da getirirdi sık sık. Çarçabuk parçalandıklarından bunlarla oynarken dikkatli olmak zorundaydınız. Otuzdan fazla araçtan oluşan filonun gözbebeği, ayakta durduğunda dizlerine kadar gelen sarı renkli kocaman bir buldozerdi. Direksiyon başlarında oturan bir alay minik sürücüsü de vardı tabi.

Bunlardan çocuğuna Yıldız Savaşları filmindeki kahramanların adlarını takmıştı.

Buldozeri sürmek ayrıcalığı yalnızca yürekli Greedo'ya tanınırdı.

Oynadığı oyunların bir bölümü tümüyle kendi düş gücünün eseri, bir bölümü de filmlerdeki heyecanlı sahnelerden esinlenerek uydurduklarıydı. Kendi icadı olan ve en sevdiği oyuna henüz bir ad takmamıştı. Sürücüleri direksiyon başına oturtuktan sonra

kamyonları arka arkaya dizer, sonra da teker teker odanın öbür ucuna doğru yavaşça iterek tampon tampona getirip yeniden sıraya sokardı.

Çocuğun bu tekdüze oyunu bıkip usanmadan saatlerce oynaması Vic'le Donna'nın tuhaflarına gidiyordu. Bu oyunda ilgisini çekenin ne olduğunu birçok kez sormalarına rağmen küçük Tad bu soruyu yanıtlamak için gereken sözcükleri bir türlü bulup çıkaramamıştı. Oynadığı öteki oyunlar genellikle vurdulu kırdılı oyunlardı, oysa bu isimsiz oyun gürültüsüz, düzenli ve heyecansızdı. Çocuğun sözcük dağarcığı yeterli olsa bu oyunun kendisini rahatlattığını, düş gücünü harekete geçirdiğini ve derin düşüncelere dalmasına olanak verdiğini anlatabilirdi ana baba-sına.

Şimdi yine bu oyuna dalmıştı. Bir yandan da işlerin yolunda gitmediğini düşünüyordu. Bakışlarım bilinçaltı bir dürtüyle yük-lüğe çevirdi. Sımsıkı kapalı olan kapı canavar dualarından bu yana hiç açılmıyordu, sorun bu değildi. Neler döndüğünü bilmi-yor, öğrenmeyi de pek istemiyordu. Tad, Brett Camber'inkiler gibi güçlü sezgileriyle evin havasını bir çırpıda anlayıverirdi. Son günlerde gökyüzünde fırtına habercisi kara bulutlar dolaşıyordu. Annesiyle babasının araları açıktı. Bakışları, konuşmaları, hatta yüz ifadeleri onları ele veriyordu.

Kamyonları tampon tampona dizdikten sonra pencereye doğru yürüdü. Uzun süredir oynadığı "isimsiz oyun" dizlerini acıtmıştı. Annesi arka ?vluda çamaşır asıyordu. Yarım saat önce arabasını onaracak olan tamirciye telefon etmiş, adamı yerinde bulamayınca küplere binmişti. Annesinin bu kadar önemsiz bir konuya böylesine sinirlendiğini ilk kez görüyordu Tad.

Donna son çarşafı da astıktan sonra durup çevresine bakındı. Omuzları çökmüştü.

Yorgun adımlarla elma ağacına doğru yürüdü ve ağaca yaslandı. Bacaklarını iki yana açmış başını öne eğmişti. Omuzlarının titremesinden ağladığı anlaşılıyordu.

Bir süre camda durup annesini seyreden Tad kamyonlarının yanına döndü. Üzüntüden midesi kasılıyordu. Babasını şimdiden özlemişti, ama annesinin ağlaması çocuğa daha çok dokunmuştu.

Kamyonları odanın ortasına taşıyıp yeniden dizmeye başladığında verandanın tel kafesli kapısının kapandığını duydu. Annesi kendisine seslenmemişti. Ayak sesleri mutfaktan oturma odasına yöneldi. Az sonra da annesinin her zaman oturduğu sandalyenin gıcirtısını duydu. Televizyon da açılmamıştı. Annesi aşağıda tek başına oturuyordu. Öylece tek başına... Düşünceyi kafasından kovarak oynamayı sürdürdü. Buldozerde oturan Greede yusuvarlak kara gözleriyle boş boş yüklüğe bakıyordu. Oyunağının gözleri yüklükte tüyler ürperten bir canavar görmüş gibi büyümüşü sanki.

Tad yüklüğe bir göz attı. Kapı kapalıydı. Oynamaktan sıkılmıştı artık. Annesi aşağıya ineceğini anlasın, diye özellikle gürültü ederek oyuncaklarını dolabına yerleştirdi. Kapıya doğru yürürken birden durup canavar duasına baktı.

Canavarlar bu odadan uzak durun

Burada ne işiniz var?

Artık duanın tümünü ezberlemişti. Babasının yazısına baka baka duayı ezbere okumak çok hoşuna gidiyordu.

Tad'ın canını kimse acıtmayacak bu gece Hiçbirinizi istemiyoruz.

Ani ve güçlü bir bilinçaltı dürtüye karşı koyamayıp canavar duasını dikkatle duvardan indirdi ve katlayıp kot pantolonunun arka cebine yerleştirdi. Şimdi içi rahatlamıştı. Televizyondaki çocuk programını kaçırmamak için koşa koşa merdivenlerden indi.

*

**

Son müşteri saat on ikide gelip arabasını almış ve borcunu peşin olarak ödemişti. Joe paraları yağ lekeleri içindeki cüzdanına yerleştirirken Gary'yle yolculuğa çıkmadan önce bankadan beş yüz dolar çekmesi gerektiğini kendi kendine hatırlattı. Kujo'yu kimin besleyeceği konusu sorun olmakta devam ediyordu.

Steyşin vagonuna atlayıp Gary'nin tepenin eteğindeki evine doğru yola koyuldu.

Arabayı avluya park edip verandanın basamaklarına yöneldi. Gary'ye seslenmek üzere ağzını açmıştı ki gördüğü manzara karşısında donakaldı. Basamaklar kan içindeydi. Eğilip kana dokundu, henüz taze sayılırdı. Doğrulduğunda fazla endişeli değildi. Gary kafayı iyice tütsüleyip elindeki kadehle yere kapaklanmış olabilirdi. Kapının tel kafesinin parçalanmış olduğunu fark edince tedirginliği arttı.

"Gary!"

Ses seda çıkmadı. Sakın bir düşmanı Gary'yi haklamış olmasın? Gary yolu sormak üzere uğrayan bir turist silsilesine küfretmek için yanlış zaman seçmiş de olabilirdi... Merdiveni çıktı. Kan verandanın tahta döşemesine bile sıçramıştı. Tekrar, "Gary," diye bağıırken tüfeğini yanına almadığına bin pişman oldu. Gary'nin ağzını burnunu dağıtan, kalan son birkaç dişini de döken ya da onu vurup öldüren her kimse şimdiye dek çoktan gaza basıp kaçmış olmalıydı. Avluda kendi steyšın vagonu ve Gary'nin 1966 model Chrysler'inden başka araba yoktu. Karayolundan hayli uzak olduğundan buraya yaya gelmek hemen hemen olanaksızdı.

Herhalde bir yerini kesti, diye düşündü Joe. "Gırtlığını kesmemiş olsa bari."

Kapıyı açıp içeri girdi ve yeniden seslendi. Yanıt gelmedi. Evde çıt çıkmıyordu.

Antrede durup çevresine bakındı, içeriye hanımeli kokusunu andıran ağır bir koku sinmişti. Sol tarafında ikinci kata çıkan merdiven, sağda oturma odasının kapısı yer alıyordu. Mutfağa açılan koridor tam karşısındaydı. Loş koridorda, ilk bakışta ne olduğunu kestiremediği, devrilmiş bir sehpa benzeyen bir cisim gözüne çarptı. Burada herhangi bir eşya olduğunu anımsamıyordu. Gerçi yağışlı havalarda Gary bahçe sandalyelerini buraya koyardı, ama iki haftadır bir damla bile yağmur düşmemişti. Zaten sandalyeler de hanımelinin yanında, her zamanki yerlerindeydiler.

İçerisi hanımeli falan değil düpedüz kan kokuyordu, koridordaki şey de sehpa değildi! Joe kalbi küt küt atarak ilerledi, yerdeki cismin başına diz çöküp boğuk bir feryat kopardı. Koridorun ağır ve boğucu havasında soluk alamıyordu sanki. Eliyle ağzını kapatıp kafasını öte yana çevirdi. Biri Gray'yi öldürmüştü... Kendini zorlayarak, bir kan gölünün ortasında yatan, gözleri tavana dikili cesede baktı. Gary'nin gırtlığı boydan boya parçalanmıştı ve şekline bakılırsa yara dişlenerek açılmışa benziyordu. Öğürtülerini bu kez engelleyemeyen Joe boğulurcasına kusmaya başladı. Çocuksu bir öfkeyle karısına içinden lanetler yağdırıyordu. Charity, Connecticut'ta keyfine bakarken kendi buraya çakılıp kalacaktı. Meçhul katil Gary'nin gırtlığını kesecek zamanı doğrusu iyi seçmişti.

Ölünün tavana dikili gözlerine, hanımeli kokusuna karışan kan kokusuna boş verip hemen polis çağırmalıydı. Sendeleyerek doğruldu, inlediğinin farkında bile olmadan telefon etmek üzere mutfağa yöneldi. Eyalet polisini arayıp Şerif Bannerman'ı ya da yardımcılarından birini çağıracaktı. Koridorun başında kalakaldı. Gözleri yuvalarından uğramıştı. Yerde koca bir öbek köpek pisliği vardı ve kimin pislediği de açık seçik belliydi.

"Aman Tanrı'm, Kujo kudurmuş!" Arkasında bir gürültü duyduğunu sanıp deli gibi döndüğünde ensesindeki tüyler diken diken oldu. Koridor, daha bir gece önce Kujo'nun eli bıçaklı bir zenciye bile saldıramayacağını söyleyen Gary'nin cesedi dışında bomboştu. İşi şansa bırakmaya gelmezdi. Gerisin geri dönüp bakışlarını ölüden kaçırmaya çalışarak sokak kapısına doğru ilerledi. Kan birikintisine basıp ardında kanlı bir ayak izi bırakarak kaydığında adamakıllı gerilen sinirleri kapıyı sıkıca örttükten sonra biraz olsun yatışmıştı.

Mutfağa dönünce hemen içeri dalmadı. Kapıda durup çevreyi kolaçan etti. Şu anda omzunda tüfeğinin güven verici ağırlığını duyabilmek için neler vermezdi. Açık pencerelerden içeri dolan hafif esintiyle dalgalanan perdelerin dışında kımıldayan hiçbir şey yoktu. Kan kokusundan sonra boş şişelerden yükselen keskin votka kokusu burnuna bayağı hoş geldi. Yeniyen beyaz renkli olduğu anlaşılan pislik içindeki çatlak telefon duvarda, her zamanki yerindeydi.

İçeri girip kapıyı çekti. Arka avluya bakan pencerelerden Gary'nin Chrysler'den önceki iki otomobilinin paslı iskeletleri görünüyordu. Ne olur, ne olmaz diyerek pencereleri de kapadı. Sırtından ter boşanıyordu. Telefonun yanında, duvara iple asılmış rehberle yaklaştı. İpin geçtiği deliği dut gibi sarhoş olduğu günlerden birinde matkapla açmıştı Gary. Polisi aramaya çalışırken elinden kaçırdığı rehber gürültüyle duvara çarptı. Korkudan elleri uyuşmuştu.

Ağzının içi zehir gibiydi. İpte sallanıp duran rehberi yeniden yakalayıp sayfaları karıştırmaya başladı. O ya da 5551212 numaralarını çevirmek; uğradığı şokun etkisiyle sersemleyen Joe'nun aklına bile gelmiyordu. Hızla inip kalkan göğsünden yükselen boğuk hırıltılar ve sayfaların hışırtısı tam arkasında Kujo'nun

burnuyla itip açtığı mahzen kapısının hafif gıcirtısını işitmesini engelledi.

Gary'yi öldürdükten sonra camlardan mutfağa dolan parlak gün ışığının beynine yolladığı acı veren uyanlara dayanamayan Kujo ardına dek açık mahzen kapısından içeri süzülerek sendeleye sendeleye merdivenden inmiş ve mahzenin karanlığına sığınmıştı. Gary'nin askerdeyken kullandığı eski dolaba yaslanıp uyuduğu sırada çıkan hafif esinti kapıyı yarı yarıya örtmüş, ancak tamamen kapamamıştı.

Çıglıklar, inilti, öğürtüler ve oradan oraya koşuşan ayak sesleriyle uykusundan uyanan Kujo dayanılmaz acıları ve engel tanımayan öfkesiyle yeniden baş başa kalmıştı. Mahzen kapısının önünde durup başını yere eğmiş, kan çanağına dönen gözlerini arkası dönük olan Joe'ya dikmişti. Parlaklığını yitiren uzun sarı tüylerinde yer yer kurumuş pislikler ve kan lekeleri göze çarpıyor, dili şişmeye başladığından artık sürekli açık duran ağzından köpükler saçıyordu.

Rehberin Castle Rock bölümünü güç bela bulabilen Joe, Castle Rock belediyesine ait numaralar arasında Şerif Bennerman'inkine rastlayınca, ahizeyi kaldırdı. Kujo hırlamaya başladığında numarayı çeviriyordu. Kapana kısıldığının farkındaydı.

Rehber parmaklarının arasından kayıp duvara çarptı. Usulca sesin geldiği yöne dönüp çaresiz bakışlarla Kujo'yu süzdü. Bir yandan da titreyen sesiyle, "Akıllı köpek, akıllı köpek," diye fısıldıyordu. Korkudan altına işemişti. Keskin amonyak kokusunu duyup ok gibi ileri atılan Kujo, Joe'nun kazık kesilen bacaklarını can havliyle sürüyerek yana kaçmasıyla, gülle gibi duvara çarptı. Parçalanan duvar kâğıdının altındaki sıvalar yere döküldü. Kujo artık hırlamıyor, havlamaya benzeyen, vahşi ve boğuk bir ses çıkarıyordu.

Arka kapıya doğru gerilemek isteyen Joe mutfak sandalyelerinden birine takılıp tökezledi. Kujo olanca ağırlığıyla üstüne çullandığında düşmemek için kollarıyla denge sağlamaya çalışıyordu. Kana susayan köpek saldırmakta biraz geç kalsa bunu başarabilirdi de. "Yardım et Tanrı'm!" diye haykırırken Gary'nin cesedini anımsayıp bir eliyle boğazını tuttu. Öteki eliyle leş gibi kokan hayvanı yumrukluyordu. Birkaç adım geri kaçan Kujo'nun ağzı sivri dişlerini ortaya çıkaran korkunç bir gülümsemeye kasılmıştı. Yeni saldırısının hedefi de Joe Camber'ın hayalarıydı.

*
**

"Alışverişe çikalım mı? Öğle yemeğini de kasabada yeriz."

Tad sevinerek ayağa fırladı. Soluk mavi gömleği, kot pantolonu ve askılı çantasıyla, annesi bebek gibi güzeldi. Üstelik neşesi de yerine gelmişti.

Çocukcağız birden ferahladığını hissetti. Annesi ağlayınca, o da kendini tutamıyor, bunun sulugözlü bebeklere yakışan bir davranış olduğunu bile bile zırlamaya başlıyordu.

Annesi arabaya binmek üzereyken arabanın arızalı olduğunu anımsayan Tad, "Anne," diye seslendi.

"Ne var oğlum, hadi binsene."

Tad korkuyla geri çekildi. "Ya araba yolda bozulursa?"

"Ne?..." Şaşkın şaşkın oğlana bakakalan Donna'nın yüzü birden allak bullak oldu.

Annesi, arızayı tamamen unutmuştu anlaşılan. Bunu hatırlatarak yeniden üzmüştü annesini. Kabahat otomobilde miydi yoksa kendisinde mi? İçinden bir ses tek suçlunun kendisi olduğunu söylüyordu.

Sonunda kendini toplayan Donna, oğluna sevecenlikle gülümseyince, annesinin kendisinden başka hiç kimseye böylesine gülümsemediğini bilen Tad'ın yüreğine su serpildi.

"Kasaba hemen şuracıkta yavrum, benim taka arızalanırsa birkaç dolar bayılır, eve taksiyle döneriz, ne dersin?"

Arabaya binen Tad az buçuk zorlanarak kapısını kapattı. Dikkatle kendisine bakan annesinin üzerine atlamaya hazır duruşundan, geçen Noel'i anımsadığı belliydi.

Tad geçen yıl kapıyı kapatayım derken ayağını sıkıştırmış ve bir ay sargılar içinde dolaşmak zorunda kalmıştı. O zamanlar bebekti ne de olsa. Şimdi dört yaşına gelmişti. Babası hep, "Artık koskoca adam oldun," demiyor muydu? Annesine dönüp kapı kapatmanın çok basit bir iş olduğunu söylemek istercesine güldü.

Genç kadın da gülümsedi. "Sıkıca kapandı mı?"

"Evet anneciğim."

Annesi kapıyı yeniden açıp hızla çekti. Anneleri nedense çocuklarına hiç inanmazlar. Yere şeker döktüğünüzü ya da cam kırdığınızı söylerseniz o başka tabi.

"Kemerini bağla. O lanet olasıca karbüratör yüzünden araba çok sarsılıyor."

Kaza geçirirlerse annesinin yine ağlayacağından korkan Tad hemen denileni yaptı.

Görünmeyen bir pilot gözlüğü takıyormuş gibi yapan Donna, "İniş takımları açıldı mı?" diye sordu.

Tad gülümsedi. Arabaya her binişlerinde annesiyle oynadıkları bir oyundu bu.

"Açıldı."

"Pist açık mı?"

"Açık."

"Öyleyse inişe hazırlan." Donna arabayı çalıştırıp geri geri avludan çıktı. Az sonra kasabaya giden yolda ilerliyorlardı.

Direksiyonda baston yutmuş gibi oturan Donna ve koltuğunda huzursuz huzursuz kıpırdanan Tad, ancak birkaç kilometre

sonra rahatlayabildiler. Pinto'nun arızası kendiliğinden geçivermişti sanki.

*
**

Kasabadaki süpermarketten Vic yokken kendilerine yetecek kadar erzak satın alan Donna, Tad'ın ısrarı üzerine el arabasına bir kutu da Twinkles attı. Sharp Şirketi'nin düzenli olarak yolladığı bulamaçlar Tad'a dayanmıyor, sık sık dışarıdan satın almak zorunda kalıyorlardı. Kasa kuyruğunda sırasını beklerken üç torba erzak için tam kırk dolar para ödemenin düpedüz rezalet olduğunu düşünüyordu. Fiyatların günden güne artması insanı korkutuyordu. Ya Vic ve Roger, Sharp işini elden geçirirlerse... Nasıl geçinirlerdi? El arabasının çocuklara ayrılan yerinde oturan Tad her şeyden habersiz keyifle bacaklarını sallıyordu.

Önündeki daracık yeşil pantolon giyen koca popolu şişko kadın cüzdanından yoksullara verilen yiyecek karnesini çıkarıp kasiyere gösterince kız gözlerini çevirerek yan kasadaki arkadaşına anlamlı bir bakış fırlattı. Donna midesinin kasıldığını hissediyordu. Kendileri de bu duruma mı düşeceklerdi? Hayır, artık bu kadarı da fazlaydı. İşler sarpa sararsa New York'a geri dönebilirlerdi pekâlâ.

Düşüncelerinin bu yöne kaymasından rahatsız olmuştu. Bir alay gereksiz şey satın alıp büsbütün karamsarlığa düşmek istemiyorsa buradan hemen çıkıp gitmeliydi.

Nasıl olsa gelecek sefer kahve alması gerekmeyecekti. Bu da üç dolar eksik para ödemesi anlamına gelirdi.

Aldıklarını arabanın arkasına yerleştirdi.

Ön koltuğa tırmanan Tad'ın kapıyı sıkıca kapattığından emin olunca direksiyonun başına geçti. Aslında kapıyı kendi elleriyle kapamak istiyor, ama kapı kapanınca kendini büyümüş gibi hissedenden Tad'ın gururunu kırmaktan çekiniyordu.

Geçen yıl çocuğun ayağa kapıya sıkıştığında az kalsın kalp krizi geçirecekti. Tad'ın çığlıkları hâlâ kulaklarında idi.

Kendisi bayılmak üzereyken çığlıkları duyan Vic yalınayak evden fırlayıp yanlarına koşmuş ve duruma hâkim olmuştu.

Donna oldum olası en basit kazalar karşısında bile soğukkanlılığını koruyamazdı. Sıkışan ayağı inceleyip kırık olmadığına karar veren kocası hemen üstünü değiştirmiş ve çocuğu arabaya atıp Bridgton Hastanesi'nin acil servisine götürmüşlerdi.

Kontak anahtarını çeviren Donna, Pinto'nun bu kez bir terslik yapacağına hemen hemen emindi. Neyse ki sorun çıkmadan pizzacı Mario'ya vardılar. Lokantaya girerlerken genç kadının keyfi yerindeydi. Ya Vic yanılmış ya da karbüratör memesini tıkayan pislik kendiliğinden dışarı atılmıştı. Joe Camber'ın cehennemin dibindeki tamirhanesine gitmek içinden gelmiyordu. Hem yol gözünde büyüyor, hem de herifin yiyecekmiş gibi bakan gözleriyle yeniden karşılaşmak istemiyordu.

Doğru dürüst konuşmak yerine homurdanmayı yeğleyen suratsız herif tipik bir taşralıydı. Hele o köpek... İspanyolcaya benzer bir adı vardı... Tamam, tamam Kujo... Banka soygunculuğu ve genç mirasyedi kadınları kaçırmakla ün salan William Wolfe'nin takma adı da Kujo'ydu. Joe Camber gibi biri William Wolfe'yle bağlı olduğu örgütü nereden bilecekti. Olsa olsa basit bir rastlantıydı. Hayvan gerçi cana yakındı, ama oğlunun bu canavarı okşaması genç kadını tedirgin etmişti. Kujo, Tad'ı iki lokmada yutabilecek kadar iriydi. Çocuk otomobilin kapısını kaparken de aynı tedirginliği duyuyordu.

Bu yanı benim aileme çekmemiş, diye düşünerek pizzayı pek sevmeyen Tad'a jambonlu sandviç, kendisine de soğanlı biberli ve peynirli pizza ısmarladı.

Caddeye bakan masalardan birine oturmuşlardı. Pizzayı mideye indirdikten sonra biri soluğunu koklayacak olsa düşer bayılırdı herhalde. Ne önemi vardı sanki.

Nasıl olsa Steve'i de kocasını da kendisinden soğutmayı başarmıştı.

*
**

Dönerlerken kafasını kemiren düşüncelerden kurtulmak için bir hayli çaba harcaması gerekti. Yorgunluktan kolları sızlıyordu. Pinto silkinmeye başladığında eve epey yaklaşmışlardı. Gaz pedalını hafif hafif pompaladı, bazen böyle yapmanın yararı oluyordu. Tad ürkmüştü. "Bir şey yok oğlum, korkma," diyerek çocuğu yatıştırmaya çalışan Donna söylediklerine kendi de inanmıyordu.

Araba bu kez öylesine şiddetli sarsıldı ki emniyet kemerlerine karşın ana oğul iki büklüm oldular. Motordan garip homurtular yükseliyordu. Burnundan soluyan kadın, "Seni Tanrı'nın belası rezil," diye avaz avaz bağırdı. Arka taraftaki torbaların biri devrilmiş, içindekiler yere saçılmıştı. Sarsıntıdan olduğu kadar annesinin haykırmasından da ürken Tad ağlamaya başlayınca Donna hırsından kudurdu. "Kapa çeneni! Sus diyorum sana! Tanrı aşkına sus!"

Gözlerinden sel gibi yaşlar inen Tad elini kot pantolonunun cebindeki canavar duasına götürdü. Kâğıda dokunmak çocuğu biraz sakinleştirmişti. Genç kadın arabayı yolun kenarına sürmeye çalıştı. Durmaktan başka çaresi yoktu. Tad'ın el arabasıyla aldıklarını eve taşır, sonra da Pinto'yu ne yapacağına karar verirdi. Yol kenarındaki çakıllarda ilerlerken iki kez silkinen motor birden saat gibi çalışmaya başladı. Birkaç saniye sonra Donna arabayı evin önüne park etmişti. El frenini çekip kontağı kapayan genç kadın kafasını direksiyona dayayarak ağlamaya başladı. Üzüntüden ne yapacağını şaşırان Tad, "Anneciğim," diye

fısıldadı. "Artık ağlama," demeyi de istiyordu, ama sesi çıkmadı. Bademcikleri aniden şişmişti sanki. Annesini nasıl avutabileceğini bilmiyordu. Bunu sadece babası başarabilirdi. Uzaklara gittiği için babasından nefret ettiğini fark edip afallayan ve korkan Tad'ın aklına durup dururken, aralanan yüklük kapısından odasına dolan pis kokulu karanlık geldi. Donna kafasını kaldırdığında gözlen yumruk gibi şişmişti. Çantasından mendil çıkarıp gözyaşlarını sildi. "Bağışla oğlum, sana bağışlamak istememiştim. Bu kahrolası sinirlerimi bozdu," diyerek direksiyona hızla vurdu ve acıyan elini ağzına götürerek zoraki bir kahkaha attı.

"Galiba hâlâ arızalı," dedi Tad asık suratla.

"Evet canım." Vic'i öylesine özlemişti ki. "Hadi torbaları içeri taşıyalım. Alışverişi bitirdik ya sen ona bak."

Torbadan dökülenleri toplarken ketçap şişesinin kırılmış olduğunu fark etti.

Arabanın arka tarafındaki uçuk mavi halı, birisi harakiri yapmış gibi kıpkırmızı kesilmişti. Lekelerin sabunlu suyla bile çıkacağı kuşkuluydu.

Donna aldıklarını el arabasına yerleştirdi ve Tad'ın arkadan ittiği arabayı evin yan tarafındaki mutfak kapısının önüne çekti.

Torbaları içeriye taşıdılar.

Önce halıyı mı temizlemek, yoksa erzağı mı yerleştirmek gerektiğine bir türlü karar veremeyen genç kadın telefon sesiyle irkildi.

Tad ok gibi fırlayıp ahizeyi kaldırmıştı bile. Artık telefonda konuşmayı öğrenmişti.

"Kim arıyor?" Karşıdan gelen sese kulak verdi ve sırtarak ahizeyi annesine uzattı.

"Adını söyledi mi Tad?" Saçma sapan konularda çene çalmak için arayan biriyle konuşacak halde değildi.

"Babam arıyor."

Kalbi küt küt atarak telefona koşan Donna az kalsın yanlışlıkla ahizeyi çocuğun kafasına indiriyordu. "Merhaba Vic."

"Merhaba Donna." Vic sakin, ancak oldukça soğuk bir sesle konuşuyordu.

"İyi misin?"

"İyiyim."

"Daha geç telefon edersin sanıyordum."

"Image-Eye Stüdyosu'ndan arıyorum. Kulaklarına inanamayacaksın, ama herifler bizim spotların filmlerini bir türlü bulamıyorlar. Roger saçını başını yoluyor."

"Anlıyorum. Bizim Roger boşa vakit harcamaya hiç gelemmez."

Vic derin derin göğüs geçirdi. "Onlar arayadursunlar ben de..."

Kocasının lafın sonunu getirmeyince Donna'nın tedirginliği korkuya dönüştü. Vic yer yerinden oynasa böyle apansız susuvermezdi. Adamın geçen akşamki canından bezmiş hali gözlerinin önüne gelmişti.

"Vic, iyi misin?" Sesindeki korkuyu kocasının fark etmemesi olanaksızdı. Yerde resim yapmaya dalmış olan Tad bile kaşlarını çatıp annesini süzdü.

"İyiyim. Onlar uğraşırken telefon edeyim dedim. Belki daha sonra vakit bulamam. Tad nasıl?"

Donna gülümseyerek oğluna göz kırptı. "Hayatından memnun." Boş yere telaşlandığını anlayan Tad da yeniden resmine eğildi. Adamcağızın kafasında zaten kazan kaynıyor, karbüratörden söz edip bir de ben canını sıkmayayım, diye düşünen genç kadın, arabanın teklemesinden başlayıp ketçap şişesinin kırılarak döşemeyi lekelemesine kadar her şeyi bir çırpıda anlatıverdiğini fark edince afalladı. Başını yeterince dertte olan Vic'i ipe sapa gelmez kuruntularla üzme ne hakkı vardı?

"Karbüratör memesinin yenilenmesi gerek." Vic'in sesi normale dönmüştü.

Evliliklerini tehdit eden sorunların yanında araba arızasının lafı bile olmazdı kuşkusuz. "Joe Camber'ı aradın mı?"

"Evet, ama bulamadım."

"Telefon tamirhanesinde değil evinde. Karısı ve oğlu bir yere gittilerse kendisi telefon sesini duymamış olabilir. Joe'nun tamirhaneden ayrılacağını hiç sanmam. Adam oraya adeta kök salmış."

"Pinto, beni oraya kadar götürür mü, ne dersin?" Camber'ın tamirhanesine giden ıssız yolu anımsayan Donna'nın tüyleri diken diken oldu. Kahrolası araba bozulmak için o yolu seçerse hapı yutardı.

"Arabayla gitmeye kalkma sakın. Adamı bir daha ararsan sanırım bulursun. Joe seni tedirgin ediyorsa Ford acentasına telefon edip çekme aracı iste. Arızayı anlatırsan sana ödünç ya da kiralık bir araba uydururlar."

"Araba kiralamak tuzluya oturmaz mı?"

"Öyle tabi."

İncir çekirdeğini doldurmayan sorunlarıyla Vic'in kafasını şişirmişti. Kocasının gözünde Steve'le yatmaktan başka işe yaramayan beceriksizin biriydi. Öfke ve kendine acımanın neden olduğu yaşlar gözpınarlarında birikmişti. "Boş ver, ben bir yolunu bulup hallederim." Sesinin titrediğini belli etmemek için çaba harcıyordu. Dirseğini duvara dayamış, elini gözlerine bastırmıştı.

"İşte Roger geldi. Boğazına dek toza bulanmış, ama sonunda filmleri bulmuşlar. Tad'ı versene."

Donna kafasında tasarladığı soruları yöneltmeye fırsat bulamadı. İlişkilerini düzeltmek için her şeye yeniden başlayabilecekler miydi? Yoksa geç mi kalmışlardı? Artık soramazdı, basit bir arıza yüzünden mızımızlanmakla vakit geçirmemişti. Seni beyinsiz karı seni...

"Veriyorum. Vic..."

"Efendim?" Adamakıllı sabırsızlandığı sesinden anlaşılıyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldayan genç kadın, kocasının karşılık vermesini beklemeden ahizeyi Tad'a uzattı ve odadan fırlayıp verandaya koştu. Gözlerinden akan yaşlar önünü görmesini engellediğinden hamağa çarpıp tökezledi. Kollarını göğsünde kavuşturarak dirseklerine sıkıca yapışmış, olanca gücüyle kendini toplamaya çalışıyordu. Yarası beresi olmayan birinin bu denli acı çekmesi doğrusu şaşılacak şeydi. İçeriden o gün yaptıklarını tek tek babasına anlatan Tad'ın neşeli sesi geliyordu. Oğlan, "Seni seviyorum babacığım," diyerek sözlerini bitirdi ve telefonu kapattı. Bağlantı kesilmişti. Sinirlerini az da olsa denetim altına alan Donna mutfağa gidip aldıklarını yerleştirmeye başladı.

**

Charity ve Brett öğleden sonra saat üçü çeyrek geçe Stratford terminalinde otobüsten indiler. Kız kardeşini tanıyamayacağından korkan Charity sinirli sinirli çantasının sapını çekiştiriyordu. Holly'nin, iyi bir evlilik yapan kız kardeşinin bunca yıldır belleğinden silinmeyen yüzü birdenbire yok olmuş, yerini koskoca bir boşluk almıştı. Merakla sağa sola bakman Brett hiç de tedirgin değildi.

"Onu görebildin mi anne?"

"Bırak da biraz çevreyi gözden geçireyim. Kafeteryada kahve içiyordur belki."

"Charity!"

Sesin geldiği yöne bakan kadın, kız kardeşim karşısında buldu. Holly'nin yüzü kırışmıştı, üstelik gözlük de takıyordu. Gözlerinin önünde siyah beyaz bir fotoğraf kadar net ve canlı bir sahne canlandı. Saçları iki örgülü Holly üstünde külotu, komiklik olsun, diye burun deliklerini tıkayarak inek yalağına atlıyordu. O

zamanlar gözlük takmıyordu tabi. Charity yüreğinin burkulduğunu hissetti.

Kardeşinin yanında utangaç utangaç Brett'le kendisine bakan beş yaşlarında bir oğlanla, külotundaki şişkinlikten altına hâlâ bez bağlandığı belli olan iki buçuk yaşlarında bir kız çocuğu vardı. Az ötede, küçük kıza ait olduğu anlaşılan bir puset gözüne çarptı.

"Selam Holly," dedi fısıldar gibi.

Kız kardeşinin yüzündeki kırışıklıklar yukarıya doğru çekildi. Anneleri şakaklara doğru uzanan hatların insanı yaşlı göstermediğini söylerdi. Holly lacivert giysisine avuç dolusu para ödemişti herhalde. Yakasına iliştirdiği küçük iğne ya çok iyi bir taklit ya da gerçekten zümrüttü. Tek söz edilmeden geçen o kısacık sürede Charity içinin sevinçle dolduğunu hissetti. Bu yolculuk her şeye değerdi. Bir haftalık bile olsa özgürlüğüne kavuşmuştu. Bugüne dek fotoğraflarıyla avunduğu kız kardeşiyle yeğenleri karşısındaydılar ve koskoca dünyada onlardan başka akrabası da yoktu.

İki kadın birbirlerine doğru koşup kucaklaştıklarında hem gülüyor, hem ağlıyorlardı. Brett olduğu yerde kalakalmıştı. Küçük kız, annesinin eteğine yapıştı. Belli ki annesinin bu yabancı kadınla birlikte uzaklara gideceğinden korkmuştu. Oğlan, Brett'i tepeden tırnağa süzdükten sonra usulca yaklaştı. "Sen kuzenim Brett'sin."

"Öyle."

"Benim adım da babamınki gibi Jim."

"Biliyorum."

"Sen Maine'lisin." Charity'le Holly, sanki bir haftayı birlikte geçirmeyeceklermiş gibi, ayaküstü gevezelik ederek gülüşüyorlardı.

"Evet, Maine'liyim," dedi Brett.

Jimmy, "Sen on yaşındasın, bense beş. Ama seni pataklarım," diyerek Brett'in karnına sert bir yumruk indirdi.

"Jimmy!" Holly şaşırıp kalmıştı. Darbenin şiddetiyle iki büküm olan Brett ağır ağır doğruldu. Annesinin tedirgin bakışlarını görünce Jimmy'ye gülümsedi.

"Pekâlâ Jimmy, ne zaman istersen beni dövebilirsin."

Yüzündeki ifadeden annesinin rahat bir soluk aldığını anlayan Brett sevinmişti.

Saat üç buçukta Tad'ı bir çocuk bakıcısıyla evde bırakıp Pinto'yu Camber'ın tamirhanesine götürmeye karar veren Donna, adama bir kez daha telefon etti.

Telefonu açan olmadı. Joe yerinde yoksa bile kendisi oraya varıncaya kadar mutlaka dönerdi. Arabanın yolda kalabileceğini aklına getirmekten kaçınıyordu.

Geçen hafta kocasının, iş uzun sürerse Joe eve dönmen için sana bir araba verir dediğini anımsayınca yola çıkmayı göze almıştı, ancak Tad'ı götürmeyecekti. O ıssız yolda bir aksilik çıkar da tamirhaneye kadar yaya gitmesi gerekirse çocuğu da kendisiyle birlikte perişan etmek istemiyordu.

Oysa Tad, annesiyle aynı fikirde değildi.

Babasıyla konuştuktan sonra odasına çıkmış, kitaplarını da yanına alarak yatağına uzanmış ve çok geçmeden uykuya dalmıştı. Hâlâ gördüğü düşün etkisindeydi. Havaya fırlattığı beysbol topuna sopayla vurmaya çalışan kendisinden daha büyük bir oğlan ancak beşinci denemesinde başarılı oluyor, bu arada da tıpkı top gibi eski püskü olan beysbol sopası tam ortasından ikiye ayrılıyordu. Yere düşen parçayı alıp tiksiniş gibi kafasını sallayarak otların arasına fırlatan çocuk yüzünü Tad'a çevirdiğinde, bu çocuğun kendisinin on yaşındaki hali olduğunu fark eden Tad pek sevinmişti.

Oğlan birden ortadan yok oldu ve hava karardı. Uzaktan zincir şakırtıları ve kaz sesleri çalmıyordu kulağına. Karanlıktan ve seslerden tüyleri ürperen Tad düşünde boğulacakmış gibi soluksuz kaldı. Karanlığın içinden siyah muşamba yağmurluklu, elinde "dur" levhası tutan biri belirdi. Sırıttığında gözleri gümüşi pırıltılar saçıyordu. Elini kaldırıp Tad'ı işaret etti. El falan değil bir kemik yığınıydı bu. Kapüşonun altındaki kuru kafayı görünce sıçrayarak uyanan Tad ter içinde kalmıştı. Kesik kesik soluyarak yatağın içinde doğruldu.

Gıcırır....

Yüklüğün kapısı açılıyordu. Küçük Tad içerideki karaltıyı görür görmez yataktan fırladığı gibi koridora koşturdu. Gördüğu kadınları öldüren Frank Dodd değil başka biriydi. Gözleri kıpkırmızı biri...

Annesine bundan söz etmenin bir yararı olmazdı. Ne yapıp edip bakıcı Debbie'yi sepetlemenin bir yolunu bulmalıydı.

Annesine koşup Debbie'nin kötü huylarını bir bir sıraladı. Pikabın sesini fazla açıyor, kendisine iyi davranmıyordu. Annesinin etkilenmediğini anlayınca Debbie'nin kendisini tüfekte öldüreceğinden kuşkulandığını açıkladı. Donna on beş yaşındaki miyop kızcağızın Tad'a nişan almasını gözünün önüne getirince makaraları koyverdi. Çaresiz kalan çocuk oturma odasına kaçıp hıçkırmaya başladı. Karanlık basıp annesi dönmezse o kana susamış yaratık ya da Frank Dodd yükükten çıkabilir, Debbie'nin de ona engel olmaya gücü yetmezdi.

Tad korkularını annesine bir türlü anlatamıyordu.

*
**

Güldüğüne pişman olan kadın oturma odasına yöneldi. Nasıl bu denli acımasız davranabilmişti? Uzaktardaki babasını özleyen çocuğun annesinden bir an bile ayrılmak istememesi doğaldı.

Vic'le aralarının bozuk olduğunu sezmiş ya da tartışmaları duymuş olabilir miydi?

Daha neler. Nereden anlayacaktı bacak kadar çocuk. Hırsızlığı üzerindeydi, hepsi bu.

Odanın kapısı kapalıydı. Tokmağa uzandıysa da vazgeçip kapıyı tıklattı. Yanıt gelmeyince bir daha vurdu, yine ses çıkmayınca yavaşça içeri girdi. Tad yüzüstü kanepeye uzanmış, kafasını yastığa gömmüştü. Yalnızca çok üzüldüğü zamanlar böyle yapardı.

"Güldüğüm için bağışla beni oğlum."

Gri renkli kabarık yastığın arasında annesine göz ucuyla bakan Tad'ın gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Ne olur anneciğim ben de seninle geleyim. Debbie'yle bırakma beni, ne olur."

Rol yapıp kendini acındırmakta Tad'ın üstüne yoktu doğrusu. Bunu bildiği halde oğlunu kırmaya içi elvermiyordu. Zaten kendisi de dokumalar ağlayacak gibiydi.

Son günlerde tam bir sulugöz olup çıkmıştı.

Arabanın durumunu biliyorsun yavrum, yine aynı şeyi yaparsa tamirhaneye ulaşmak için saatlerce taban tepmek zorunda kalabiliriz."

"Ben yürümeyi severim."

"İyi, ama o kimsenin olmadığı yollarda ya korkarsan."

Yüklükteki yarattığı anımsayan Tad olanca gücüyle haykırdı. "Korkmam!" Eli mekanik bir hareketle arka cebindeki canavar duasına gitmişti.

"Öyle bağırarak çok ayıp Tad."

Çocuk bu kez sesini alçaltıp, "Korkmam anne, bırak da seninle geleyim ne olur," diye yakardı.

Göz göre göre kendisini kandıran dört yaşındaki oğluna bile söz geçiremiyordu.

Tad'a boyun eğmemeli Debbie'yi çağırmalıydı. Suçluluk duygusuyla kıvranan bir annenin çocuğunu şımartması belki doğaldı, ama son derece yanlıştı. Batağa saplanan birinin kurtulmak için çabaladıkça daha da derinlere kaydığını yeni yeni öğreniyordu.

Debbie'yi çağıracağını, uslu durursa birlikte mısır patlatacaklarım, yaramazlık yaparsa soluğu odasında alacağını söylemek için ağzını açtıysa da, "Pekâlâ gel bakalım. Ama araba bozulursa yakındaki bir eve kadar yürüyüp taksi çağırarak zorunda kalabileceğimizi de bil. Yürümekten yorgun düşüp kucağıma çıkmak için başımın etini yemeye kalkma Tad Trenton," sözleri döküldü dudaklarından.

"Peki anne."

"Bırak da sözlerimi bitireyim. Yalvarsan da seni kucağıma almam anlaşıldı mı?"

Üzüntüsünü unutan Tad bir sıçrayışta kanepeden aşağıya indi. "Söz veriyorum anne, hemen çıkıyor muyuz?"

"Önce birkaç sandviç hazırlayacağım, termosu da süt dolduralım." Çocuk birden tedirgin oldu. "Geceyi orda mı geçireceğiz?" Donna gülümseyerek oğlunu kucakladı. "Hayır canım, Bay Camber'la bağlantı kuramadım. Telefon tamirhanesinde değil evindeymiş. Karısı evde yoksa telefonun sesini duymamıştır herhalde..."

"Tamirhanede telefon olmaz mı hiç. Ne aptal adam."

"Sakın bunu onun yüzüne söyleme. Bay Camber bir yere gittiyse onu beklerken bir şeyler atıştırırız."

Tad sevinçle ellerini çırpı. "Harika. Ben de çantamı alayım mı?"

"Al bakalım."

Donna, çocuğun elinde oyuncak olduğunun farkındaydı.

Oğlanın sevdiği bisküvilerle, biraz yeşil zeytin ve birkaç dilim salatalığı kâğıda sardı. Tad'ın küçük termosuyla, kamp yaparken kullandıkları büyük termosu süt doldurdu. Yiyeceklere bakarken nedense tedirgin olmuştu. Joe Camber'ı bir daha arasa mıydı? Ne gereği var, nasıl olsa gideceklerdi. Tad'ı evde kalması için ikna etmeye çalışmayı düşündü. Deliriyor muydu ne? Önce her şeyi kabullenip sonra da çocuğun hevesini kursağında bırakmak olur muydu? Galiba hastalanacaktı. Kendisini çok kötü hissediyordu. Huzursuzluğunun nedenini bulmak istercesine çevresine bakındı.

"Gidiyor muyuz?"

Tad'ın sesiyle kendine gelen Donna, "Gidiyoruz," diye mırıldandı. Buzdolabının yanında, duvara asılı bloknota, "Tad'la birlikte Joe Camber'ın tamirhanesine gidiyoruz. Karanlık basmadan döneriz," diye yazdı.

"O notu kime yazdın anne?"

Donna söylediklerinin saçma olduğunu bile bile, "Bakarsın Joanie ahududu getirir ya da Alison McKenzie uğrar," dedi.

*
**

Ana oğul dışarı çıktıklarında avlu cehennem gibi sıcaktı. Araba belki de çalışmaz, diye düşünen Donna yanılıyordu.

Saat tam dörde çeyrek kala hareket ettiler.

Pinto yolda yağ gibi kayıyordu. 117. Karayolu'nu izleyerek güneydoğuya yöneldiler. Genç kadın kasaba dönüşü başlarına gelenleri anımsamasa, gereksiz yere ortalığı velveleye verdiği inancaktı neredeyse, gel gelelim o sarsıntıları unutmamıştı. Hız yapmamaya özen gösteriyor, arkadan yaklaşan otomobilleri görünce hemen sağa kaçıyor. Yaz aylarında buralara akın akın turist geldiğinden trafik oldukça yoğun. Pinto'nun kliması olmadığı için iki camı da açmışlardı.

Keskin bir virajda, New York plakalı bir Continental ardındaki koca karavanyla onları sollamaya kalktı. Elini kornadan ayırmayan sürücünün yanında oturan güneş gözlüklü şişman kadın Donna'yı küçümseyen bakışlarla süzünce, "Ne bakıyorsun şişko?" diye haykırdı genç kadın. Kadın hemen kafasını çevirmişti. Donna hayretten donakalan Tad'a dönüp gülümsedi. "Meraklanma ahbab, bizim eyaletten olmayanların ağızlarının payını vermek gerek." Vic bu sözleri duymuş olsa tam bir Maineli olup çıkan karısıyla gurur duyardı. Genç kadın kendi kendine sıırttı. Maine'in yerlileri başka eyaletten gelenlerin alınlarına mezara dek silinmeyen bir "yabancı" damgası vurur, onları da asla benimsemezler di. Aslen nereli olduğunuz mezartaşınıza bile kazılırdı herhalde.

Doğuya, Naples'e ya da batıdaki Bridgton, Fryeburg, Kuzey Conway ve New Hampshire'a gitmek isteyen turistler 302. Karayolu'na yönelmişlerdi. Bu kentler çam ağaçlarıyla kaplı yüksek dağları, şirin parkları ve ucuz lokantalarıyla turist çekerlerdi. Donna'yla Tad bu keşmekeşe girmeyerek, 117. yola saptılar. Castle Rock'a tepeden bakan evlerinden on kilometre kadar uzaklaşınca orman başlardı. Yolun iki yanındaki sık ağaçların seyrekleştiği yerlerde evler ve karavanlar göze çarpıyordu. Biraz daha ilerlediklerinde Donna'nın babasının "İrlanda kulübesi" dediği tek tük tahta yapılar belirdi.

Pırıl pırıl parlayan güneşin batmasına daha üç dört saat vardı. Yolun tenhaliği genç kadının sinirini bozmaya başlamıştı. Üstelik az sonra anayoldan ayrılacaklardı.

Dönemece vardıklarında mermilerle delik deşik tahta levhadaki "Maple Sugar" adını Donna güçlükle sökebildi. Bu yörelerde çocuklar bile tüfekte ateş etmekte ustaydılar. Sert hava koşullarının aşındırdığı dar yolda ilerlerken birkaç evle, yer yer

çatlamış beton bir platformda duran eski bir karavanı geride bıraktılar.

Karavanın önündeki avluda, yaban otlarının arasına gelişigüzel fırlatılmış plastik oyuncaklar ve bir ağaca çivilenmiş "Bedava kedi yavrusu verilir" yazılı tahta bir levha göze çarpıyordu. Avluda durmuş, bir eliyle burnunu, ötekiyle göbeğini karıştıran, bezi apışarasından dizlerine kaymış, iki buçuk yaşlarında şiş karınlı bir erkek çocuğunu gören Donna tüylerinin ürperdiğini hissetti.

Neyin var senin? Aklını mı kaçıırıyorsun?

Sık ağaçların arasında uzanan yol giderek dikleşiyordu. Farlarının çevresine ve kaputuna pas rengi astar boya çekilmiş 1938 modeli külüstür bir Ford kasaba yönüne doğru hızla geçip gitti. Direksiyon başındaki uzun saçlı delikanlının belden yukarısı çıplaktı. Yol boyunca başka araç görmediler. Orman yer yer tarlalar ve bostanlarla kesildiğinde ortaya çıkan manzara eşsiz güzellikeydi.

Çok uzaklardaki Long Lake safir bir gerdanlık gibi lacivert pırıltılar saçıyordu.

Toprak kaymasını önlemek için iki yanına akçaağaçlar dikilmiş uzun bir rampayı tırmanırken Donna'nın yüreği ağzına geldi. Motor silkinmeye başlamıştı! Tad kucağındaki beslenme çantasına sıkı sıkıya yapıştı. Genç kadın bir yandan gaz pedalını hafif hafif pompalarken bir yandan da dua ediyormuşcasına hep aynı sözcükleri yineliyordu. Bozulma n'olur, bozulma...

Sarsıntı inadına artınca tepesi atan Donna olanca gücüyle gaza bastı ve Pinto hızla ileri fırladı. Tutukluk bu kez de geçmişti. Tad sevinçle bir çığlık kopardı.

"Acele etme oğlum, daha epey yolumuz var."

Birkaç kilometre sonra yol ayrımına geldiler. 3 Numaralı şoseyi izleyerek sağa sapan Donna kendisini savaş kazanan bir komutan gibi hissediyordu. Anımsadığı kadarıyla Joe Camber'ın tamirhanesine eni konu yaklaşmışlardı. Araba yolda kalsa bile artık yürüyebilirlerdi. Avlusunda bir steysin vagonla, paslı beyaz bir araba duran harap bir evin önünden geçtiler. Evin doğuya bakan duvarını hanımelleri sarmıştı. Az sonra, dik bir yokuşun yarısında motor yine teklemeye başladı. Hız kırk kilometreden otuza düşmüştü. Donna yararı olacağını düşünerek vites küçültünce sarsıntı adamakıllı arttı. Kara dumanla alev püskürten egzozun gümbürtüsünden ürken Tad çığlıklar atıyordu. Hız giderek düşüyordu, ama Joe'nun evi ve kırmızı boyalı tamirhanesi artık seçiliyordu.

Gaz pedalını yeniden pompalayınca tutukluk geçer gibi oldu, hız da yirmi kilometre yükseldi, ancak bu düzelme uzun sürmedi. Araba her zamankinden daha şiddetle sarsılmaya başlamıştı, üstelik motorun stop etmek üzere olduğunu gösteren kırmızı uyarı lambası da yanıp sönüyordu. O sırada Camberların posta kutusunu geride bıraktılar. Donna kutuya bırakılmış paketin üstündeki J.C. Whitney Şirketi yazısını okuyabildi, ama aklı başka tarafta olduğundan üstünde bile durmadı. Tek sorun Pinto'yu tamirhaneye uzanan çakıl taşı döşeli yola sokabilmektir. Sokmasa da önemi yoktu ya... Joe Camber arabanın yolu tıkadığını görürse elini çabuk tutmak zorunda kalırdı. Genç kadın vitesi boşa aldı. Meyilli yoldan kayarak tamirhanenin aralık kapılarına doğru ilerlediler. Donna frene basmak üzere ayağını gaz pedalından kaldırıncaya hafifçe silkinen motor stop etti ve kırmızı lamba yandı.

Genç kadın Tad'a dönüp gülümsedi. "Şükürler olsun, geldik."

*

**
"İyi, ama burda kimsecikler yok."

Tamirhanenin yan tarafına park edilmiş koyu yeşil kamyonet geçen yıldan anımsadığı kadarıyla Joe Camber'ındı.

Görünürde onarılmayı bekleyen araç yoktu.

Işıklar sönük olduğundan tamirhanenin içini seçemiyordu. Bay Camber'ın gittiği yerden henüz dönmediği posta kutusundaki paketten de belliydi zaten. J.C. Whitney Şirketi'nin otomobil yedek parçası ve aksesuarı sattığını yıllar önce erkek kardeşinin elinde görmüş olduğu bir katalogtan hatırlıyordu.

Adam kente inmek için bula bula bugünü bulmuştu. Saatlerce bu ıssız avluda bekleyeceklerini düşününce cinleri başına üşüşen Donna, Joe'nun tamirhaneden asla ayrılmadığını söyleyen kocasına içinden sayıp döktü. Yine de inip çevreye bir göz atmak yerinde olurdu.

Tad kemerin tokasını deli gibi çekiştirip duruyordu. "Anne kemerimi çözemiyorum."

"Boş yere zorlanma, ben şimdi gelip açarım."

Arabadan inip kapıyı hızla çarpan Donna ön taraftan dolanıp Tad'ı çıkarmak üzere birkaç adım attı. Tamirci buradaysa gürültüyü duyar, kimin geldiğini anlamak için kafasını uzatırdı. Adamın ayağına gidip ben geldim, demekten çekiniyordu. Steve'le aralarında geçen o çirkin sahne gözünü korkutmuştu. Savunmasız bir kadının başına her şey gelebilirdi. On altı yaşındayken, annesiyle babası erkeklerle çıkmasına izin verdiklerinde bile karşı cinsten bu denli ürkmezdi.

Avluda çıt çıkmıyordu. Sessizlik ve sıcak sinir bozacak denli yoğundu. Yıllarca New York'ta oturduktan sonra kasabanın sessizliğine yeni yeni alışan kulakları köylere özgü sesleri algılayabilecek kadar keskinleşmemişti. Az önce tırmandıkları tepenin yamacındaki tarladan akseden kuş cıvıltılarını ve kargaların canhıraş çığlıklarını ancak dikkatle kulak kabarttığında işitebildi.

Belli belirsiz bir esinti çakıllı yolun iki yanındaki meşelerin yapraklarını hafifçe kımıldatıyordu. Ne otomobil, ne de traktör homurtusu duyuluyordu. Kent ve kasabalarda yaşayanlar doğal olmayan, insan elinden çıkma gürültülere alışık olduklarından bu seslerin yokluğu onları tedirgin ederdi. Donna, Camber tamirhanede çalışıyor olsaydı duyardım, diye düşündü. Oysa tüm işittiği bastığı çakılların gıcirtısı ve fazla düşünmeden yoldaki elektrik direklerinin tepesindeki transformatörlerden geldiğine karar verdiği hafif bir vınlamaydı.

Genizden gelen pes bir hırıltı duyduğu sırada kaputun tam önündeydi. Sesin kaynağını kestirmek için durup çevresine bakındı. Sanki dörtbir yanından geliyormuşcasına yankılanan hırıltının niteliğinden çok bu belirsizliğinden ötürü dehşete düşen genç kadının sesini tamirhaneden geldiğini anlayabilmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti.

Kafasını camdan uzatan Tad, "Anne, şunu hâlâ açamadım," diye sızlanınca çocuğa eliyle susmasını işaret eden Donna bir adım geriledi. Sağ kolunu Pinto'nun alçak kaputuna dayamış, tepeden tırnağa dikkat kesilmişti.

Kafasında tek bir düşünce vardı: Geçen yıl hiç hırlamamıştı.

Kujo tamirhanenin kapısında belirince hayvana bakakalan kadının soluğu gırtlığında düğümlendi. Kujo'ydu bu, geçen yıl gördükleri köpek, ama... ama... aman Tanrı'm...

Köpeğin Donna'ya dikilmiş kıpkırmızı gözlerinden sümüksü bir sıvı akıyordu. Koyu sarı tüyelerine yer yer çamur ve kan bulaşmıştı. Korkudan taş kesilen genç kadın ne soluk alabiliyor, ne de kımıldayabiliyordu. Uyuşan beyni bacaklarına söz geçiremez olmuş, kolları ağırlaşmıştı. Bacaklarının arasına yayılan hafif bir sıcaklığın dışında altına kaçırıldığını bile hissetmedi.

Kujo, korkusunu sezinlemiş gibi korkunç bakışlarını Donna'nın iri mavi gözlerinden ayırmadan ağır ağır yaklaşmaya

başladı. Ağzından köpükler saçıyor, ninnileri anımsatan alçak ve tekdüze bir sesle hırıliyordu. Aralarında on metreden az mesafe kalmıştı. Köpeğin postuna bulaşan kan lekelerini tam o sırada fark eden Tad öylesine tiz bir çığlık kopardı ki dikkati dağılan Kujo bakışlarını çocuğa doğru çevirdi. Donna'nın yaşamını kurtaran, hayvanın bu bir anlık gafleti oldu. Kapıya ulaşayım derken sarhoş gibi olduğu yerde dönen genç kadın bacağını çamurluğa çarptı. Can acısıyla öne atılınca ayağı kayıp tökezlendi, doğrulmak isterken de dirseğini kaputa vurdu. Arabadan inerken mekanik bir hareketle kapıyı kapamıştı. Çığlık çığığa kapının koluna yapıştı.

Kolun altındaki metal düğmeden yansıyan güneş ışınları adeta gözlerini kör ediyordu. Sonu gelmişti. Kapıyı açmayacaktı, kapana kısılmıştı. Kujo korkunç homurtular çıkararak üzerine doğru geliyordu. Olanca gücüyle düğmeye basıp kapıyı açabildi. Kendisini soluk soluğa koltuğa fırlatırken Kujo'nun sıçradığını hayal mey al fark etti. Sağ kolunu direksiyondan aşırıp iki eliyle kapıyı çektiği sırada omzunu kornaya çarptı. Kornanın tiz sesi Tad'ın çığlıklarına karışıyordu.

Aynı anda Kujo yüz kiloluk bedeniyle kapıya çullandı. Donna kıl payı kurtulmuştu. Öfkeli havlamalar kesilince çarpmanın etkisiyle hayvanın bayıldığını sanan kadın Tanrı'ya şükrediyordu ki Kujo'nun korku filmlerindeki canavarları andıran suratı camda belirdi. Kasılmış ağzından kazma gibi dişleri görünüyordu. Gözlerinin ta içine bakan Kujo küçük oğluyla birlikte arabada oturan kadının Donna Trenton olduğunu sanki biliyordu ve onun tamirhaneye geleceği günü iple çekmişti. Genç kadın ürperdi. Arabadan inerken camı kapatmamış olsa gırtlığı çoktan parçalanmıştı. Araba durunca camı kapamak ve el frenini çekmek alışkanlıklarını babasından edinmişti. Keskin dişlerin parçaladığı

vücudundan direksiyona, cama ve döşemeye sıçrayan kanlan görür gibi olunca haykırdı.

Korkunç surat camdan uzaklaşmıştı.

Donna birden dönüp bir süredir varlığını unuttuğu oğluna baktı. Tad koltuğunda geriye kaykılmış, gözlerini ön cama dikmişti. Baygın değilse de yarı bilinçsiz olduğu belliydi. Rengi kaçmış, dudakları morarmıştı. Kadın parmaklarını çocuğun yüzüne yaklaştırıp şaklattı. Gözlerini şaşkın şaşkın kırıştıran Tad boğuk bir sesle, "Canavar yüklüğümden kaçıp buralara nasıl gelmiş? Yoksa düş mü görüyorum?" diye sordu annesine. Çocuğun söylediklerinden dehşete düşen Donna, oğlanı yatıştırmaya çalışırken arabanın ön tarafında köpeğin kuyruğuyla sırtını gördü. Hayvan Tad'ın camına doğru ilerliyordu. Donna camın açık olduğunu fark edip deli gibi kola atıldı, dörtte üçünü kapadığı sırada cama sıçrayan Kujo'nun ağzı aralığa sıkıştı. Pinto'nun içini hayvanın kulakları sağır eden havlamaları doldurmuştu. Tad kollarını kafasına sarıp annesinin karnına yaslanmış haykırıyordu. "Kovşunu gitsin anne, gitsin..."

Elinden ılık ılık akan şeyin hayvanın salyası olduğunu dehşetle fark eden Donna tüm gücünü toplayıp kolu biraz daha çevirince, Kujo can havliyle kafasını geri çekti. Genç kadın camı kapayıp ellerini kot pantolonuna sürterek temizledi.

Kusmamak için kendisini zor tutuyordu. Hayvanın kötü çizilmiş bir Saint Bernard karikatürünü andıran kasılmış suratı görünmez olmuştu.

Donna parmağını şaklatınca yarı baygın olan Tad, bu kez kendine gelemedi. Yaşamı boyunca bu olayın etkisinden kurtulamayacak. Ah Tad ah. Keşke seni dinlemeyip Debbie'yi çağırseydim. Çocuğu omuzlarından kavrayıp yavaşça ileri geri sallamaya başladı.

"Ben uykuda mıyım, anne?"

"Hayır canım." Oğlunun iniltisi genç kadının içini sızlattı. "Bak camları sıkıca kapadım, köpek içeri giremez. Korkma artık." Tad bu sözlerin etkisiyle biraz olsun canlanmıştı. "Hadi eve gidelim anne, burda kalmak istemiyorum."

"Tabi, yakında..."

Kujo havlayarak kaputa tırmanıp ön cama saldırılmak için tam o anı seçmişti.

Gözleri yuvalarından uğrayan Tad feryat ederek küçücük elleriyle yanaklarını tırmıklıyordu. Yüzünde yol yol kırmızı izler belirmişti.

"Korkma oğlum, içeri giremez, bize kötülük edemez!" diye bağırdı Donna.

Cama çarpıp kayan köpek yeniden ileri atıldı. Kaputa tutunmak isteyen pençeleri Pinto'nun mavi boyasını kazıyordu.

"Evimize gidelim anne!"

"Korkma yavrum, sarıl bana." Çocuğu yatıştırmak için bu aptalca sözlerden başkası aklına gelmiyordu.

Tad yüzünü annesinin göğsüne gömdüğünde Kujo bir kez daha cama saldırdı. Salyaları cama bulaşmıştı. Sarhoşlarınkine benzeyen mahmur gözlerini yine Donna'nın gözlerine dikmişti. 'Seni de oğlunu da lime lime edeceğim. Bir yolunu bulup şu konserve kutusunun içine bir gireyim hele... İkinizi de bağırtı bağırtı parçalayacağım.'

Bu hayvan kudurmuş, diye düşünen genç kadın Joe'nun kamyonetine bir göz attı.

Yoksa köpek sahibini öldürmüş müydü?

Korkusu giderek artıyordu. Kornaya bastı. Sesten irkilen Kujo dengesini yitirecekmiş gibi hafifçe kaydı. "Demek hoşuna gitmedi. Nazik kulakların rahatsız mı oldu?" diye sevinçle haykırarak yeniden korna çalınca köpek kaputtan aşağıya atladı.

"Anne, eve gidelim ne olur."

Çaresiz kalan Donna kontak anahtarını çevirdiyse de araba çalışmadı. Motor hapi yutmuştu.

"Biraz sabırlı ol yavrum."

"Hemen gidelim anne, ne olur hemen gidelim."

Kadının kafası zonklamaya başlamıştı. "Dinle oğlum. Araba çalışmıyor. Motor soğuyuncaya kadar beklememiz gerek. Belki o zaman çalışır."

Bütün sorun avludan çıkabilmekte. Ondan sora araba stop etse de Maple Suger'a kadar yokuş aşağı kaya kaya gidebiliriz.

Birden aklına tepenin eteğindeki harap ev geldi. Avluda iki otomobil görmüştü.

Demek orada birileri oturuyordu.

Korna çalmaya başladı. Niyeti, izcilik yaptığı yıllarda öğrendiği gibi Mors Alfabeti'yle imdat istemektir. Üç uzun, üç kısa, üç uzun... Duymamaları olanaksızdı. Sinyali anlamasalar da Camber'ın avlusunda kıyameti koparanın kim olduğunu anlamak için koşup gelirlerdi.

Canavar ortalıkta görünmüyordu. Acaba nereye sinmişti? Cehennem dibine gitsin, nasıl olsa az sonra yardım gelecekti.

"Sabırlı ol," dedi oğluna. "Kurtulmamıza az kaldı."

**

Image-Eye Film Stüdyosu Boston'un Cambridge semtinde, pis bir tuğla yapıdaydı.

Dördüncü katta yazışmalar yürütülür, beşincideki iki stüdyoda film çekimleri yapılırdı. Altıncı kattaysa altmış kişilik ufak bir sinema salonu yer alıyordu.

Pazartesi akşamı Vic ve Roger, ceketlerini çıkarmış, kırıvatlarını gevşetmiş sinema salonunda oturuyorlardı. Öğretmen Sharp spotlarının her birini tam beşer kez seyretmişlerdi. Yirmi spot içinden yalnızca üçü söz konusu ahududu bulamacı için çekilmişti.

Makaraların sonuncusu yarım saat önce bitince makinist iyi geceler dilemiş ve Orson Welles Sineması'nda geceleri yaptığı ek işine koşturmuştu. O gittikten on beş dakika sonra kapılarının Ad Worx'e her zaman açık olduğunu ve elinden geldiğince yardım etmeye çalışacağını söylemek için salona uğrayan Image-Eye'in sahibi ve yöneticisi Rob Martin adamakıllı keyifsizdi. Sadece iyi niyetin savaş kazanmaya yetmeyeceğini üç erkek de biliyorlardı.

Bir bacağı Vietnam Savaşı'nda yitiren Rob surat etmekte yerden göğe kadar haklıydı. Stüdyoyu maluliyet tazminatı ve kayınpederinin yardımıyla 1970 yılında kurmuştu. Sürüyle film stüdyosunun cirit attığı Boston piyasasında tutunabilmek için zorlu bir savaşım vermiş, çoğu kez ötekilerden artakalan ufak tefek işlerle yetinmek zorunda kalmıştı. Vic'le Roger'ın Image-Eye'i seçmelerinin bir nedeni de Rob Martin'in, tıpkı kendileri gibi, köşeyi dönebilmek için yılmadan çalışan biri olmasıydı. Boston'un New York'tan daha yakın oluşu da işlerine gelmişti tabi.

Geçen yıldan bu yana Image-Eye'in işleri giderek düzeliyordu. Bunun başlıca nedeni herkesin beğenisini kazanan Sharp spotlarını çeken stüdyo olmalarıydı.

Ahududu bulamacı rezaletinden kısa süre önce, Mayıs ayında, Rob Martin, Ad Worx'a bir kartpostal göndermişti. Belediye otobüslerinden birinde çekilen fotoğrafta ün genç kot pantolonlarının sımsıkı sardığı popolarım ortaya çıkaracak şekilde öne eğilmişlerdi. Kartın arkasına, "Boston belediyesi otobüslerinde reklam panoları hazırlamak işini ben kaptım. Dünyanın parasını kazanacağım," diye yazan Rob'un hevesi kursağında kalmıştı. Bulamaç fiyaskosundan sonra kot pantolonları hazırlayan konfeksiyon şirketi anlaşmayı iptal etmişti. Ad Worx Ajansı, Sharp işini kaybederse Image-Eye'in müşterileri de birer birer

çekip gideceklerdi. Vic'le Roger adamın endişesini ve öfkelerini çok iyi anlıyorlardı.

Rob gidince, bir süre tek laf etmeden sigaralarını tütürdüler. Sessizliği bozan Roger oldu. "Şu Öğretmen Sharp denen herifin kürsüde kazık gibi oturup ahududu bulamacını kaşıklamasını ve, 'Gerçekten kusursuz,' diye ahkâm kesmesini seyretmek midemi altüst etti. İyi ki makinistin işi varmış, bir kez daha seyredecek olsaydım, kendimi tutamayıp kusardım mutlaka."

Vic sigarasını döndürmekte olan ortağını göz ucuyla süzdü Roger'ın suratı gerçekten de kara-sarı bir renk almıştı. Yüzünden bezginlik, çaresizlik, yılgınlık ve korku okunuyordu. Düştüğü tuzaktan kurtulamayacağını bilen birinin korkusu...

Roger sigara paketine uzandı. "Bugüne dek umudumu tamamiyle kaybetmemiştim. Bir çözüm yolu bulunabileceğini düşünüyordum. Oysa şu spotları seyrederken, sizlere asla yalan söylemeyeceğim diye televizyondan halka seslenen Jimmy Carter'ı görür gibi oldum." Yeni yaktığı sigarasından derin bir nefes çekip suratını buruşturdu ve sigarayı kül tablasına bastırdı. "George Carlin ve Steve Martin gibi komedyenlerin çalıştıkları gece kulüplerinin dolup taşmalarına şaşmamak gerek. Öğretmen Sharp gerçekten de kilisede vaaz veren papazları anımsatıyor." Sesinin titremeye başladığını fark edince sustu.

"Bir fikrim var."

"Biliyorum, uçakta söylemiştin. Anlat bakalım neymiş?" Fazla umutlu olmadığı Roger'ın sesinden anlaşılıyordu.

"Bence Öğretmen Sharp ekrana bir kez daha çıkmalı. Ne yapıp edip yaşlı Sharp'ı razı etmeliyiz."

Roger, "Öğretmenimiz bu kez ne satacak? Fare zehri mi?" diye sordu gömleğinin bir düğmesini daha açarak.

"Abartma Roger. Zehirlenen olmadı ki."

"Olabilirdi ama." Roger sinirli sinirli güldü. "Bazen reklamcılığı hâlâ öğrenemediğini düşünüyorum. Reklamcılık azgın bir kurdu kuyruğundan yakalamaya benzer arkadaşım. Biz kuyruğu elimizden kaçırdık. Hayvanın saldırısını önleyemeyiz artık. Bu ülkede tüketicinin biri aldığı ekmeği tartar da gramajı biraz eksik çıkınca gazeteler bu habere başsayfalarında yer verirler.

Bakarsın adı sanı belirsiz bir dergide, arkadan gelen darbeler Pinto'ların benzin depolarını havaya uçuruyor, diye bir makale yayınlanır ve Ford şirketini temelinden sarsar."

"Kafama böyle kuşkular sokmasana, zaten yeterince sorunun var. Biliyorsun Donna'nın arabası da Pinto."

"Söylemek istediğim şu: Öğretmenin bir kez daha ekranda gözükmesi Nixon'ın yeniden halka seslenmesi kadar komik olur. Anlamıyor musun? Onun sonu geldi artık, sıfırı tüketti. Çıkıp da ne söyleyecek?"

"Özür dileyecek."

Bir an gözlerini kırpıştıran Roger başını geriye atarak gülmeye başladı. "Özür mü dileyecek? Harika doğrusu. Parlak fikrin bu muydu?"

"Sus da sözümü bitireyim. Son günlerde huyların değişti."

"Konuş bakalım, ama bana kalırsa söylediklerine kendin de inanmıyorsun. Oysa reklamcılığın ilk koşulu tüketiciyi inandırmaktır."

"Bunu ben de biliyorum. Maytag elektrikli mutfak gereçlerinin tamircisi ekrana çıkıp da koca ülkedeki tek işsiz güçsüz kişinin kendisi olduğunu söyleyince ya da Joe DiMaggio Bay Coffee'nin kahve israfına son verdiğini açıklayınca tüketiciler onlara inanıyorlar. Eğer biz de..."

"Tepetaklak olmamızın nedeni de bu zaten. Halk önceleri öğretmene inandı. Gelgelelim sonunda bizimki onlara kazık attı. Tıpkı Nixon'ın yaptığı gibi..."

"Nixon'dan başka laf bilmez misin sen?" diye patladı Vic. "Aynı benzetmeyi en az yüz kez yaptın!" Roger'ın şaşkın bakışlarına aldırmaksızın konuşmasını sürdürdü. "Nixon dolandırıcının «iriydi ve kendisinin dolandırıcı olduğunu başından beri biliyordu. Bunu bile bile halkı kandırmaya kalkıştı. Oysa Öğretmen Sharp, 'Gerçekten kusursuz,' derken boyanın bozuk olduğunu bilmiyordu bilemezdi de. Yani sahtekârlık söz konusu değil. Bu yüzden de izleyicilerin karşısına çıkıp bozuk boyanın sorumlusunun Sharp Şirketi değil, boyayı üreten şirket olduğunu açıklamalı ve bilmeyerek telaşa kapılmalarına neden olduğu için tüketiciden özür dilemeli. Bu arada kimsenin ciddi bir biçimde hastalanmadığını ve boyanın etkilerinin geçici olduğunu da bir kez daha vurgulaması gerekir."

Roger omuz silkti. "Evet, yaratmak istediğin etkiyi anladım, ama baba oğul Sharp'ların razı geleceklerini hiç sanmam. Onlar öğretmeni bir an önce gömmek istiyorlar."

Heyecanla, "Tamam işte," diye haykıran Vic ayağa fırlayıp salonu arşınlamaya koyuldu. "Evet, Öğretmen Sharp'ı da ahududu bulamacı gibi ortadan kaldırmak istiyorlar. Haklılar da. Ben cenaze töreninin karanlıkta yapılmasına karşıyım. İşin canalıcı noktası işte bu." Vic, ortağına doğru eğildi. Neredeyse burunları birbirine değecekti. "Öğretmen Sharp'ın mezarında huzur içinde yatması ve törene Amerikalıların da katılmaları için cenazenin gündüz gözüyle yapılması gerektiğini Sharpların kafalarına sokmalıyız."

"Galiba delirdin..." diye söze başlayan Roger birden çenesini kapattı. Ortağının yüzündeki yılgınlığın silindiğini ve adamcağzın gülümsemeye başladığını gören Vic ferahladı. O denli sevinmişti ki Steve'in mektubunu aldığından bu yana ilk kez başına gelenleri unutup kendisini tam anlamıyla işine verebiliyordu. Daha sonraları, kişinin en iyi becerebildiği bir alanda çaba har-

camasının sonucu olan o noksansız doyumunu son kez ne zaman hissettiğini düşünecek ve şaşırıp kalacaktı.

"Bu son spotun şirketi temize çıkaracağına yaşlı keçiyi inandırabilirsek kabul eder. Böylelikle Öğretmen Sharp kışüstü su birikintisine oturup herkesi kendine güldüren bir soytarı gibi değil, 'Yürekli savaşçılar asla ölmezler, yalnızca göçüp giderler,' diyen Douglas MacArthur gibi başı dimdik çekilir sahneden. Bu işin yüzeysel yanı tabii. İzleyicilerin iç dünyalarına inmek, duygularına seslenmek de gerekir.." Vic'in anlatmak istediklerini toparlayıp şekillendirmek Roger'ın göreviydi.

"MacArthur..." diye mırıldandı Roger. "Halka veda ederken kendisine reva görülen haksızlıkların düzeltilmesi için çok geç kalındığını da söylemeli, hem de en uygun zamanda..."

"Anlayamadım?"

"Bu tasarımı gerçekleştirirsek spotu çocukların değil ana babaların izleyebilecekleri bir saatte yayınlatırız."

Vic gülümsedi. "Meraklanma, gerçekleştiririz. Sen reklamcılığı gerekirse her şeyi ezip geçen bir tanka benzetmez misin? Cleveland'a gitmeden önce belki biz de bazı şeyleri yerle bir edebiliriz."

Bir saat daha sinema salonunda oturup tartıştılar. Otele gitmek üzere yorgun argın yola düştüklerinde hava çoktan kararmıştı.

*

**

"Artık eve dönebilir miyiz anne?"

"Az kaldı canım," diye karşılık veren Donna kontak anahtarına endişeyle baktı.

Nisan ayında satın aldığı anahtarlığa arabanınkilerle birlikte evin ve garajın anahtarlarını da takmıştı. Nisan ayında kapıldığı kuruntuları anımsayınca kendi kendine güldü. O zamanlar korkunun ne demek olduğunu bilmiyordu. Kuduz köpeğin salyaları

eline bulaşırken soluk soluğa oğlunun camını kapadığı sırada gerçek korkuyu tatmıştı. Elini kontak anahtarına uzatıp hemen geri çekti. Bir kez daha denemeye cesareti yoktu.

Saat yediyi çeyrek geçiyordu. Ortalık hâlâ günlük güneşlikti, ama Pinto'nun gölgesi tamirhanenin kapısına dek uzamıştı. Çaresizlikten kıvranan Donna kocasının bu saatte Öğretmen Sharp spotlarını seyrettiğini düşünecek halde değildi. İmdat çağrısına kimse yanıt vermemişti. Oysa romanlarda Mors Alfa-besi'yle imdat istemeyi akıl eden kadın kahramanların yardımına mutlaka koşarlardı.

Tepenin eteğindeki evden korna sesinin duyulmaması olanaksızdı. Ya fitil gibi sarhoştular ya da başka bir arabayla gezmeye gitmişlerdi. Tepenin arka tarafında kalan evi yazık ki buradan göremiyordu. Defalarca denedikten sonra akünün boşalacağından korkup SOS vermekten vazgeçmişti. Motor soğuyunca Pinto'nun çalışacağına hâlâ içtenlikle inanıyordu. Bugüne dek birçok kez tutukluk yapmış, ama her seferinde yeniden çalışmıştı.

Elini anahtara uzattığı sırada ortaya çıkan Kujo sarhoşlar gibi yalpalaya yalpalaya tamirhaneye yöneldi. Kuyruğu yerde sürünüyordu. Bir süredir arabanın tam önüne kıvrılıp uyukladığından onu görmemişlerdi. Hayvan aralık kapıdan içeri girerek karanlıkta gözden kayboldu. Donna, köpeği görür görmez elini anahtardan çekmişti.

"Gitmiyor muyuz anne?"

"Biraz düşünmem gerek oğlum."

Başını çevirip Camberların evine bir göz attı. Koşarak sekiz adımda veranda kapısına ulaşabilirdi. Lise çağlarında takımın gözbebeğiydi ve her gün düzenli olarak koştuğundan hâlâ hamlaşmıştı. Kujo ayak seslerini duyup yetişinceye kadar kapıya varabileceğinden hiç kuşkusu yoktu. Evden Şerif Bannerman'a telefon edip bu korkulu düşe son verebilirdi. Oysa arabayı çalış-

tırmaya kalksa marş basmayabilir, motor gürültüsünü duyan canavar koşa koşa gelirdi. Kuduran hayvanların en hafif seslere bile olağanüstü ölçüde duyarlı olduklarını bir yerlerde okumuştı. Hele gürültü hemen çılgınlık nöbetlerini başlatırdı.

"Anne..."

"Sus Tad."

İyi düşün, sadece sekiz adım.

Kujo tamirhanenin girişine sinmiş bile olsa kapıya kadar kendisine yetişemezdi.

Joe Camber gibi biri evinde tüfek de bulundururdu kuşkusuz. Kahrolası yaratığı delik deşik edebilmek için neler vermezdi.

Koşarak sekiz adım, iyi düşün.

Ya kapı kilitliyse?

Bu tehlikeyi göze almaya değer miydi?

Yüreği heyecanla çarpıyordu. Tek başına olsa gözünü karartır hemen dışarı fırlardı. Oysa yanında dört yaşındaki oğlu vardı. Tad kuduz bir köpeğin annesini parça parça etmesine tanık olursa ne yapardı? Kapı kilitliyse arabaya geri dönmesine fırsat kalmadan Kujo'nun yetişeceğinden kuşkusu yoktu.

Vazgeç, arabanın içinde güvenlikteydiler hiç değilse.

Kontağı çevir.

Elini uzattı. İçinden bir ses motorun iyice soğuması için biraz daha beklemesini öğütlüyordu. İyice soğuması mı? Geleli üç saatten fazla olmuştu. Anahtarı çevirdi. Birkaç kez silkinen motor çalışmaya başladı.

Genç kadın sevinçten çıldırarak gibiydi. "Şükürler olsun!"

"Anneciğim gidiyor muyuz?"

"Gidiyoruz yavrum."

Motor sesini duyunca tamirhaneden fırlayan Kujo birkaç adım attıktan sonra nedense durmuştu. "Geber pis yaratık!" diye

bağırarak arabayı geri vitese alan Donna gaza bastı. Pinto birkaç metre geri gittikten sonra motor stop etti.

Kırmızı ışık yanınca, "Olamaz," diye çığlık attı kadın. Canavar tamirhanenin kapısında durmuş onu seyrediyordu. Defalarca denediyse de arabayı çalıştıramadı. Kulağına çalman boğuk hırıltıların köpekten değil de kendi gırtlığından çıktığını fark edince deliye dönen Donna, yanı başındaki Tad'a aldırmaksızın yakası açılmadık küfürler yağdırmaya başladı. Siyah bir kefeni andıran gölgesiyle kapıda dikilen Kujo bir süre sonra kaçamayacaklarını anlamış gibi yere uzanmıştı. Tad'ın camına saldırdığında bile hayvandan bu kadar nefret etmemişti. Çaresizliğiyle alay edersine gözlerini üzerinden ayırmayan canavardan tüm benliğiyle nefret ediyordu artık.

"Anneciğim, anneciğim!"

Çocuğun feryatları uzaklardan gelir gibiydi. Kadın oralı bile olmadı. Şimdi önemli olan tek şey, şu lanet olasıca orospu çocuğu arabayı çalıştırmaktı. Ne pahasına olursa olsun çalıştıracaktı. Gerekirse tüm gücünü harcayacak, ama sonunda başaracaktı.

Direksiyon başında kaç saat oturup boş yere uğraştığını kendi de bilmiyordu.

Saçları yüzüne dökülmüş, kamburu çıkmıştı. Araba çalışmıyordu. Üstelik her kontağı çevirip gaza basınca motordan gelen ses giderek azalıyordu. Akü bitmek üzereydi. Tad'ın çığlıkları iniltiye dönüşmüştü. Donna elini anahtardan çekti ve uzun bir baygınlığın ardından yeni ayılanlar gibi kendine gelmeye çalıştı.

Lisedeyken bir mide krizi geçirmiş ve tuvalette düşüp bayılmıştı. Tıpkı o günkü gibi şimdi de ilk algıladığı renkler oldu. Görünmez bir ressam çevredeki cisimleri durmaksızın boyuyormuşçasına giderek belirginleşen renkler birden gözlerini kamaştırdı ve rengârenk ampullerle donatılmış vitrinleri andıran yapay bir renk cümbüşü oluşturdu.

Korkudan koltuğuna büzülen Tad gözlerini sıkıca yummuş başparmağını emiyordu.

Öteki eli canavar duasını koymuş olduğu arka cebindeydi. Kesik kesik ve hırıltılı soluk alıyordu.

"Korkma yavrum."

"İyi misin anne?" Sesi fısıltıdan farksızdı.

"İyiyim yavrum. İkimiz de iyiyiz. Biraz sabırlı olalım. Benim emektar eninde sonunda çalışır."

"Bana kızdığını sanmıştım."

Çocuğa sımsıkı sarılan Donna, Tad'ın terden sırılsıklam olan saçlarına sinmiş bebek şampuanının kokusunu duyabiliyordu. Şampuan şişesi, üst kattaki banyoda, ilaç dolabının ikinci rafında idi. Ah ona bir dokunabilse...

"Kızmadım oğlum, sana niye kızayım?"

Tad de annesine sarıldı. "Köpek içeri giremez değil mi?"

"Giremez."

"Ya kaportayı kemirirse?"

"Hiç öyle şey olur mu yavrum."

"Ondan nefret ediyorum. Gebersin."

Genç kadın camdan dışarıya baktı. Güneş batıyordu. Az sonra karanlık basacağını düşününce içini korku sardı. Çocukken hava kararmaya yüz tuttuğunda, evli evine köylü köyüne, diye bağırarak hemen evlerine koşarlardı.

Çılgın bakışlarını bir an bile üzerinden ayırmayan köpeğin kendisini göz hapsinde tuttuğundan artık kuşkusuz kalmamıştı. Saçma kuruntulara kapılıyorsun Donna. Alt tarafı bir köpek bu, üstelik de hasta.

Kujo'nun durağan bakışları, gözleriyle insanı izliyormuş hissinin veren yağlıboya portreleri anımsatıyordu. Bu bakışlar genç kadına hiç de yabancı gelmiyordu.

Yoo, olamaz, düşünceyi kovmaya çalıştıysa da geç kalmıştı.

Tad'ın karabasan gördüğü bir gecenin sabahı, yüklüğün kapısını açtığına üzerine atlamaya hazırlanan kırmızı gözlü bir yaratık görür gibi olmadın mı? O Kujo'ydu işte. Buraya sinerek haftalardır yollarını gözlemişti demek. Tad baştan beri haklıydı.

'YETER DONNA.'

Köpeğin hasta kafasında dolaşan düşünceleri okumak hiç de zor değildi.

'Kadını da gebert, oğlanı da...'

'Kes artık. Köpeklerin düşünme yetileri yoktur. Tad'ın yüklüğünden kaçan bir canavar değil, hasta bir köpek bu sadece. Neredeyse işlediğin suçtan ötürü Tanrı'nın seni bu yöntemle cezalandırdığına bile inanacaksın.'

Kujo biri kendisini çağırılmış gibi, birden kalkıp tamirhaneye girdi.

'Sanki ona ben seslendim.'

Donna sinirli bir kahkaha attı.

"Ne oldu anneciğim?"

"Bir şey yok canım."

Kadının bakışları tamirhaneden evin arka kapısına kaydı. Kilitli mi, değil mi, kilitli mi, değil mi?

Kafasında, yazı mı, tura mı, diye havaya fırlatılan bozuk paralar ve mermi yuvalarından beşi boş, biri dolu tabancayla oynanan Rus ruleti şekillendi.

Kilitli mi, değil mi?

Güneş battı. Ufukta gündüzden arta kalan incecik beyaz çizgi de az sonra yok olacaktı. Yolun sağ tarafındaki çimenlikte ötüşen cırcırböceklerinin tasasız ve şen sesleri kadını çileden çıkarıyordu.

Kujo hâlâ tamirhanedeydi. Acaba uyuyor muydu, yoksa karnını mı doyuruyordu?

Yola çıkmadan önce yanına biraz yiyecek aldığı aklına gelince Tad'ın küçük çantasıyla kendi kahverengi çantasını almak üzere yere diz çöktü. Termos koltukların arkasına yuvarlanmıştı. İyice öne eğilip kolunu uzatınca kot pantolonunun içine soktuğu bluzu yukarı fırladı. Bu hafif hışırtı tavşan uykusunda olan Tad'ı sıçrayarak uyandırmaya yetmişti.

"Anne, anne ne yapıyorsun?"

Çocuğunun korkudan titreyen sesini duyan Donna, köpeğe bir kez daha lanet okudu.

"Çantalarla termosları çıkarıyordum."

Rahatlayan Tad koltuğuna yaslanıp parmağını emmeye koyuldu.

Genç kadın termosu kulağına yaklaştırıp yavaşça salladı. Neyse ki kırılmamıştı.

"Bir şeyler atıştıralım mı yavrum?"

"Benim uykum var."

"Ama önce karnını doyurman gerek."

Çocuk gözlerini açmadan, "Aç değilim," diye karşılık verdi.

Tad'ı zorlamanın âlemi yoktu. Bu koşullar altında gerçeklerden kaçıp uykunun koruyucu kanatlarına sığınması doğaldı. Zaten uyku saati de geçmişti. Evde olsalar, dişlerini fırçalamadan önce bir fincan süt içer, birkaç bisküvi atıştırır, masal dinlemek isterdi.

Gözlerinin dolduğunu hisseden Donna titreyen elleriyle termosu açıp kendisine yarım bardak süt doldurdu. Bardağı camın önüne yerleştirip çantadan bir bisküvi aldı. Ne denli acıkmış olduğunu ancak ilk lokmadan sonra fark etmişti. Çabuk çabuk üç bisküviyle birkaç yeşil zeytin yedi, sütünü bitirdi ve hafifçe geçirerek tamirhaneye bir göz attı. Aralık kapıların önündeki karaltının Kujo olduğunu seçebiliyordu.

Orada durmuş bizi gözetliyor.

Aslında ipe sapa gelmez kuruntulara kapıldığıının farkındaydı. Tad'ın yüklüğünde canavar falan görmüş olamazdı. Kuduz bir köpeğin kendisini gözetlemesi de olanaksızdı. Gelgeldim benliğinin bir yanı hâlâ bu saçmalıklara inanıyordu.

Dikiz aynasından şoseye baktı. Karanlıktan ötürü yolu seçmiyordu. Bu yoldan kimseciklerin geçmeyeceğini biliyordu, özellikle bu saatte...

Geçen yaz Vic'in Jaguar'ıyla güle oynaya buraya gelirlerken, Castle Rock'un çöplerinin beş altı yıl öncesine kadar 3. Şose'nin bitimindeki bir çukura döküldüğünü anlatmıştı kocası. Daha sonra bu çukur kapatılmış ve mezbelelik kasabanın dışında başka bir alana nakledilmişti. Camberların arazisinin yaklaşık beş yüz metre ötesinde yol zincirlerle kapatılmış ve eski mezbeleliğe girmek yasaklanmıştı. Burası arabalarını park edecek تنها bir yer arayanlar için biçilmiş kaftandı. Ne var ki kasaba delikanlılarının en azgını bile kız arkadaşını bu çöplükte sıkıştırmaya kalkışmazdı. Nitekim saatlerdir tek bir araç bile geçmemişti.

Batı ufkundaki o incecik beyaz çizgi de kaybolmuş, yerini belli belirsiz bir kızılığa bırakmıştı. Bu gece ay da yoktu.

Gözlerinin kapandığını fark edip şaşırıldı. Demek kendi de uykuya sığınmak istiyordu. Köpek hâlâ tamirhanenin kapısında olduğuna göre yapacak başka bir şey de yoktu. Gücünü toplayabilmek için uyumalıydı. Arabayı çalıştırmayı sabah bir kez daha deneyecekti.

Posta kutusunda gördüğün J. C. Whitney'den gelen o paket.

Koltuğunda doğrulup kaşlarını çattı. Posta kutusunu buradan görebilmesi olanaksızdı. Durup dururken kafası ne diye bu pakete takılıyordu?

Yiyecekleri koyduğu kutunun kapağını kapatıp Tad'ın çantasına yerleştirdi.

Yiyecekleri neden bu kadar idareli kullandığını düşünmek bile istemiyordu.

Arkasına yaslanıp koltuğu yatırdı. Uykuya dalarken düşünceleri posta kutusundan bambaşka yönlere kaymıştı.

Camberlar buradan arabayla üç saat uzaklıktaki bir kasabada oturan akrabalarını ziyarete gitmişlerdi. Ancak televizyon reklamlarında rastlanılan, nefis düzenlenmiş bir bahçede elliden fazla konuk vardı. Upuzun bir masada oturan konuklar kaynamış mısır, evde pişirilmiş fasulye ve bahçedeki kömür ızgaralarında kızaran sosislerle tepeleme dolu tabakları birbirine uzatıyorlardı. Nar gibi kızarmış sosisleri düşününce Donna'nın midesi guruldadı. Masanın başında ev sahibi olduğu anlaşılan, ak saçlarını ensesinde toplamış yaşlı bir kadın oturuyordu. Hayallere kendisini adama-kıllı kaptıran Donna bu kadının annesi olduğunu fark edince hiç şaşırmadı. Camberlar da oradaydılar, ama gördükleri gerçek Camberlar değildi. Tertemiz bir işçi tulumu giyen Joe Camber'ın yüzü tıpkı Vic'e benziyordu. Kendi yeşil ipek giysisi Bayan Camber'ın sırtındaydı. Oğullarıysa Tad'ın biraz büyümüş bir modeliydi.

"Anneciğim..."

Görüntü dağılmaya başlayınca içini rahatlatan bu güzel düştten uyanmamak için direndi genç kadın. Çocukluğundan bu yana böylesine uyumlu bir ailenin özlemini çekmişti. Özlemlerine, her adımın dikkatle atıldığı, tek çocukla yetineceklerine başından karar verdikleri, düzenli evlilik yaşamında da kavuşamayacağını biliyordu. Yaşamı bu açıdan değerlendirmeyi daha önceden akıl edemediği için ani bir pişmanlık duydu.

"Anne..."

Dalgalanan görüntü giderek kararmaya başladı. Dış dünyadan gelen ses yumurta kabuğunu delen bir iğne gibi güzel düşlerini bozuyordu. Camberlar karınlarını tısa basa doyurunca bu

aile toplantısından döneceklerdi. Onların dönüşü her şeyi düzeltirdi. Vic'e benzeyen Joe Camber her işin üstesinden gelebilecek, güçlü biriydi. Bazı felaketlerin meydana gelmesine Tanrı asla izin vermezdi, asla...

"Anne!"

Sonunda uyanan Donna evindeki sıcacık yatağının yerine Pinto'da olduğunu anlayınca bir an sersem sersem çevresine bakındı. Masa başında sohbet eden akrabaların görüntüsü kaybolmuştu. Beş dakika sonra böyle bir düş görmüş olduğunu bile unutacaktı.

"Ne var Tad?"

Ansızın Camberların telefonu çalmaya başladı. Tamirhanenin önündeki karanlık gölgeler kıpırdadı ve korkunç bir sesle havlayarak eve doğru fırlayan Kujo çerçeveleri sarsan bir hızla veranda kapısına çarptı. Donna, hayvanın dişleriyle kapıdan koparttığı kıymıkların çatırtısını işitebiliyordu. "Yeter artık, yapma, yeter..."

"Anne çişim var!"

Telefon on kez çaldıktan sonra susunca soluğunu tuttuğunu yeni fark eden genç kadın derin bir soluk aldı. Bir süre daha kapıya bakarak hırlayan Kujo dönüp Pinto'ya bir göz attı ve karanlığa karışıp gözden kayboldu.

Tad, annesinin gömleğini çekiştirip duruyordu. "Anne tutamıyorum artık."

Donna ne yapacağını şaşırılmıştı.

*
**

Brett Camber ahizeyi yerine bıraktı. Düş kırıklığına uğramıştı.

"Açan olmadı anne, herhalde babam evde yok."

Başını sallayan Charity bu haberi yadırgamadı. Jim'in çalışma odasından telefon etmelerini önerdiğine memnundu. Olup

biteni herkes duysun istemezdi. Burası oturma odasından hayli uzaktı. Üstelik koca bir televizyon, video ve antika bir Wurlitzer gramofonun yer aldığı oturma odasının duvarları ses geçirmiyordu.

Brett, "Gary'ye uğramıştır," diye ekledi.

"Evet, mutlaka onunla beraberdir." Pazarlık sona erdiğinde kocasının suratında beliren hülyalı ifadeyi anımsayan Charity bu sözlerle tamamen başka şeyler kastediyordu. Brett santralden Gary Pervier'in telefon numarasını öğrenip oraya telefon etmeye kalkmasa bari... İki kafadar kimbilir nerede felekten bir gece çalışıyorlardı.

"Kujo iyileşti mi acaba?"

"İyileşmemiş olsa, baban onu bırakıp gitmezdi." Charity, Joe'nun bunu yapmayacağına gerçekten emindi. "Yarın sabah yine ararsın yavrum. Yorucu bir gün geçirdin, saat de geç oldu. Yatıp dinlenirsen iyi olur."

"Yorgun değilim ki..."

"Fazla heyecan da insanı yorar. Diş fırçam çıkardım. Teyzen de sana havlu verdi.

Hangi odada yatacağını..."

"Biliyorum anne. Sen ne zaman yatacaksın?"

"Bir süre Holly'yle oturacağım. Kaç yıldır görüşmediğimizi biliyorsun, birbirimize anlatacağımız o kadar çok şey var ki..."

Brett utana sıkıla, "Holly Teyze, sana çok benziyor anne," diye mırıldandı.

Charity'nin gözleri iri iri açıldı. "Gerçekten mi? Evet, galiba biraz benziyor."

"Küçük Jimmy'nin sağ yumruğu gerçekten balyoz gibi." Brett bir kahkaha attı.

"Tanrı beni korusun."

"Canını fazla acıtmadı ya?"

"Yok canım. Bacak kadar çocuk..." Brett çalışma masasının üzerindeki Underwood marka daktiloyu, teksir makinesini, alfabetik sıraya göre dizilmiş dosyaları gözden geçiriyordu. Oğlanın her şeyi ölçüp biçiyormuşçasına dikkatli bakışlarına Charity bir anlam verememişti.

Brett, "Benim kuzenim oluyor değil mi?" diye sordu dalgın dalgın.

"Evet, oğlum."

"Aramızda kanbağı var yani."

Charity, çocuğun fazlasıyla düşünceli olduğunu sezinlemişti. "Teyzenle enişteni sevdin mi?"

"Teyzemi sevdim, ama eniştem hakkında henüz bir karara varamadım. O gramofon gerçekten çok güzel..." Kızmış gibi kafasını salladı.

"Ne olmuş güzelse?"

"Jim Enişte ha bire o gramofonla böbürleniyor. Oyuncağını gösteren çocuklar gibi ilkin onu gösterdi bana. Yetişkinler için tuhaf bir davranış."

"Yeni alınan bir şeyi göstermeyi herkes sever." Charity belli belirsiz bir tedirginlik duydu. Joe terminalde Brett'le yalnız kaldığında çocuğun kafasını nelerle doldürmüştü? "Gramofonu satın aldıklarında Holly, bana mektup yazmıştı.

Jim böyle bir gramofona sahip olmayı delikanlılığından beri istemiş. İnsanların çoğu eskiden çok isteyip de alamadıkları şeyleri satın alarak yoksulluk günlerinin geride kaldığını kendilerine kanıtlamak isterler."

"Jim Enişte eskiden fakir miymiş?"

"Bilmiyorum, ama şimdi durumları çok iyi."

"Gramofonu avuçla para vererek satın almış, parayla tuttuğu adamlara tamir ettirip evine taşıtmış, şimdi de onunla övünüyor. Kendisinin katkısı yok ki..."

Charity adamakıllı huzursuzdu. "Kendi elleriyle yapmadığını mı kastediyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Evet, parasıyla aldı, ama kendisi çaba harcamadığına göre böbürlenmeye de hakkı yok."

"Adamcağız onu nasıl tamir etsin? Gramofonların çok karmaşık ve duyarlı aygıtlar olduğunu kendi de söyledi ya..."

"Babam için onu tamir etmek çocuk oyuncağı..."

Yüreğindeki bir kapının büyük bir gürültüyle kapandığını hisseden Charity korktuğunun başına geldiğini anladı. "Babanın yapabildiği şeyleri herkes yapamaz tabi."

"Biliyorum, sırf satın alacak parası var diye böbürlenmesine kızıyorum ben.

Başkaları çalışsın, arslan payını da Jim Enişte alsın. Olacak şey mi bu?"

Charity o denli öfkelenmişti ki oğlanı omuzlarından kavrayıp tartaklamamak, gerçekleri suratına çarpmamak için kendini zor tutuyordu. "Para havadan kazanılmaz, para kazanmak için irade gücü gerekir. İrade gücünden yoksun olanlar hayatta yükselmezler," demek istiyordu oğluna. "Senin baban gündüzleri çekiç sallayıp geceleri kendi gibi kara cahil dostlarıyla meyhanede kafa çekip açık saçık fıkralar anlatırken Jim hukuk fakültesinde okuyor ve kafasını kitaplarından kaldırmıyordu. Diploma kişinin yaşamında başarı kazanacağını garantilemezse de hiç değilse şansını denemesinde yardımcı olur." Dilinin ucuna gelen sözcükleri yutup, "Hadi yukarı çık da yat," dedi sakin bir sesle. "Jim Enişte hakkında düşündüklerin sadece seni ilgilendirir. Senin yerinde olsam kesin hüküm vermeden önce onu biraz daha inceledim."

Kadın, oğlunun peşinden mutfağa girdi. Jimmy ve Gretchen çoktan yatmışlardı.

Holly kakao pişiriyordu.

"Kocanla konuşabildin mi?"

"Evde yoktu. Arkadaşlarıyla çeneye dalmıştır. Yarın gece ararız."

"Kakao ister misin Brett?"

"Evet Holly Teyze, lütfen."

Dirseklerini masaya dayayan Brett bu davranışın ayıp olduğunu anımsayınca hemen toparlandı. Bakışlarıyla oğlunu izleyen Charity'nin yüreği sevgiyle doldu.

Çocuğun zamana gereksinmesi vardı. Zorlarsa tek oğlu elinden gidebilirdi. Ne var ki fazla vakitleri yoktu... Bir hafta sonra, yine babasının etkisine girecekti.

Masaya oturup kakao için kardeşine teşekkür ederken boşanma konusu yeniden kafasına takıldı.

*

**

Vic gelmiş Pinto'nun kapısını açıyordu. Kocasının sırtındaki kurşuni takım elbiseyi her görüşünde, "Bu halinle saçları dökülmemiş bir Jerry Ford'a benziyorsun," diye takılırdı Donna.

"İkiniz de inin arabadan. Vampirler ortalığa çıkmadan önce evimize dönelim," diyordu Vic alaylı bir gülümsemeyle. Köpeğin kuduz olduğunu söyleyerek kocasını uyarmak istediye de sözcükler bir türlü ağzından çıkmıyordu. O sırada karanlığın içinden fırlayan Kujo hırlayarak Vic'e doğru koşmaya başladı.

"Dikkat et, dişlerini etine geçirirse hapı yutarsın," diye haykıran Donna gırtlığından ses çıkmadığını fark edip dehşete düştü.

Vic dönüp parmağını üstüne atlamakta olan Kujo'ya uzatınca hayvanın postu bir anda bembeyaz kesildi, kızıl gözleri cam bilyeler gibi yerlere döküldüler ve çakıltaşlarına çarpan çenesi paramparça oldu. Geride beyaz kürk bir manto kalmıştı.

"Kaygılanma karıcığım. Köpeği unut. O şimdi beyaz bir kürk manto... Postacı geldi mi? Kujo'yu boş ver de postacıyı bekle. Önemli olan bu, anladın mı?"

Vic'in sesi uzun bir tünelde yankılanıyormuş gibi giderek uzaklaştı ve sonunda duyulmaz oldu. Sıçrayarak uyanan Donna'nın yanakları ıslaktı. Uykusunda ağlamıştı demek. Saatine baktı, biri çeyrek geçiyordu. Tad başparmağı ağzında, derin uykudaydı.

Kujo'yu boş ver de postacıyı bekle. Önemli olan bu..

Posta kutusundaki paketin neyi simgelediğini birden anladı. Bilinçaltından fırlatılan bir ok uyuşan bilincini harekete geçirmişti. Bu denli basit bir şeyi önceden düşünmemesine şaşırıyordu. Paketten anlaşıldığına göre postacı pazartesi günü, yani dün Camberlara uğramıştı, bugün salıydı ve yine uğrayacaktı tabi.

Sevinçten ağlamaya başladı. Kurtulacaklardı. Tad'ı sarsarak uyandırmak ve müjde vermek istiyordu. Castle Rock postacıları servise erken çıkarlardı. En geç öğleden sonra saat ikide, hatta belki de sabah saat on birde bu karabasan sona erecekti.

Camberlara mektup gelmese bile gönderilecek mektupları toplamak için postacı mutlaka uğrardı. Zaten işin en güzel yanı da buydu. Yarın 3 Numaralı Şose'deki son durağına uğrayan postacıyı sevinçten çılgına dönen bir kadın karşılayacaktı.

Gözü Tad'ın yemek çantasına takıldı. Hepsini yememesi iyi olmuştu, çocuk sabah acıkırdı. Kalan birkaç dilim salatalığı ağzına attı. Tad salatalık sevmezdi.

Çocukcağız yarın sabah bisküvi yeşil zeytinden oluşan garip kahvaltısını görünce şaşırıp kalacaktı doğal olarak.

Aksilikler ve kötü rastlantılar üst üste gelmemiş olsa bu kadar korkmazdı. Bu rastlantılara köpek kimliğine bürünen yazgısının kendisini cezalandırmak için hazırladığı bir oyun gözüyle bakmıştı. Vic'in on günlük bir yolculuğa çıkması, gece telefon edeceği yerde erkenden araması,

Camberların gece yatısına misafirliğe gitmeleri... Olaylar hep zararına gelişmişti. Vic gece telefon etmiş olsaydı, evde kim-

seyi bulamayınca telaşa kapılır hemen çıkıp gelirdi. Camberlar gittikleri yere Kujo'yu neden götürmemişlerdi sanki?

Birden kanının donduğunu hissetti. Aklına gelen korkunç olasılık mantığa o denli uygundu ki...

Camberlar belki de tamirhanede cansız yatıyorlardı.

Kanlı talaşın üstünde gözleri kırlangıçların yuva yaptığı karanlık tavana dikili, giysileri paramparça, bez bebekler gibi her biri bir yana fırlatılmış üç ceset açık seçik gözlerinin önünde belirdi.

'Yeter Donna deliriyorsun.'

Joe ve karısı mutfaktayken ya da yatak odasında alelacele sevişirlerken Kujo önce oğlanı kıstırmış olacaktı. Karı-koca fer-yatları duyup çılgın...

'Kes artık, yeter, kes.'

Geç kalmışlardı. Gırtlığı parçalanan çocuk yerde can çeki-şiyordu.

Saint Bernard kılığındaki canavar sindiği yerden fırlayıp bu kez kadının üstüne çullandı. Joe da karısını kurtarayım derken...

Olamaz. Adam hemen tüfeğini kapar hayvanı vururdu ya da İngiliz anahtarı gibi bir cisimle kafasını parçalardı. Anlaşılan önce adamı... Camberların arabası ne cehennemdeydi peki? O aptal kafana şunu iyice sok Donna. Camberlar kamyoneti burada bırakıp arabayla gezmeye gittiler. Duyuyor musun gezmeye gittiler?

Öyleyse köpeğin yemeğini vermeye neden kimse gelmedi? Kadını korkutan buydu.

Birkaç günlüğüne bile olsa yolculuğa çıkanlar hayvanlarını beslemeleri için komşularıyla anlaşılardı. Köpek ha bire tamir-haneye girip çıktığına göre içeride yiyecek bir şeyler vardı. Donna kuşkularının yersiz olduğunu anlayınca birden rahatladı.

Hayvanı besleyecek birini bulamadılarsa koca bir tepsi dolusu köpek maması bırakıp gitmiş olabilirlerdi.

Olamazdı. Böylesine iri bir köpek tepsidekilerin tümünü mideye indirir sonra da aç gezerdi. Bu olasılık o uzun günün sabahında Joe'nun da aklından geçmişti.

Belki Camberlar gece yatısına gitmişlerdi de adam fazla içip sızdıysa ister istemez kalmışlardı.

Köpek içeride ne yiyor? Köpek maması mı, cesetlerden arta kalanları mı?

Kenetlenen dişlerinin arasındaki salatalık parçasını eline tükürdü. Midesi bulanıyordu. Kusmamak için midesiyle zorlu bir savaşa girişti. Zayıf iradeli bir kadın olmadığından reflekslerine yenik düşmeden kendini toparlayabildi.

Camberlar köpeğe yiyecek bırakıp gitmişlerdi. Böylesine basit bir sonuca ulaşabilmek için Sherlock Holmes olmak gerekmezdi. Yay gibi gerilen sinirlerinin düş gücünü harekete geçirmesi ve anlamsız kuruntulara kapılması bu koşullarda doğaldı.

Yine de cesetlerin görüntüsü gözlerinin önünden silinmiyordu. Özellikle kanlı talaş...

Bırak bunları, ille de düşünmek istiyorsan postacıyı düşün, kurtuluşunuzu düşün...

Biri Pinto'nun kapısını tırmalıyordu. Bakmayacaktı. Güçlü eller kafasını zorla cama döndürdü, boğaz adalelerinin kasıldığı hissedyordu. Kujo pençelerini cama dayamış, gözlerini Donna'ya dikmişti. Çenesi, tıraş sabununa bulanmış gibi bembeyazdı.

Avaz avaz bağırarak üzere olduğunu fark eden genç kadın kendisini tutmaya çalıştı.

Canavar nefret dolu bakışlarla açıkça meydan okuyordu. 'Seni er geç kıştıracağım bebeğim, ufaklığı da... Boşuna postacıya umut bağlama. Camberları hakladığım gibi gerekirse onu da hak-

larım. Oğlunu da seni de geberteceğim. Kendini bu fikre alıştırsan iyi edersin Donna.'

Gırtlığında düğümlenen çığlık dışarıya çıkabilmek için adeta kuş gibi çırpıyordu. Saatlerdir sinirlerini baskı altında tutmaktan yorgun düşmüştü.

Olaylar üstüne üstüne geliyordu. Camı hafifçe aralayıp kordudan taş kesilen Tad'ın çiş etmesini beklerken yüreği ağzına gelmiş, gözlerini tamirhaneden ayıramamıştı. Kolları hâlâ titriyordu. Sonra o düş... Gözlerinin önünde dans eden kanlı cesetler... Şimdi de bu...

Kujo adındaki ölüm saçan köpek dişlerini göstererek sırıtıyordu. Ne pahasına olursa olsun haykırmalıydı. Yoksa aklını kaçıracaktı.

Ama Tad uyuyor.

Az önce öğürtülerim bastırmak için yapmış olduğu gibi büyük bir çaba harcayarak dişlerini sıktı. Kısa sürede kalp atışları normale döndü ve bağırarak için duyduğu o dayanılmaz istek kayboldu. Bu kez de başarmıştı.

Yumruklarını sıkıp işaret parmaklarını Kujo'nun soluğuyla buğulanan cama çevirdi ve gülümseyerek, "Def ol burdan," diye fısıldadı.

Hiç bitmeyecekmiş gibi uzun gelen birkaç saniye sonra pençelerini camdan Kujo arkasını dönüp tamirhaneye yollandı.

Acaba ne yiyor?

Kendini başka şeyler düşünmeye zorladıysa da şafak sökünceye kadar gözünü kırpmadan direksiyon başında dimdik oturdu ve zangır zangır titreyerek, yüklükten kaçan canavarın köpek kılığına girip kendisinden öç almak için tetikte beklediğini sanmanın düpedüz aptallık olduğunu kendi kendine yineleyip durdu.

*
**

Sıçrayarak uyanan Vic kesik kesik soluyor, yüreği göğsünü delecekmişçesine çarpıyordu. Zifirikaranlıkta bir an nerede olduğunu anımsayamadı ve düştüğünü sanıp yatağın kenarına tutundu.

Gözlerini yumarak düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Boston'da Ritz-Carlton Oteli'ndeydi.

Bu kez gözlerini açtığında başucundaki gece lambasını, pencereyi, yatağı seçebildi. Beyni ufak bir ipucu yakalayınca gerisi sükün edivermişti, ama birkaç saniye bile olsa şaşkınlık geçirmesi doğrusu garipti. Demek hem yerini yadırgamış, hem de gördüğü karabasanın etkisinde kalmıştı.

Düş gerçekten de korkunçtu. Ergenlik çağında sık sık uykularını bölen karabasanlardan bu yana uykusunda böylesine korktuğunu hatırlamıyordu.

Başucundaki saati iki eliyle kavrayıp yüzüne yaklaştırdı. İkiyi yirmi geçiyordu.

Gözleri karanlığa adamakıllı alışmıştı. Yaşına ve cüssesine hiç uymayan sarı desenli bir pijama giyen, Roger çarşafı tekmelemiş, öteki karyolada horul horul uyuyordu.

Vic ayaklarını aşağıya sarkıtarak yavaşça yataktan indi, banyoya girip kapıyı kapattı. Lavabonun üstündeki rafta duran Roger'ın paketinden bir sigara alıp yaktı ve tuvaletin üstüne çöktü.

Gördüğü düşü Donna'ya anlatsa, "Kuruntu ve gerginliklerin bilinçaltına yansıması," deyip çıkardı karısı. Oysa saat onda yatağa girdiğinde haftalardır ilk kez keyfi yerindeydi. Stüdyodan çıktıktan sonra Roger'la otelin barına girip iki tek atmışlar ve Sharp işini enine boyuna tartışmışlardı.

Roger cüzdanından Öğretmen Sharp rolünü oynayan Yarcey Harrington'un Westport'taki evinin telefon numarasını çıkarıp, "Biz burda kendi kendimize gelin güvey oluyoruz, bakalım Yarcey

bu işi nasıl karşılayacak?" diyerek numarayı çevirmişti. Vic bulamaç fiyaskosundan sonra üzüntüden evine kapanan aktörün tepkisini kestiremiyordu. Herhalde bir hayli dil dökmeleri gerekecekti.

Oysa Harrington öneriyi hemen kabul edip ikisini de şaşırtmıştı. Öğretmen Sharp'ın gözden düştüğünü o da biliyordu, ama son spotun Sharp Şirketi'ni temize çıkaracağına yürekten inanıyordu.

Telefonu kapayan Roger sırtıttı. "Herif son kez ekrana çıkmak fikrine bayıldı.

Haksız da sayılmaz. Reklam filmleri yapan aktörlerden kaçına böyle bir şans nasip olur? Biz oralı olmasak, bahse girerim uçak biletini kendi parasıyla alır."

İçi rahat olarak yatağa giren Vic hemen uykuya dalmıştı. Düşün başlangıcında, Tad'ın yüklüğünün önünde durmuş korkan çocuğu yatıştırmaya çalışıyordu. "İçerde canavar olmadığını sana kanıtlayacağım," diyerek yüklüğün kapısını açınca Tad'ın giysileriyle oyuncaklarının yerinde yeller estiğini görüp hayrete düşmüştü.

İçeride çamlar, asırlık çınarlar ve meşelerden oluşan yemyeşil bir orman vardı.

Yüklüğün yağlıboya döşemesini ortaya çıkarmak için ağaçların dibini örten kozalaklarla yapraklan eşeleyince parmaklarına ormanlara özgü esmer toprak bulaştı.

Yüklüğe girip kapıyı arkasından çekti ve sırtında çantası, omzunda matarası önünde uzanan alacakaranlık patikada yürümeye başladı. Roger, Althea, Donna ve kendisi yedi yıl önce bir yaz tatilinde Appalaş Dağları'nda kamp kurmuşlar ve yürümekten nefret eden Althea'nın dışında, üçü de çok eğlenmişlerdi. Üstelik zavallı Althea yanlışlıkla zehirli bir meşe yaprağına dokunmuş, günlerce kaşınıp durmuştu. Ormanlar arasından geçen

bu patika Vic'e o günleri anımsattı. Çam ağaçlarında ıslık çalan rüzgârın gizemli sesini ve uzaklardan yankılanan kuş civıltılarını duyabiliyordu. Düşün bu bölümü güzeldi.

Tad'ın yüklüğünde yemyeşil ağaçların boy vermesi kuşkusuz iyiye yorumlanırdı.

Patika sona erdiğinde çıplak bir alana ulaştı. Tam karşısında dimdik gökyüzüne yükselen kurşuni bir duvar vardı. Donna'yla Tad, kendilerini kovalayan canavardan kaçmak için duvardaki bir oyuğa sinmişlerdi. Oyuğun içine uzanıp onları yakalayamayan canavar, farenin delikten çıkmasını bekleyen bir kedi gibi, oyuğun ağzında sabırla bekliyordu. Canavarın ne tür bir yaratık olduğunu kestiremeyen Vic deli gibi koştuğu halde duvara bir türlü erişemiyor, karısına seslenmek için ağzını açtığı anda sesi çıkmıyordu. Onu ilk gören Tad oldu.

"İşe yaramıyor baba. Canavar duası işe yaramıyor. Kandırdın beni, kandırdın..."

Oğlunun sesindeki umutsuzluk Vic'i çılgına çevirmişti. Duvarın dibinde bir bölümü yosun tutmuş kemikler ve sırtan kafataslarından oluşan bir yığın fark edince sıçrayarak uyandı.

Neydi o canavar?

Anımsayamıyordu. Zaten düşün etkisi de geçmeye başlamıştı. Sigarayı tuvalete atarak sifonu çekti, musluğu açıp lava-boya silkelediği külleri temizledi ve yatağına döndü. Sırtüstü uzanırken gözü telefona ilişti. Mantıkdışı bir dürtü evi araması için kendisine baskı yapıyordu. Sırf kötü bir düş gördü diye gecenin bu saatinde Donna'nın ödünü patlatmanın ne âlemi vardı.

Üstelik düşlerin genellikle tersine çıktığını herkes bilirdi. Hem evliliğinin, hem de işinin çıkmaza girdiği bir dönemde bilinçaltının böyle oyunlar oynaması doğaldı.

Yine de karısının sesini duymak ve iyi olduklarını işitmek...

Bakışlarını telefonda zorla ayırıp yastığını kabarttı, gözlerini sıkıca yumdu.

Yarın sabah kahvaltıdan sonra ararsın.

İçi rahatlamış olarak uykuya daldı ve bu kez düş görmedi. Ya da gördüğü düşler ertesi sabah anımsayabileceği kadar etkili değildi. Zaten salı sabahı telefon sesiyle uyandığında karabasanı tümüyle unutup gitmişti. Gece bir ara uykusundan uyandığını bile hayal meyal anımsıyordu. O gün eve telefon etmedi.

*
**

Salı sabahı saat beşte uyanan Charity Camber yerini yadırgamıştı. Kendi yatak odasındaki tahta duvarlar, beyaz pamuklu perdeler ve ortası çökmüş iki kişilik karyola yerine sarı duvar kâğıdını, yeşil desenli perdeleri ve daracık tek kişilik yatağı görünce uyku sersemliğiyle çevresine bakındı. Nerede olduğunu anımsadığında içini bir sevinç dalgası kapladı. Önünde, kız kardeşiyle gevezelik etmek ve eski günleri anmak için koskoca bir gün vardı. Ayrıca Holly, Bridgeport'a inip alışveriş yapmayı da önermişti. Ev halkı en azından iki saat sonra ayaklanırdı. Yabancı bir yatağa alışmanın üç gün süreceğini söyleyen annesi demek haklıydı.

Aralık perdelerden içeriye sabahın ilk saatlerine özgü hafif bir aydınlık sızıyordu. Kuşlar civıdamaya başlamışlardı. Uzakta, Westport, Greenwich ve New York istikametine yol alan sabah treni gürültüyle geçip gitti. Tahta gıcirtısını ilk işittiğinde aldırmadı. Az sonra tahta gıcirtısına karışan hafif ayak seslerini duyunca yatakta doğrulup oturdu. Çoraplı ya da yalınayak biri usulca merdivenden alt kata iniyordu. Yürüyen Brett'ti. Yıllardır aynı evde yaşayanlar birbirlerinin ayak seslerini tanırlar. Kayaların arasına sıkışan bir yaprağın bıraktığı izin yüzyıllar sonra bile kaybolmaması gibi birlikte yaşamının insanı hayrete düşüren

sonuçlarından biri de buydu. Çarşafı sıyırıp kalkan Charity koridora açılan kapıdan başını uzattı.

Çocuğun sadece saçlarını görebiliyordu. Telaşla odadan çıktı, merdiven başına vardığında mutfağa giden koridorda ilerleyen Brett'e seslenmek için ağzını açtıysa da herkesi uyandıracağını düşünerek seslenmekten vazgeçti. Ne de olsa yabancı bir evdeydi.

Oğlanın yürüyüşünde göze çarpan bir özellik... Olamazdı... Yıllar önceydi bu...

Merdiveni hızla inip mutfağa yöneldi. Brett'in belden yukarısı çıplaktı. Babası gibi esmer olan teni daha şimdiden bronzlaşmıştı. Mutfak kapısında durup çocukluk dönemini hızla geride bırakan oğlunu sabahın ilk ışıklarında tepeden tırnağa gözden geçirdi. Ne güzel çocuktuk... içine gururla karışık bir şaşkınlık ve korku doldu. "Bizim güzel olan taraflarımızı kendisinde toplamış." Bu kısacık anı yaşamı boyunca unutmayacaktı. Oğlu, güçlü kasları, uzun bacakları, biçimli ayakları kısaca her şeyiyle kusursuzdu.

Brett sevecen bakışlarla kendisini seyreden annesini fark etmedi bile, çünkü uyanık değildi. Çocuk ilk kez beş yaşındayken uykusunda yürüdüğünde korkudan deliye dönen Charity, kocasına haber vermeden Dr. Gresham'a gitmişti. Uykuda yürürken Brett'in başına bir kaza geleceğinden korkuyordu, yoksa oğlanın son derece zeki ve tam anlamıyla normal olduğu tüm davranışlarından belliydi. Aklını kaçırmaması söz konusu olamazdı. Dr. Gresham uyurgezerlikle ilgili saçma sapan söylentilere kulak vermemesini öğütledi.

Genellikle çocukluk döneminde ortaya çıkan uyurgezerliğe yol açan etkenler henüz tam olarak bilinmiyordu. Yapılan araştırmaların sonuçlarına göre, gelişme çağında beyinle vücut arasında meydana gelen önemsiz bir uyumsuzluk geçici olarak uyurgezerliğe neden oluyordu. Bu durum bazı yönleriyle ergenlik

çağı bunalımlarına benzerdi. Brett'in rahatsızlığı kısa sürede doruğa erişecek birkaç yıl sonra da tamamıyla geçecekti.

Çocuğun pencereden atlamaya ya da gece yarısı caddenin ortasında yürümeye kalkışmayacağını yetkili birinden duymak Charity'nin kaygılarını büyük ölçüde gidermişti. Yine de bir hafta sonra Brett'i Dr. Gresham'a götürdü. Oğlanı tepeden tırnağa muayene eden doktor korkulacak bir şey olmadığını yinelemiş, gerçekten de iki yıl önce uyurgezerlik nöbetleri sona ermişti.

İki yıl sonra tekrarlamasının nedeni neydi?

Mutfak dolaplarını teker teker açıp tencereleri, tabakları gözden geçiren Brett'in anlamsız bakışları sanki başka bir yerde, başka bir dolabın içini araştırıyordu. Charity küçük yaştaki çocuklarının geçirdikleri önemsiz hastalıklar ve başlarına gelen ufak tefek kazalar karşısında hemen soğukkanlılıklarını yitiren deneyimsiz ana babalarinkine benzeyen bir korkuya kapıldı. Acaba ne düşünüyor? Şu anda nerede olduğunu sanıyor?

Bunca yıldan sonra neden bugün uykusunda yürüdü? Yoksa çocuk da yerini mi yadırgamıştı? Halbuki iki gündür yaşamından son derece hoşnut görünüyordu.

O sırada son dolabı açan Brett pembe bir kayık tabak çıkarıp tezgâha koydu ve içine bir şeyler boşaltıyormuş gibi bir elini kaldırdı. Oğlanın şu anda nerede olduğunu ve ne yapmak istediğini birden anlayan Charity' nin tüyleri ürperdi.

Brett hergünkü gibi Kujo'nun yemeğini hazırlıyordu. Çocuğa doğru bir adım atıp durdu. Uyurgezerleri uyandırmanın delilik, hatta ölümlle sonuçlanabileceğini söyleyenlere inanmayacak kadar bilinçliydi. Üstelik Portland kitaplığından bu konuyla ilgili sürüyle kitap alıp okumuştı. Uyurgezer biri uyandırıldığında belki biraz korkar ve sersemledir, ama sonunda o da herkes gibi uyanırdı. Ne var ki Brett'i şimdiye dek uykusunda yürürken hiç uyandırmamıştı. Şimdi de uyandırmaya çekiniyor ve bu endişe-

sine bir anlam veremiyordu. Geldiğinden beri Kujo'nun sağlığını merak eden Brett'in uykuda yürürken köpeğini beslemesinden daha doğal ne olabilirdi?

Kayık tabağı yere doğru uzatan Brett'in yüzü ansızın acı çekiyormuşcasına kasıldı. Bunca yıldan sonra uykusunda yürümesine neden olan bilinçaltı dürtüler, uyurgezerlere özgü hırıltılı bir sesle dudaklarından dökülen sözcüklerde gizliydi. Bu sıradan sözcükleri duyan Charity elini boğazına götürdü. Derisi buz kesilmişti.

"Kujo karnını doyurmuş, aç değil artık..."

Elinde tabakla tezgâhın yanında kalakalan çocuğun gözlelerinden bir damla yaş aktı. Az sonra da tabağı tezgâha bırakıp kapıya yöneldi. Gözleri açıktı, ama annesini görmüyordu. Kapıya vardığında başını tezgâha çevirdi ve orada olmayan birine, "Otların arasına bakın, yüksek otların arasına..." diye mırıldanarak annesinin yanından geçip koridorda gözden kayboldu.

Oğlunu izlemek üzere kapıdan çıkarken bomboş tezgâhın üstünde pembe bir leke gibi duran tabağı fark edip geri dönen Charity terli avuçlarından kayan tabağı son anda yakalayıp kalbi çarpa çarpa yerine koydu. Sabahın köründe evi ayağa kaldırmasına ramak kalmıştı. Bu mutfakta yabancıydı.

Brett'in odasına geldiğinde çocuk yatağa girmiş, her zamanki gibi sol yanına dönmüş ve çarşafı başına çekmişti. Charity nöbetin geçtiğini bildiği halde bir süre daha kapıda durmaktan kendini alamadı. Koridora açılan yatak odalarının birinden kulağına çalınan bir öksürük yabancı bir evde olduğunu yeniden vurguladı. Kendi evi burnunda tütmeye başlamıştı. Boşanma fikri gözüne saçma ve çocukça görünüyordu. Yabancı bir evde, gerçeklerden uzakta böyle hayaller kurmak kolaydı tabi.

Odasına dönüp yatağa uzandı ve düşünmeye başladı. Brett'in davranışlarından ve sözlerinden niye o kadar çok korkmuştu?

Kujo artık aç değil... O sabah hep birlikte kahvaltı ederlerken Brett'in Kujo'dan ve babasına telefon etmekten söz açmadığını gören Charity olayın üstünde fazla durmamayı yeğledi.

*

Hava çok sıcaktı.

Kendi camını biraz daha aralayan Donna, Tad'inkini de aralamak için uzandığında oğlanın kucağındaki buruşuk sarı kâğıdı fark etti.

"Nedir o Tad?"

Çocuk kafasını kaldırdı. Gözlerinin altında mor halkalar belirmişti.

"Canavar duası."

"Bakabilir miyim?"

Tad kâğıda bir an sıkı sıkıya yapıştıktan sonra istemeye istemeye annesine uzattı. Oğlunun yüzünde belirmesiyle kaybolması bir olan kararsızlık ve güçlü mülkiyet duygusu genç kadının gözünden kaçmamıştı. Kocasını kıskandığını hissetti. Çocuğu korumak için burada ter döken kendisiydi, oysa Tad hâlâ babasının martavallarına inanmayı sürdürüyordu. Birdenbire kendinden tiksindi.

Tad'ın şımarıklığına boyun eğip Debbie'yi çağırmayan ve çocuğu bu duruma düşüren kendisiydi.

"Dün alışverişe çıkmadan önce duayı yanıma almıştım. Söylesene anne, canavar bizi yiyecek mi?"

"O canavar falan değil sadece hasta bir köpek. Bizi yiyeceğini nerden çıkarıyorsun?" Hiç istemediği halde sesi sert çıkıyordu. "Sana söylediğim gibi postacı gelir gelmez evimize gideceğiz."

Daha önce de arabanın çalışacağını ve Camberların eve döneceğini söylemiştin.

Artık bunları düşünüp hayıflanmanın ne yararı vardı?

"Canavar duasını verir misin anneciğim?"

Genç kadın terden ıslanmış buruşuk kâğıdı paramparça edip camdan atmamak için kendini zor tuttu. Kâğıdı uzatıp iki eliyle saçlarını düzeltti. Hem utanmış, hem de ürkmüştü. Ona neler oluyordu böyle? Küçücük çocuğa acımasız davranmakla kocasını mı, yoksa kendisini mi cezalandırmak istiyordu?

Sıcaktan adeta beyni sulanmıştı. Her yanı ter içindeydi. Tad'ın kafasına yapışan ıslak bukleler sarıdan kahverengiye dönüşmüştü. Saçları kirlenmiş, yıkamak gerek. Aklına birinin saçını yıkamasını bekleyen bebek şampuanı geldi. Yine denetimini yitirmeye başladı. Yok canım. Sinirlenmek için bir neden yoktu. Nasıl olsa çok yakında her şey yoluna girecekti. Kujo bir saatten fazladır ortalıkta görünmüyordu. Postacı az sonra burada olurdu. Sıcaktan kavrulan Pinto'dan kurtulmalarına az kalmıştı. Saat ona geliyordu. Hayvanları Koruma Derneği'nin broşüründe okuduğu bir şeyi anımsadı. "Güneşli bir yere park edilen arabada sıcaklık kısa sürede çok yükseleceğinden hayvanları içeride bırakıp alışverişe çıkmak tehlikeli olabilirdi. Sıcakta kalan arabalar limonluklara benzerdi." Donna kıkırdadı. Kendi durumları broşürde yazılanların tam tersiydi. Köpek onları arabaya hapsedmişti.

Neyse ki postacı gelecek ve bu karabasan bitecekti. Termosta yalnızca üç parmak süt kalmış olmasının da artık önemi yoktu. Sabah çışı geldiğinde Tad'ın küçük termosuna yapmaya çalışmış, beceremeyip taşırılmıştı. Sonra da termosu camdan dışarı fırlatmış ve oturup ağlamıştı. Arabanın içi leş gibi sidik kokuyordu.

Hepsi geçecekti. Termosa çış etmek zorunda kalmak yetişkin birine elbette ağır gelirdi. Biraz sabırlı olmaları gerekiyordu. Belki de şu anda Corbine Caddesi'ndeki postanenin önünde mektupları kamyonetine yerleştiren postacı yola çıkmaya hazırlanıyordu. Erken davrandıysa Maple Sugar'da olması bile olasıydı.

Eve vardıklarında Tad'la birlikte doğruca banyoya girip bir güzel temizleneceklerdi. Önce raftan şampuan şişesini alıp kapağını açacak, avucuna biraz dökerek çocuğun saçlarını yıkayacaktı.

Tad dudaklarını kıpırdatarak canavar duasını okuyordu. Gerçekten okumuyordu tabi. Bu çıkmazdan kurtulabilirlerse ancak iki yıl sonra okumayı öğrenecekti.

Babasından duya duya duayı ezberlemişti. Sürücü kurslarında okuma yazma bilmeyenleri yazılı sınava bu yöntemle hazırlarlardı.

İnsan beyninin bu kadar çok bilgi depo edebilmesi şaşılacak şeydi. Unuttuğunuzu sandığınız çok eskilere ilişkin anılar bile, durup dururken geri tepen çirkef boruları gibi, beklenmeyen bir anda bilinç düzeyine çıkıp insanı hayrete düşürüyordu.

Baba evinde tanık olduğu bir olayı anımsadı. Babasının deyimiyle, annesinin, "O meşhur kokteyl partilerinden birinde iki saat önce mutfaktaki otomatik çöp öğütme makinesi arızalanmış, annesi lavaboya biriken çöplerin gitmesini sağlamak için aygıtı kurcalayınca pislik tavana fişkırmıştı. O zamanlar on dört yaşında olan Donna, annesinin kapıldığı çılgınca öfkeden ne denli korktuğunu ve tiksindiğini bugünmüş gibi hatırlıyordu. Beleş içki içip bir şeyler atıştırmak için eve doluşan dostları ortalığı pis bulacaklar diye en yakınlarına böylesine bağırp çağırmaya annesinin ne hakkı vardı? Babasının bakışlarında beliren tiksinti dolu anlamı görünce, ufacık bir aksilik karşısında isteri nöbeti geçirmeyen mantıklı ve güçlü bir kadın olacağına kendi kendine söz vermişti.

Gözlerini yumarak, bilinçüstüne yükselen anılardan kaçmaya çalıştı. Hayvanları Koruma Derneği'nin broşürü, çöp öğütme makinesi, bundan sonra akli neye takılacaktı acaba? "Kızlığını nasıl yitirdiniz?" ya da "Geçirdiğiniz en güzel tatil"... Oysa kahrolasınca postacıdan başka hiçbir şey düşünmemeliydi.

"Anne belki araba çalışır artık."

"Akü boşalıyor yavrum, çalıştırmaya korkuyorum."

"Ama burda aylak aylak oturuyoruz." Tad'ın kafası iyice kızmıştı besbelli.

"Oturacak olduktan sonra akü bitmiş bitmemiş ne fark eder. Sen bir dene."

"Bana bak ufaklık. Sopa yemek istemiyorsan bana emir vermekten vazgeç."

Bu sert çıkıştan ödü patlayan çocuğun koltuğuna büzüldüğünü gören Donna kendisine lanetler yağdırdı. Tad'ın sabrının tükenmesi doğaldı. Üstelik yerden göğe haklıydı da... Zaten çocuğun haklı olduğunu bildiğinden bu denli öfkelenmişti. Köpek koşup gelir diye kontağı çevirmekten korktuğunu Tad anlayamıyordu.

İstemeye istemeye anahtarı çevirdi. Çok hafif bir ses çıkaran motor çalışmadı.

Kornaya bastı. Çıkan sesin değil tepenin eteğindeki evden yirmi metre öteden bile duyulacağı kuşkuluydu.

"Al bakalım, istediğin oldu mu?"

Tıpkı bebekliğindeki gibi, Tad'ın önce dudakları titredi, gözlerinden yaşlar boşandı, sonra da hıçkırmaya başladı. İçi sızlayan genç kadın, oğluna sarılıp sinirlerinin bozuk olduğunu söyleyerek özür diledi. Çoğu gitmiş azı kalmıştı.

Postacı gelip onları kurtaracaktı. Eve gider gitmez ilk işi Tad'ın saçlarını yıkamak olacaktı.

Annenden daha iyi bir kadın olabilmek için boşuna çabalamışsın sen kızım.

Tıpatıp anana benziyorsun. Bu koşullarda annen de çocuğuna senin gibi hırlardı.

Sinirlerin bozulduğunda başkalarını da huzursuz etmek için elinden geleni ardına koymuyorsun. "Anasına bak kızını al," diye

boşuna dememişler. Sen annenden nasıl nefret ediyorsan, Tad de büyüyünce senden öyle nefret edecek.

"Arabanın içi niye bu kadar sıcak anne?"

Düşünmeden, "Limonluklar gibi," diye yanıt veren Donna olağandışı durumlara ne denli hazırlıksız olduğunu ilk kez anladı. Eğer bu bir analık ya da yetişkinlik sınavıysa, kesinlikle sınıfta kalacaktı. Dayanma gücü on beş saatte tükenivermişti.

"Eve gidince gazoz içebilir miyim?" Canavar duası hâlâ kucagındaydı.

Kadın, oğlunu sevecenlikle kucakladı. "Hem de istediğin kadar." Tad'ın küçücük bedeni kazık gibiydi. Ona bağırılmamalıydım. Keşke bağırmasaydım. Bundan sonra hiç bağırılmayacağına kendi kendine söz verdi. Zaten postacı da gelmek üzereydi.

"Anne, bana kalırsa köpek bizi yiyecek."

Donna karşılık vermedi. Ortalıkta görünmediğine bakılırsa Kujo ya gebermişti ya da uyuyordu. Uzun süre can çekiştikten sonra gebermiş olsaydı bari. Evin arka kapısına bir göz attı. Hemen şuracıkta, burnunun dibindeydi. Yazık ki kilitliydi. Gece yarısına gidenler kapılarını mutlaka kilitlerlerdi. Postacı bu denli yaklaşmışken kapıya koşup kendisini tehlikeye atmanın ne gereği vardı? Vic sık sık, "Oyununu gerçekmiş gibi oyna," derdi. Kendisi şu anda oyun oynamıyordu.

Postacının geleceğinden kuşkusu yoktu. Köpeğin ölmediğini ve sıcaktan kaçmak için tamirhaneye sindiğini düşünmek daha yerinde olurdu.

Serin ve loş tamirhaneyi görür gibi olunca içini çekti. Saat on birdi.

Kırk beş dakika sonra Tad'ın oturduğu tarafın az ötesindeki otların arasında gözüne çarpan sopaya benzeyen cismin ne olduğunu çıkarabilmesi için on beş dakika daha geçmesi gerekti. Bu

bir beysbol sopasıydı, tutacak yerindeki bantlara bakılırsa kırılmış ve sonradan tamir edilmişti.

Kujo yalpalaya yalpalaya tamirhaneden çıkıp parlak gün ışığında gözlerini kırıştırdığında öğle olmak üzereydi.

*
**

Hıristiyan Erkekler Yurdu'nda, beşinci kattaki odasından aşağıya Spring Caddesi'ne bakan Steve Kemp burnundan soluyordu. Sabah leş kokan tuvalete gittiğinde ağzına kadar kusmuk dolu pisuarla kanlı lavaboyu görünce midesi altüst olmuştu. Bitişik odada biri inliyor, transistorlu radyodan yayılan hüznü bir şarkı koridoru aşip kulağına geliyordu. Canı çok sıkkındı. Donna'dan yediği kazık içine oturmuştu. Üstelik Vic mektubu aldıktan sonra olup bitenleri de henüz öğrenememişti.

Keşke Idaho'ya gitseydi. Bu işin peşini bırakıp neden hemen yola koyulmuyordu?

Bilemiyordu. Oysa oldum olası kararsızlıktan hoşlanmazdı. Kafasına üşüşen sorular huzurunu kaçırıyor, kişiliğinin sanatçı yanını baltalıyordu. Bu sabah diş macunu lekeleriyle dolu aynasına yansıyan görüntüsünü hiç beğenmemişti.

Yaşlanıyor muydu yoksa? O sinirle odasına dönüp yerde de bir hamamböceği görünce kan beynine çıkmıştı. Bunların hiçbiri hayra alamet değildi.

Yaşlandığım için sepetlemedi beni. Yaşlı falan değilim. Aptallık bende oldu, o orospuya tüm istediklerini vermeseydim, hâlâ köpek gibi peşimden koşardı.

Yakışıklı kocacığın mektubu alınca ne yaptı?

Mektup herifin eline geçmiş miydi? Kül tablası niyetine kullandığı kavanoz kapağında sigarasını söndürdü. En önemli soru işte buydu. Bunun yanıtını bir bulabilse gerisi çorap söküşü gibi gelirdi. Kendisini paçavra gibi fırlatıp atarak gururunu kıran karının başına gelenleri görmeden hiçbir yere gitmeyecekti. Ne

yapacağına birden karar veren Steve elini cebine atıp bozuk paralarını şingırdatarak odadan fırladığında saat on ikiyi birkaç dakika geçiyordu ve Donna'nın dörtgözle beklediği postacı 3 Numaralı Şose'deki evlere uğramaya başlamıştı.

Salı sabahını Image-Eye'de geçiren Vic, Roger ve Rob Martin öğleyin hamburger yiyip bira içmek üzere bir kafeteryaya gittiler. Beş altı bardak bira yuvarlayan Vic işle ilgili konuların tartışıldığı bir öğle yemeğinde ilk kez çakırkeyif olduğunu fark edip şaşırıldı. Genellikle bir kadeh beyaz şarap ya da hafif bir kokteyle yetinirdi. Madison Bulvarı'ndaki izbe meyhanelerde sabahtan akşama dek kafa çekip geçmiş başarılarını ve artık hiçbir zaman yürütemeyecekleri reklam kampanyalarını anlatarak herkesin kafasını şişiren bir alay eski reklamcı görmüştü.

Bu öğle yemeği bir bakıma kutlama da sayılabilirdi. İyimser yaratılışlı Rob son Öğretmen Sharp spotunu çekme fikrini hemen benimsemişti. Yaşlı Sharp'la oğlunu ikna edemezlerse şapa oturlardı tabi. Bu koşullar altında kafa çekmek hiç değilse olacakları göğüslemek bakımından en iyi çözüm yoluydu.

Üçü de ceketlerini çıkarmışlardı. İçerideki kalabalığa aldırış etmeden bu aşamadan sonra yapacaklarını tartışıyorlardı. Masanın üstünde bir sürü boş bira şişesi duruyordu. Kül tablası ağzına kadar izmarit doluydu. Roger'la birlikte Portland'da Yellow Submarine adındaki lokantada oturup bu yolculuğu tasarladıkları o tatsız günü anımsayan Vic, gariptir ama, birden o güne dönmek istedi. Aklına karısıyla oğlu gelmişti. Ayık kalabilirsem bu gece onları mutlaka aramalıyım.

"Eee, neye karar verdiniz?" diye sordu Rob. "New York'a gidecek misiniz? Burda kalacaksanız size maç bileti ayarlayabilirim. Keyfiniz yerine gelir."

Roger kafasını salladı. "Sağ ol, ama New York'a gitmemiz gerek. Zaten ikimiz de maç seyredecek halde değiliz."

Vic, "Roger haklı," diye onayladı. "Boston'a beyin yıkamaya gelmiştik. Çarçabuk fikir birliğine varınca işimiz umduğumuzdan erken bitti."

"Fazla şişinme. Temizlenmesi gereken daha sürüyle pürüz var."

Roger, "New York'ta pazarlamacılarla görüşüp o işi de hallederiz," dedi. "Sen ne dersin Vic?"

"Bu en fazla iki gün sürer. Sonra da Sharp'a telefon edip randevu alır ve doğruca Cleveland'a gideriz."

Roger suratını buruşturup şişede kalan birayı bardağına boşalttı. "Yaşlı keçiyi göreceğim geldi doğrusu."

Vic sırttı. "Oğlunu da unutma."

"O baş belasını nasıl unutturum? Hadi beyler birer bira daha içelim."

Saatine bir göz atan Rob gitmesi gerektiğini söyledi.

"Sen bilirsin. Bizim de hâlâ iş güç sahibi olduğumuzu unutma. Sharp Şirketi'ni elimizden kaçırırsak kafa çekmekle geçirecek bol bol vaktimiz olacak." Roger boşalan bardağını havaya kaldırıp garson görünceye kadar elinde salladı.

"Doğrusunu söyle Rob," dedi Vic. "Sence emeklerimiz boşa mı gidecek?"

Yanıt vermek için ağzını açan Rob vazgeçip kafasını salladı.

"Hadi konuş," diye üsteledi Roger. "Nasıl olsa hepimiz aynı kayıkla denize açıldık. Ümidin yok, değil mi?"

"Yok sayılır. New York'taki piyasa araştırmacılarına fikrinizi kabul ettireceğinizden hiç kuşku yok. Yancey Harrington'a gelince, adamın bu son spotta tüm sanat gücünü ortaya koyacağından ve Bette Davis'e bile taş çıkartacağından eminim. Ayrıca spot televizyonda gösterildiğinde izleyicilerin gözyaşlarını tutamayacaklarını da biliyorum. Yine de..."

O sırada biraları getiren garson Rob'a dönüp, "Bay Johnson haber yolladı, efendim. Sizi bekliyorlarmış," dedi.

"Bay Johnson'a söyle biramı bitirir bitirmez geliyorum. Tamam mı?"

Garson kül tablasını boşaltıp uzaklaşınca Rob sözlerini sürdürdü.

"İkiniz de akıllı adamlarsınız. İşin nerde takılıp kalacağını tek bacaklı sarhoş bir kameraman söylemeden de kestirebilirsiniz."

Vic atıldı. "Yaşlı Sharp özür dileme fikrine karşı çıkacak."

Rob bira şişesini kaldırdı. "Aferin!"

"Bu bir özür dileme sayılmaz ki. Yalnızca bir açıklama..." dedi Roger.

"O senin fikrin. Acaba Sharp ne düşünecek? O kocamış eşeği birkaç kez gördüm. Bana sorarsan, batan gemiden önce fareler kaçır örneğin pes etmek, o herifin ağına gider. Olacakları size anlatayım." Rob birkaç yudum bira içti. "Yazık ki iyi bir ilişki zamanından önce sona eriyor. Yaşlı Sharp önerinizi dinleyip kafasını sallayacak ve sizi kapı dışarı edecektir. Bundan sonra birlikte çalışacakları reklam ajansını da, kendi saçma sapan tasarımlarını gerçekleştirebilmek için oğlunun seçeceğine eminim."

Roger kekeledi. "Olabilir, ama..."

Yan masalardaki kafalar avazı çıktığı kadar, "Olsa da hava hoş olmasa da!..." diye bağırarak Vic'e çevrildi. "İyi bir reklamcı doğru yoldan ayrılmadan elindeki olanakları değerlendirebilen kişidir. Gerçek reklamcılık bu ilkeye dayanır. Sharp denen herif bizim fikrimizi beğenmezse o kendi bileceği iş. Cehennemin dibine kadar yolu var!" Titreyen elleriyle sigarasını kül tablasında söndürmeye çalışırken Roger'ın bardağını devirmesine ramak kaldı.

Rob kafasını sallayarak bardağını kaldırdı. "Buna içelim beyler. Umarım işler sizin istediğiniz gibi gelişir."

"Amin," dedi Roger.

Bardakları tokuşturup kafalarına diktiler. Vic'in akli karısıyla oğlundaydı.

*

Postacı George Meara bacağına kaldırıp yellendi. Son günlerde yediği her şey midesine dokunuyordu. Karısının kupon biriktirerek aldığı Aile ve Sağlık Ansiklopedisi'nde okudukları fena halde canını sıkmişti. Mide gazı, mide ülserinin, bazı bağırsak hastalıklarının, hatta kanserin habercisi olabilirdi.

Sıkıntı devam ederse doktora gitmesi gerekirdi. Gitseydi doktor George'a yaşlanmaktan başka bir derdi olmadığını söyleyecekti. Doğrusu da buydu.

Ewie Teyze'nin ölümü George'u çok etkilemişti. Giderek yaşlandığını aklına getirmek bile istemiyor, gel gelelim emekli olacağı günü iple çekiyordu. Sabahın köründe kalkıp mektup çuvallarını yüklenmekten ve Tanrı'nın belası posta müdürüne, "Evet efendim, sepet efendim," demekten kurtulacaktı. Kışın soğuktan titreyerek, yazın ter dökerek el âlemin mektubunu taşımaktan bıkip usanmıştı.

Karısıyla seyahatlere çıkmak, yeni uğraşlar edinmek, örneğin bahçeye çiçek ve sebze ekmek gönlünce yan gelip yatmak kimbilir ne güzel olacaktı. Kafasında şekillenen tatlı hayalleri şu gaz sorunu bozuyordu.

Mavi beyaz posta kamyonetiyle 3 Numaralı Şose'ye saptığında gözlerini kırpıştırdı. Tam karşıdan vuran güneş ışınları gözlerini kamaştırdı. Bu yaz Ewie Teyze'nin söylediğinden bile daha sıcak geçiyordu. Otların arasındaki ağustosböceklerinin neşeli seslerini işitince içini çekti. Arka avludaki hamağına uzanıp dinleneceği günleri sabırsızlıkla bekliyordu.

Bugün elektrik faturalarının dağıtımını yapıyordu. Millikenlerin posta kutusuna faturayı atarken, bu fatura ödenmeden

elektrik idaresindeki muhasebecilerin rahat nefes alamayacaklarını düşündü. Millikenler de Gary Pervier gibi çok yoksuldular. Savaşta madalya kazanan Pervier'in bu hale düşmesine akıl sır ermiyordu. Joe Camber'ın durumu da pek parlak sayılmazdı. Yan avluda tırmığa benzer bir şey onaran John Milliken'e el salladı. Gaz yine midelerini sıkıştırıyordu. Başkalarının yanında bir tutarsa kasabanın ağzına sakız olurdu.

Gary Pervier'in evine vardığında kamyoneti durdurdu. Bugün Joe Camberlara uğramayacağına göre son durak Pervier'di. Dün postaneye telefon eden Joe gelen mektupların birkaç gün postanede muhafaza edilmesini tembihlemişti. Pazartesi postası o telefon etmeden az önce yola çıkmıştı. Bunu bildiren görevliye,

"Ziyanı yok, bugünkü postayı alırım," diye karşılık vermişti Joe. Gary'nin posta kutusuna elektrik faturasıyla gazeteyi atarken bir gün önceki mektupların alınmamış olduğunu görüp şaşırıldı. Üstelik Gary'nin Chrysler'i de, Joe Camber'ın steysin vagonu da avludaydı. Herhalde birlikte keyif çatmaya gittiler, diye düşünerek gaz çıkarttı. Joe'nun kamyonetine atlayıp orospularla eğlenip kafa çekmek için kente gitmişlerdi mutlaka. İki rahat otomobil varken kamyoneti almalarının olanaksızlığı George'un aklına gelmiyordu. Ne verandadaki kan lekelerini, ne de kapının tel kafesinin parçalanmış olduğunu fark etti. "Gezsinler bakalım," diye söylendi. "Joe'nun gideceğini postaneye bildirmesine şükretmeliyim."

Postacı George Meara, ara sıra bacağını kaldırıp yellenerek geldiği yoldan Castle Rock'a geri döndü.

*
**

Bridgton Bulvarı'nda park ettiği kamyonunda oturmuş sandviç yiyen Steve Kemp çevresiyle ilgilenmiyordu. Az önce,

kendisine müşteri süsü vererek Vic Trenton'un bürosuna telefon ederken heyecandan dili damağına yapışmıştı.

Sekreter Trenton'u bağlayınca söyleyeceklerini önceden tasarlamıştı. Donna'nın kasiğindeki benden ve doyuma ulaşırken kendisini nasıl ısırıldığından söz etse hiç de fena olmazdı. Sekreter kız, Bay Trenton'la Bay Breakstone'un kent dışına gittiklerini ve on günden önce dönmeyeceklerini bildirince kafası bozulmuştu.

İşte şimdi de bir yandan sandviçini yiyor, bir yandan da bundan sonra yapacaklarını tasarlamaya çalışıyordu. İçinden bir ses, "Ne yapacağını bilmiyor musun sanki?" diye sordu.

Gaza basıp Castle Rock'a doğru yola koyuldu. Caddeleri kirletmektense kamyonunu çöplüğe çevirmeyi yeğleyen Steve, her zaman yaptığı gibi sandviçin kâğıdını yere fırlattı. Kamyonun döşemesi boş bira ve soda şişeleri, kutular, buruşturulmuş sigara paketleriyle doluydu.

Trentonların evine vardığında saat üçtü. Bilinçaltı bir uyarıya kulak vererek kamyonu evden uzakta park edip avluya doğru yürüdü.

Avluda araba olmaması Steve'i düş kırıklığına uğratmıştı. Buraya eskiden Donna'nın kendisinden istediklerini, şimdi gerekirse zorla vermek için geldiğini ölse kabul etmezdi, ama kilometrelerce yolu bu umutla teptiği de su götürmez bir gerçektir.

Kadın evde yoktu.

Pinto'nun avluda olmaması kadının da evde olmaması anlamına gelmez ki...

Evet bayanlar baylar... Sıcak bir yaz günü küçük bir kasabanın تنها sokaklarından birindeyiz. Küçüklerin çoğu öğlen uykusunda. Ev kadınları televizyon seyrediyor, kocaları da para kazanmakla meşguller.

Durup çevresine bakındı. İki çocuk mayolarını giymiş seksek oynuyorlardı. Erzak dolu el arabasını sürükleyen yaşlı bir kadın

çocukları görünce hafifçe yana kaçtı. Güneşin yakıp kavurduğu sokakta onların dışında başkaca canlı yaratık yoktu.

Elini kolunu sallaya sallaya bahçe kapısından giren Steve önce garaja bir göz attı. Çok dar olduğundan Donna, kendi arabasını bu garaja sokmaktan kaçınırdı.

Kaportayı çarparsa yakışıklı kocası kızar, diye korkuyordu besbelli. Ne Pinto garajdaydı, ne de Vic'in külüstür Jaguar'ı... Donna'ya kocasının içi geçmiş araba illetine tutulmuş olduğunu söylediğinde karı fena bozulmuştu.

Garajdan ayrılıp verandanın basamaklarını çıktı ve arka kapıyı yokladı. Kilitli değildi. Sağına soluna bakındı ve kapıyı vurmaya gerek görmeden içeriye daldı.

Yüreği delicesine çarpıyordu.

"Hey, evde kimse yok mu?" diye bağırdığında komşular sesini duyacak olsalar ev halkının çok sevdiği birinin sürpriz yapmak için içeri süzülmesine hükmederlerdi.

Koridora vardığında bir kez daha seslenen Steve kovulduğu bu eve neden tekrar geldiğini henüz kendine bile itiraf etmekten kaçınıyordu.

Çıt çıkmadığına bakılırsa evde kimsecikler yoktu. Bomboş bir evde yürürken kendi eviniz değilse elbet insan nedense gözetleniyormuş gibi bir duyguya kapılırdı.

"Kimse yok mu?" diye son kez seslendi. U, Seni unutmaması için kariya bir armağan bırak ve sıvış.

Oturma odasına girip alıcı gözüyle çevresine bakındı. Gömleğinin kollarını kıvırmıştı. Kovulduğu günü yeniden yaşıyordu. Suratına tükürük saçarak, "Defol, orospu çocuğu," diye haykırdığında kendisini yaşlanmış hissedip korkmasına neden olduğu ve gururunu kırdığı için kadını gebertmek isteğiyle yanıp tutuşmuştu. O mektubu yazıp kocasına postalamakla iyi etmişti, ne var

ki bu yetmezdi. Daha etkili olacak bir şeyler yapması gerekiyordu.

Sağındaki biblo dolu cam raflara bir tekme savurdu. Burjuvalara özgü zevksiz biblolar ve cam raflar şangır şungur yere indiler. Alnının tam ortasında bir damar seğiriyordu. Farkında olmadan yüzünü buruşturup bibloları un ufak edinceye kadar üstlerine çıkıp tepindi. Duvardan aile fotoğrafını alarak bir süre Vic'in güleç yüzüne baktıktan sonra resmi ayaklarının altına alıp çiğnedi. Saatlerce koşmuş gibi soluk soluğa kalmıştı. Odaya, kendisine yaptıklarından ötürü cezalandırılmayı hak etmiş canlı bir yaratıkmış gibi saldırdı. Kanepeyle koltukları deviriyor, seh-paları kırıyor, kitapları yere savuruyordu. Tahta gazeteliği yakaladığı gibi şöminenin üstündeki aynaya fırlattı. Yanakları kızarmıştı. Boğalar gibi burnundan soluyordu. Donna'nın ailesinin hediyesi olan yemek masasının yanından geçerken kolunu uzatıp üstündekileri yere süpürdü.

Kesme cam vazo, seramik tuzluk, biberlik, Vic'in üniversite yıllarından kalma koca bira bardağı tuzla buz olurken cinsel yönden uyandığını hissetti. Gözü o kadar kararmıştı ki tedbirli davranmayı bir yana bırakmıştı. Suçüstü yakalanmaktan bile korkmuyordu.

Mutfakta ocağın alt gözündeki tencerelerle tavaları korkunç bir gürültüyle yere fırlattı. Dolapları teker teker açarak kırılacak ne varsa avuçlayıp dörtbir yana savurmaktan sapıkça bir zevk alıyordu. Kırdıklarının arasında Donna'nın on iki yaşındayken çeyiz hazırlamaya özendiğinde satın almış olduğu şarap kadehleri de vardı. Hevesi çabuk geçtiğinden çeyiz sandığına bu kadehlerden başka bir şey koyamadıysa da bunlara yıllardır gözü gibi bakardı.

Kayık tabaklar, kâseler, servis tabakları birbiri ardından parça parça oluyorlardı.

Radyoyu fırlatıp üstünde tepindi. Cinsel organı sertleşmişti.

Ertesi sabah kolunun kalkmayacağını bile bile içki şişelerini olanca gücüyle mutfak dolabına savurdu. Mavi boyalı dolaptan yol yol cin, viski, nane likörü ve votka sızıyor, güneş ışıkları döşemeyi kaplayan cam kırıklarında oynaşıyorlardı.

Steve, sandık odasından aldığı kutu kutu toz deterjanını mutfağın cam kaplı zeminine boşaltırken çılgınca kahkahalar atıyordu. Gözü Donna'nın bloknota karaladıklarına ilişince gerçek dünyaya döndü. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı, ama geleli yarım saati geçmişti. Donna gideli ne kadar olmuştu acaba? Notu kimin için yazıp bırakmıştı? Hemen toz olması gerekiyordu. Yapacak küçük bir şey daha vardı.

Kurşunkalemle yazılan notu silip büyük harflerle, "Üst katta sana bir sürpriz hazırladım bebeğim," diye yazarak mutfaktan fırlayıp merdivene yöneldi.

Basamakları ikişer ikişer çıkıp Vic'le Donna'nın yatak odalarına girdiğinde adamakıllı tedirgindi. Zil çalabilir, Donna'nın arkadaşlarından biri kapıdan kafasını uzatıp seslenebilirdi. Yine de çılgınlıklarına bir yenisini eklemekten kendini alamadı. Kemerini çözüp fermuvarını indirdi. Her zamanki gibi içine külot giymemişti. Heyecanı son kertesine varmış olduğundan doyuma ulaşması çok sürmedi. Spermini yatak örtüsüne akıtır akıtmaz toparlanıp kapıya koşturdu. Çıkarken birisiyle burun buruna geleceğinden hiç kuşkusu yoktu.

Sırtık bir ev kadını kızarmış suratını, yuvalarından uğramış gözlerini ve pantolonunun önündeki kabarıklığı görürse çılgınlığı basardı. Sokak kapısını açarken kendini bu olasılığa hazırlamıştı. Ne denli ölçsüz davrandığını yeni fark ediyordu. Tencerelerle tavaları yere saçtığında ortalığı ayağa kaldırmış olmalıydı.

Avluda in cin top oynuyordu. Paten kayan bir çocukla, karşı bahçede çimleri biçen bir adamdan başkası görünürde yoktu.

Verandadan sol tarafa bakınca tepenin eteğindeki kasabayı seçebiliyordu. Gömleğini pantolonunun içine tıktırırken derin derin soluk alıp kendini toparlamaya çalıştı. Her şey göz açıp kapayana dek olup bitmişti.

Ya Donna çıkagelme...

Koşar adımlarla avludan çıktı. İçi rahattı, nasıl olsa geride kartvizitini bırakmıştı. Eli kolu bağlı olan Donna, polis çağırma yürekliliğini gösteremezdi.

Polislere, "Mutlu bir ev kadınının cinsel yaşamı" nı anlatması kadını kepaze etmeye yeter de artardı. Bir an önce Castle Rock'tan çekip gitmeliydi. Daha sonra Donna'ya telefon edip sürprizi beğenip beğenmediğini sorardı. Amma da eğlenceli olacaktı...

Kimsenin dikkatini çekmeden kamyonu park ettiği yere vardı. Paten kayan çocuk yanından geçerken, "Merhaba," diye seslenince çocuğa el sallayarak kamyonu atladi ve motoru çalıştırıp gaza bastı.

117. ve 302. karayollarından geçip Portland'ı geride bırakarak güneye yöneldi.

Kafasının içi karmakarışıktı. Donna'yı evde bulamayınca öfkeye kapılıp her şeyi kırıp dökmesi galiba biraz fazla kaçmıştı. Karı artık onu istemiyor, diye bu kadar kızacak ne vardı? Bu saldırganlık bambaşka saplantılarından mı kaynaklanıyordu yoksa?

Sorularına yanıt ararken, çoğunluğun yeğlediği bir yöntemle kişiliğini belirleyen yalın gerçekleri kendine özgü bir süzgeçten geçirerek sonuca ulaşmaya çalışan Steve yazdıklarını silip yeniden yazan ilkokul çocukları gibi o gün olup bitenlere kafasında yeni bir şekil verdi ve gerçekleri algılama biçimini hiç değilse akla uygun bir düzeye getirdi.

495. Karayolu'na vardığında batıya New York istikametine doğru yoluna devam etti. Daha da ileride yaşlı Hemingway'in

yaşamının son yıllarını geçirdiği Idaho Eyaleti yer alıyordu. Eski defterleri kapatıp yeni serüvenlere atılınca benliğini saran yaşama sevincini şimdi de duyuyordu, öyle zamanlarda kendisini yeni doğmuş bir bebek kadar özgür ve yaşama hazır hissedirdi. Nereye giderse gitsin kişiliğinin saldırgan yanının er karşılaştığı yenilgide öne çıkacağını anlatsalar da anlayamazdı. Yaşamının sonuna dek yenildiğinde raketi fırlatıp atan ancak kazandığında rakibinin elini sıkın bir oyuncu olarak kalacaktı.

Geceyi yol üstündeki Twickenham adlı küçük bir kasabada geçirdi. Trentonların evindeki sapıkça davranışlarının; basit bir kıskançlık gösterisi değil; körü körüne vergilerini ve telefon faturalarını ödeyerek faşist efendilerinin ekmeğine yağ süren iki burjuva domuzuna karşı giriştiği, yüreklilik isteyen, devrimci bir eylem olduğuna kendisini inandırdığından suçluluk duymuyordu.

Gücünü kanıtlamıştı. Şiirlerinde bile hep halkın gücünü vurgulamak isterdi.

Otel odasındaki daracık yatağında, evin halini gören Donna'nın yüzünün alacağı şekli düşünerek uykuya daldı.

*

**

Donna salı günü saat üç buçukta postacıdan umudunu kesmişti.

Bir kolunu uyuklayan Tad'ın omzuna atmış oturuyordu. Çocuğun yüzü güneşten yanmış, dudakları su toplayıp şişmişti. Kalan birkaç yudum sütü az sonra ona içirecekti. Son üç buçuk saattir güneş ortalığı yakıp kavuruyordu. Camların ikisi de açık olduğu halde arabanın içi fırın gibiydi. Güneşin altına park edilirse olacağı buydu. Ne var ki olağan koşullarda kapılarla camları ardına dek açıp kolaylıkla hava akımı sağlanabilirdi.

Donna da ara sıra camları sonuna kadar indirerek hafif bir esinti sağlayabilmişti. Sürekli açık bırakamazdı, zira sıcaklığın etkisiyle içi geçebilirdi. Bunaltıcı sıcaklığın Tad'a verebileceği zararları

düşününce kapıldığı korku, Kujo'nun kanlı gözleri ve köpük saçan ağızından duyduğu korkunun yanında hiç kalırdı.

Son kez camı sonuna kadar açtığında hayvan tamirhanede-
ydi. Şimdi gözlerini Pinto'dan ayırmaksızın tamirhanenin göl-
gesinde yatıyor ve arada bir sanrılar görüyormuşcasına başını
havaya kaldırıp dişlerini göstererek hırıliyordu. Ön ayaklarının
arasından toprağa süzülen salyaları yerde ufak bir havuz oluş-
turmuştu.

'Kuduz köpekler ve kaç günde ölürler?'

"Yüklükteki canavar" masallarına kendini kaptırmayacak
kadar mantıklı bir kadındı. Sadece elle tutulan gözle görülen şey-
lere inanırdı. Şu salyaları akan hasta Saint Bernard bozuntusuna
kendisini cezalandırmak için gönderilen doğaüstü bir yaratık ya
da köpek kılığına girmiş yazgı gözüyle bakması saçmalığın dik
âlâsıydı.

İyi, ama sabahtan beri girdiği delikten başını bile uzatmayan
Kujo'nun tam arka kapıya koşup şansını denemeye karar verdiği
sırada ortaya çıkmasına ne buyrulurdu? Tad'ı bu karabasandan
kurtarmanın bir yolunu bulmalıydı. Fazla sallanmaya gelmezdi.
Dış dünyayla bağlantısının giderek koptuğunu, oğlanın birbirini
tutmayan sözlerinden anlamak olasıydı. Durağan bakışlarıyla,
yediği yumruklardan iyice sersemleyen bir boksörün nakavt
olmadan az önceki halini anımsatıyordu. Çocuğunun gözlerinin
önünde eriyip gitmesine hangi annenin yüreği dayanırdı? Sorun
Tad'dı. O yanında olmasa çoktan veranda kapısına koşup şansını
denemişti bile. Oysa köpek kendisini yakalayıp parçalarsa
oğlanın arabada tek basma kalabileceği olasılığı aklından çıkmı-
yordu.

Yine de Kujo ortaya çıkmadan önce kapıya nasıl erişebile-
ceğini en ufak ayrıntısına kadar tasarlamış, atacağı her adımı
kafasında canlandırmıştı.

Sürekli bu konuyu düşündüğünden, genç kadına sanki her şey olup bitmiş gibi geliyordu. Tad'ı uyandırıp sarsarak, hatta gerekirse tokatlayarak kendine gelmesini sağlayacak, ne olursa olsun arabadan inmemesini tembihleyip ok gibi kapıya fırlayacaktı. Kapı açıksa ne âlâ. Kilitliyse, bu olasılığa karşı da hazırlıklıydı. Gömleğini çıkarmış, sutyenle oturuyordu. Koşarken gömleği eline saracaktı. Fazla bir yararı olmasa da hiç yoktan iyiydi, çünkü kapı kilitliyse yandaki pencerenin camını kırarak elini uzatıp tokmağı çevirmeyi ve verandaya girmeyi tasarlamıştı. İç kapı da kilitliyse bir yolunu bulup onu da açardı nasıl olsa. Kujo'nun çıkagelmesiyle planları suya düşmüştü.

'Aldırma. Hep burada kalacak değil ya...'

Ya kalırsa... Olaylar şimdiye dek öylesine kusursuz gelişti ki... Sorumluluk sahibi tüm yurttaşlar gibi Camberlar da yolculuğa çıkacaklarını postaneye bildirmeyi ihmal etmediler. Vıç uzaklarda... Kentler arası konuşmalar pahalı olduğundan yarından önce eve telefon etmez. Etse bile erken arar, bizi evde bulamayınca yemeği kasabada yediğimizi düşünür. Geç saatlerde arayıp uykumdan uyandırmayacak kadar da düşüncelidir. Kötü rastlantıların sonuncusu da tam dışarı çıkacakken Kujo'nun ortaya çıkması. Evet, evet, her şey birbirine uyuyordu.

İçinden, "İçeri gir Tanrı'nın cezası," diye emretti Kujo'ya. Hayvanın kılı bile kıpırdamadı.

Tad'inkiler gibi su toplayan şiş dudaklarını yalayıp alnına düşen saçlarını geriye itti. "Nasılsın yavrum?"

"Şişşş... ördekler..." diye fısıldadı Tad.

Aklı çıkan Donna, çocuğu omuzlarından yakalayıp tartakladı. "Tad oğlum, iyi misin, konuşsana?"

Yavaş yavaş gözlerini açan Tad şaşkın, ürkek ve yorgun bakışlarla çevresine bakındı. "Anne eve gidelim, ne olur? Burası çok sıcak."

Donna sıcaktan bitkin düşen çocuğu yatıştırmaya çalışırken Tad hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Ne zaman gideceğiz anne, ne zaman..."

'Ağlayıp vücudundaki suyu tüketme oğlum, suya gereksinmen olacak.'

Bu delice düşünce de nereden çıkmıştı şimdi? İçinde buldukları koşullar aklın almayacağı ölçüde gülünç değil miydi? Kasabadan en fazla on kilometre uzak bir yerde küçücük bir çocuğun su yitiminden ölebileceğim düşünmek bile gülünçtü.

'Yeter Donna, oğlun sapasağlam.'

Önceleri gülüp geçtiğim şeyler şimdi birdenbire önem kazandı. Hafif bir esinti çıksa Tanrı'ya şükrediyorum. Beş adımlık mesafe gözümde büyüyor. En büyük sorun da tuvalet gereksinmesi.

'Buradan kurtulacağız. Pis yaratık oğluma zarar veremeyecek.'

Tad'ın yüzü kâğıt gibi bembeyazdı. Çocuğu kucağına alıp gözyaşlarını sildi ve saçlarını geriye itti. Bakışları otların arasındaki beysbol sopasına takılmıştı.

'Bir fırsatını bulup canavarın kafasını sununla bir ezebilsem.'

Camberların evinde telefon çalmaya başladığında kadın irkildi. Bir ümit belirmişti. İki gündür arayan her kimse, Camberları sürekli evde bulamayınca telaşlanıp buraya gelebilirdi.

Bir süre telefon sesine kulak kabartan Kujo halsiz adımlarla eve yöneldi.

"Baksana anne, köpek telefonu açmaya gidiyor."

Hayvan, Tad'ın sesini duymuş gibi insanı şaşırtan bir çeviklikle yön değiştirdi ve böğürürcesine havlayarak arabaya doğru hızla koştu. Az önceki sendelemesinden eser kalmamıştı. Büyük bir gümbürtüyle Donna'nın kapısına çarpan koca gövde kapıyı hafifçe içeri göçürerek yere düştü.

'Buna dayanamaz, mutlaka gebermiştir, mutlaka...'

Oysa Kujo yerden kalktı. Kafası kan içindeydi, gözleri kayıyordu. Hâlâ çalan telefona kulak verip uzaklaşır gibi birkaç adım attı. Birden canı yanmışcasına hırlayarak dönüp kendi bacağını dişledi ve bu kez cama atıldı. Cam boydan boya çatlamıştı. Tad haykırıyor, yanaklarını tırmıklıyordu.

Kuduz köpek kanlı çenesinden köpükler saçarak yeniden cama saldırdı. Gözlerinin arasındaki kesikten oluk gibi akan kan cama sıçırıyordu. Kin dolu bakışları yine Donna'nın üzerindeydi. Sapsarı, kazma dişleriyle camı ısırmaya, parçalamaya çabalıyordu. Kadın avazı çıktığı kadar, "Def ol burdan!" diye haykırınca Kujo üst üste birkaç kez daha kapıya çullandı. Her darbe küçük Pinto'yu beşik gibi sallıyordu. Kapı adamakıllı içeri göçmüştü. Donna'nın umutlarının aksine, onca şiddetli vuruşa karşın Kujo ne geberdi, ne de bayıldı. Her defasında doğaüstü bir güce sahipmişçesine yerden kalkıp yeniden saldırdı. Suratı kanlı bir maskeyi andırıyordu.

Tad ellerini ensesinde kavuşturarak koltuğunda koza gibi büzülmüş ve kendini kaybetmişti. Solukları düzensizdi.

'Belki de böylesi çok daha iyi...'

Yeni bir saldırıya hazırlanan Kujo zil sesi kesilince duraksayıp kafasını yana eğerek çevreye kulak kabarttı. Donna soluğunu tutmuş bekliyordu. Uzun bir sessizlikten sonra yaralı burnunu gökyüzüne dikip acı acı uludu ve ayaklarını sürüyerek arabanın ön tarafına geçip gözden kayboldu. Bu uğursuz ses az önce sıcaktan yakman kadını iliklerine dek ürpertmişti. Yüreği ağzına gelerek köpeğin ön cama atlamasını bekleyen Donna ses seda çıkmadığını görünce oğlunu kollarına alıp sallamaya başladı.

*
**

Charity başı önünde telefon kulübesinden çıkan Brett'i elinden tutup Holly'ye perdeyle masa örtüsü satın almak için

geldikleri Caldor mağazasının kafeteryasına soktu. Onlar içeriye girdiklerinde Holly gazozunu bitirmek üzereydi. "Hayrola, kötü bir haber mi aldınız?"

Charity, "Yok canım," diyerek oğlunun saçlarını okşadı. "Brett köpeğini merak ediyor. Öyle değil mi oğlum?"

Oğlan önce omuz silkti, sonra da üzüntüyle kafasını salladı.

"Hadi sen işine bak Holly, biz gelir seni buluruz."

"Oldu, ben alt kattayım." Kadın gazozunu bitirip Brett'e döndü. "Üzülme eminim minik köpeğin iyidir!"

Sesini çıkarmayan Brett'in dudaklarında zoraki bir gülümseme belirdi.

Holly şarap rengindeki giysisi ve mantar tabanlı sandaletleriyle çok şık ve havalıydı. Kız kardeşinin uzaklaşmasını izleyen Charity onunla hiçbir zaman âşık atamayacağını biliyordu. Treni çoktan kaçırmıştı. Küçük Jimmy'le Gretchen'i evde çocuk bakıcısıyla bırakıp öğle vakti Bridgport'a geldiklerinde Holly onları yemeğe götürmüş ve hesabı Diners Club kartıyla ödemişti. Daha sonra da alışverişe çıkmışlardı.

Kujo için kaygılanan Brett'in canı çok sıkkındı. Bu sıcakta alışveriş yapmak fikri Charity'ye de çekici gelmemiştir. O sabah, oğlu uykusunda yürürken kapıldığı endişelerden tümüyle kurtulmuş sayılmazdı. Çocuğun içini rahatlatmak amacıyla eve telefon etmesini kendisi önermiş, ne var ki korktuğuna uğramıştı.

Garsona kahve, süt ve iki porsiyon pasta ısmarladıktan sonra Brett'e döndü.

"Holly'yi ziyaret etmek istediğimi söyleyince baban önce karşı çıkmıştı.

"Tahmin etmiştim zaten."

"Sonra birden fikrini değiştirdi. Sanırım, hazır biz yokken birkaç günlüğüne tatile çıkıp kafasını dinleyebileceğini düşündü.

Bilirsin, erkekler ara sıra tek başlarına seyahat edip sevdikleri şeyleri yapmak isterler."

"Avlanmak gibi mi yani?"

"Evet." Sokak kadınlarıyla fingirdemek, sabahlara dek kafa çekmek, Tanrı bilir daha neler, neler...

"Herhalde sinemaya da gider..."

Pis seks filmlerini hiç kaçırmı mı?

"Herhalde gider. Uzun sözün kısası, bana kalırsa baban fırsattan yararlanıp Boston'a gitti."

"Hiç sanmam," diye atıldı Brett. "Onarılması gereken sürüyle araba vardı. Bana çok işi olduğunu söylemişti."

"Belki de işi kendi sandığı kadar fazla değildi. Yanılmış olamaz mı?"

Sözlerindeki imayı çocuk fark etmesin diye telaşla ekledi. "Her neyse, iki gündür bulamadığına bakılırsa baban mutlaka Boston'da. Hadi sütünü iç, bilirsin kemikleri güçlendirir."

Brett fincanındaki sütün yarısını içti. Üst dudaklarında beyaz bir çizgi oluşmuştu. "Belki Gary'yle birlikte gitmişlerdir. Babam, onu çok sever."

"Bak bu hiç aklıma gelmemişti. Haklısın, mutlaka birlikte dirler." Oysa o sabah, Brett küçük Jimmy'yle avluda oynarken telefonla Gary Pervier'i arayan Charity, adamı evde bulamayınca kocasıyla birlikte olduğunu hemen anlamıştı. "Pastayı sevmedin mi?"

Oğlan istemeye istemeye pastasından bir lokma ısırıldı. "Anne, Kujo çok hasta, yemin ederim ki çok hasta. Dün sabahki halini görseydin bana hak verirdin."

"Kujo'nun turp gibi olduğunu kulaklarınla duyarsan için rahat eder mi?"

Brett başını sallayınca kadın devam etti. "Öyleyse bu akşam Maple Sugar'da oturan Alva Thornton'u ararım, bizim eve uğrayıp

köpeğe bakar. Zaten baban da kendi yokken Kujo'nun yemeğini vermesi için Alva'ya rica etmiştir."

"Gerçekten mi?"

"Elbette." Joe, Gary'den başkasıyla yakın değildi, ama yörenin erkekleri gerektiğinde birbirlerine yardım ederlerdi. Charity şapkasından tavşan çıkaran sihirbazlar örneği, çocuğun istediği yanıtı verince Brett'in gözleri parlamaya başladı. Oysa kadın hâlâ endişeliydi. Alva son günlerde Joe'yu hiç görmediğini söylerse çocukcağız düş kırıklığına uğrayacaktı. Bununla birlikte kocasının Kujo'yu besleyecek birini bulmadan çekip gitmiş olacağını da hiç sanmıyordu. Bir aksilik olursa, onu da sonra düşündürdü.

"Teyzenin yanına gidelim mi?"

"Önce pastamı bitireyim."

Brett, annesinin şaşkın bakışları altında, pastasını iki lokmada mideye indirip sütü kafasına dikti. Hesabı ödedikten sonra kafeteryadan çıkıp elektrikli merdivene doğru yürüdüler.

"Vay be... Amma da büyük mağaza. Bu kent de çok büyük, değil mi anne?"

"New York'un yanında köy gibi kalır. Bir daha 'vay be' dediğini duymayayım sakın."

Merdivenden inerlerken Brett tırabzanı tutup çevreyi gözden geçirmeye başladı.

Sağ tarafta bir alay rengârenk papağan vardı. Soldaki mutfak eşyaları reyonunda pırıl pırıl krom mutfak gereçleri ve kapakları yekpare cam bulaşık makineleri göz kamaştırıyordu.

"Demek teyzemle birlikte büyüdünüz, onu sevdim."

"Bunu söylemene sevindim. Onu ben de çok severim."

"Nasıl bu kadar zengin olmuş?"

Charity afalladı. "Holly'le Jim'in çok mu zengin olduklarını sanıyorsun?"

"Oturdukları eve avuç dolusu para döktükleri belli."

Charity, biçimsiz suratı, çok bilmiş bakışları ve buruşuk yeşil şapkasıyla Joe'yu karşısında görür gibi oldu.

"O antika gramofon, teyzemin cüzdanındaki kredi kartları..."

Charity, "Başkalarının cüzdanına bakmak da ne demek oluyor Brett," diye sert bir sesle çocuğu tersledi. Brett'in yüzünde beliren şaşkınlık ve üzüntü ifadesi göz açıp kapayana dek kayboldu. Joe Camber'vari rol kesmeyi doğrusu çok iyi beceriyordu. "Özellikle bakmadım ki anne. Gözüm ilişti. Zaten teyzem de biz görelim, diye elinden geleni yapıyordu."

"Ne diye gösteriş yapsın!" Tepesi atan kadın mefruşat reyouna geldiklerini fark edince susmak zorunda kaldı. Oğlunun haklı olabileceğini düşündükçe öfkesi iki misli artıyordu.

"Sen göresin, diye cüzdanı nerdeyse burnuna sokacaktı. Darılma, ama benim fikrim bu."

"Senin fikirlerin, benim umurumda bile değil Brett Camber." Yüzüne ateş basmıştı. Çocuğu tokatlamamak için kendini zor tutuyordu. Oysa birkaç dakika önce kafeteryada iki arkadaşmış gibi yakınlaştıklarını hissetmişti. O yakınlık bir anda uçup gitmişti.

"Bu kadar çok mangırı nasıl kazandıklarını doğrusu merak ediyorum."

"Böyle bayağı sözcükler kullanmanın ayıp olduğunu bilmiyor musun?"

Brett omuz silkti. Charity, oğlanın açıktan açığa meydan okuyarak kendisini kışkırtmak istediğini sezmişti. Anlaşılan kendi yaşantılarıyla teyzesininkini kıyaslıyordu. Aptallığından ya da şanssızlığından sahip olamadığı bu yaşama biçimine kendisi bayılıyor, diye oğlunun da bayılması gerekmezdi. Çocukların da fikirlerini açıkça belirtmeye ve bazı şeyleri eleştirmeye hakları vardı kuşkusuz.

Onun bir süre bocalayacağını önceden de tahmin etmişti, ne var ki oğlunun bu denli ukala, dikkatli ve yanılmaz bir gözlemci olduğunu ilk kez fark ediyordu.

"Parayı kazanan Jim. Mesleği de..."

Brett, annesinin sözünü kesti. "Kalem efendisi."

Oğlana iyi bir ders vermenin tam sırasıydı. "İstedğin gibi düşünebilirsin."

Holly'yle evlendiklerinde Jim, Hukuk Fakültesi'nde öğrenciydi. Kocasının okuluna devam edebilmesi için teyzen bir sürü işe girip çıktı. Kadınların çoğu kocalarının eli ekmek tutuncaya kadar dışarda çalışıp para kazanırlar." Bir yandan da gözleriyle Holly'yi araştırıyordu. "Jim okulu bitirince Bridgport'taki bir hukuk bürosunda düşük aylıkla çalışmaya başladı. O sıralarda, klima olmadığından yazın yanan, kışınsa ısınmak bilmeyen ufak bir katta oturuyorlardı.

Jim geceli gündüzlü çalışarak bugünlere geldi. Şimdi büroya ortak oldu, bizim ölçülerimize göre çok iyi kazanıyor."

"Demek ki teyzem ara sıra kendisini hâlâ yoksul hissediyor. Kartları göstermesinin nedeni bu olsa gerek."

On yaşındaki bir çocuktan beklenmeyecek ölçüde mantıklı ve isabetli bu sözler karşısında ağzı açık kalan Charity kızgınlığını unutup oğlunun saçlarını okşadı.

"Hani teyzeni seviyordun."

"Yine seviyorum. Bak, işte orda..."

Ana oğul, az önce satın aldığı perdelerine uygun masa örtüleri arayan Holly'nin yanına gittiler.

*
**

Güneş evin arkasında gözden kaybolunca arabanın içi de serinlemeye başladı.

Kafasını camdan içeriye dolan hafif esintiye çeviren Tad biraz olsun ferahlamıştı. Geçirdikleri korkulu saatleri kötü bir düş

gibi hayal meyal anımsıyordu. Zaten vaktinin çoğunu atıyla uzun gezintiler yaparak geçirmişti.

Tavşanların hoplayıp zıpladıkları, çizgi filmleri andıran yemyeşil çayırlardan dörtnala geçip küçük bir havuzun başında durmuş ve bir süre havuzda yüzen sevimli ördeklerle oynamıştı. Burada korkunç yaratıklar yoktu, oysa yüklüğünden kaçan canavar annesinin yanından ayrılmıyordu. Küçük Tad havuz başında yaşamından çok hoşnut olduğu halde, orada fazla oyalsaydı yolunu yitireceğini ve annesinin yanına bir daha hiç ulaşamayacağını sezinlemişti.

Güneş ufukta alçalmış, avluyu gölgeler kaplamıştı. Canavar uzun süredir arabaya saldırmadığından koltuğunda rahat rahat oturabiliyordu. İşin en kötü yanı susuzluktu. Ah buz gibi bir bardak su olsa şimdi... Ördeklerin yaşadığı yemyeşil çayırdaki şırl şırl dereler akıyordu. Annesinin üstüne eğilen çehresini fark etti. "Bir şey mi söyledin yavrum?"

Tad, "Susadım," dedi hırıltılı bir sesle. "Anneciğim çok susadım." Küçükken su yerine, "Şu," derdi. Anaokulundaki çocukların, "Sen daha bebeksin be," diyerek alay ettikleri günden bu yana kelimeyi doğru söylemeye özen gösteriyor, yanlış söylediğinde kendi kendini azarlıyordu. Yemek yerine hâlâ "mama" diyen Randy Hofnager gibi alay konusu olmak istemezdi.

"Haklısın oğlum, ben de çok susadım."

"Bahse girerim ki, şu evde su vardır."

"Eve giremeyiz ki... Pis köpek arabanın önünde pusuda bekliyor."

"Hani nerde?" diyerek ayağa kalkan Tad gövdesinin uçuyormuş gibi hafiflediğini hissedince şaşırıp ve düşmemek için koltuğa tutundu. Kolu sanki metrelerce uzamıştı. "Hani nerde, ben göremiyorum." Kendi sesi çok uzaklardan geliyormuşcasına kulaklarında yankılanıyordu.

"Otur Tad, pek iyi..."

Birden annesiyle aralarına bir sis perdesi gerildi. Babasının yolculuğa çıktığı günkü gibi yoğun bir sis... Beline sarılan kolların kendisini koltuğa oturttuğunu fark etti. Annesinin sesi giderek uzaklaşıyordu. Tad gözlerinin önünde uzanan aydınlığa doğru hızla ilerlemeye başladı. Orada nilüferler vardı, ördekler vardı, havuz vardı... Annesinin geceleri ortalığı aydınlatan aydedeye benzeyen güzel çehresi silikleşmiş, yumuşak sesi insanı hiç ısırmayan iyi yürekli arıların vızıltısına dönüşmüştü.

Sonunda sis perdesi her şeyi örttü ve küçük Tad ördeklerine kavuştu.

Donna bir süre uyudu. Uyandığında karanlık basmak üzereydi. Ufuk çizgisindeki kızıl güneşi kanlı bir basketbol topuna benzetti. Yine akşam oluyordu ve hâlâ buradaydılar. Dili damağına yapışmıştı. Boğazı yanıyordu. Şimdi evde olsa bahçe musluğunu açıp altına uzanır, buz gibi sudan kana kana içerdi. Bu hayal öylesine güçlüydü ki genç kadın üstüne kova kova soğuk su boşaltılıyormuşcasına ürperdi.

Tamirhanenin girişinde olmadığına göre Kujo hâlâ arabanın önündeydi herhalde.

Oturduğu yerden görebilmesi imkânsızdı. Kornaya basınca kedi miyavlamasını andıran bir ses çıktı. Parmağını camdaki çatlakta dolaştırdı. Köpek birkaç kez daha çullanırsa camın tuzla buz olacağı kesindi.

Yirmi dört saat önce bu kalın camın çatlayabileceğim söyleseler inanmazdı, ama şimdi neye inanıp neye inanmayacağına şaşırılmıştı.

Düne kıyasla veranda kapısı bile gözüne daha uzak görünüyordu. Aklına üniversite psikoloji dersinde tartıştıkları "sabit fikir" kavramı geldi. Fırça bıyıklı, ufak tefek psikoloji hocaları, "Arızalı bir elektrikli merdivene adımlarınızı atarsanız basamaklar

gözünüzde büyür," demişti. Adamın sözleri Donna'ya öylesine saçma gelmişti ki ilk fırsatta arızalı bir elektrikli merdiven bulup aşağıya inmiş ve gerçekten de ayaklarının geri geri gittiğini fark edip hayrete düşmüştü. Psikoloji hocasının hakkı vardı. Evdeki merdiven birdenbire hareket etmeye başlasa insan şaşırılmaz mıydı? Bunu gözlerinin önüne getirdiğinde kahkahalarını tutamamıştı. Oysa aynı şeyi şimdi hiç de komik bulmuyordu. Kapı gerçekten de uzaklaşmış gibiydi.

'Canavar, beni telepatiyle dışarıya çekmeye çalışıyor.'

Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırmaya çalışmadı. İçinde buldukları çıkmazdan kendini kandırmakla kurtulamazdı. Bilerek ya da bilmeyerek Kujo'nun onu dışarıya çekmeye çalıştığı kesindi. Hayvan saplandığı sabit fikirleri belki de sezinlemişti. Bu koşullarda hiçbir şey olanaksız değildi. Elektrikli merdivenle bir çırpıda üst kata eriştiği günler geride kalmıştı. Oğluyla birlikte basamakta durup birinin arızayı gidermesini bekleyecek vakti yoktu. Köpeğin elinde tutsak oldukları tartışılmaz bir gerçektir. Hayvan ortalıkta görünmüyordu. Tad da uyuduğuna göre kapıdan fırlamanın tam sırasıydı.

'Ya arabanın önündeyseniz?'

Babasının futbol maçı izlerken kullandığı bir deyişi anımsadı. Televizyon başına geçmeden önce karnını tika basa doyurur, genellikle de bir önceki akşamdan kalan kurufasulyeyi kaşıklardı. Sonuç olarak kimse oturma odasında uzun süre kalamaz, köpekleri bile yavaşça dışarı sıvışırdı. Babası oyuncunun birini çok beğendiğinde, "Aferin be! Herifi keklik gibi avladır diye bağırırdı. Adamın her davranışı gibi bu sözleri de annesini sinirlendirirdi, tabii.

Pinto'nun önünde, kanlı gözlerini kapıya dikmiş avının çıkacağı anı sinsice bekleyen Kujo'yu görür gibi oldu.

Çıkar çıkmaz avını keklik gibi avlayacaktı.

Sinirli bir hareketle yanaklarını ovuşturdu. Laciverte dönüşen gökyüzünde yıldızlar göz kırpmıyorlardı. Güneş batmıştı. Uzaklarda bir kuş öttü, sustu, tekrar öttü.

Veranda kapısına ulaşmak için sabahki kadar sabırsızlanmadığının farkındaydı.

Bunun nedeni köpeğin kayıplara karışması ve havanın serinlemesi olsa gerekti.

Gündüz sıcağın baygın düşen oğlunun hali kadını kamçılamıştı. Oysa şimdi Tad mışıl mışıl uyuyordu. Donna harekete geçmek istememesinin aslında bambaşka bir nedenden kaynaklandığından kuşkulanıyordu. Ruhsal yönden kendisini hazır hissettiği an geçip gitmişti galiba. Çocukluğunda bir ara yüksekte atlama dersleri almıştı. Öyle bir an gelirdi ki ya gözünüzü kapar kendinizi trampleden atarsınız ya da kös kös geri çekilip arkanızdakine yol verirdiniz. Otomobil kullanmayı öğrenirken bile تنها sokakları geride bırakıp kentin sıkışık trafiğine dalmak zorunda kalacağınız bir gün gelirdi. Kısacası her şeyin bir eşref saati vardı ve kendisi bu saati düpedüz kaçırmıştı.

Köpek er geç ortaya çıkacaktı. Durumları kötüyse de henüz umutsuz sayılmazdı.

Trampleden pazartesi günü atlayamadıysa salı günü tekrar deneyebilirdi. İnsanın eşref saati yaşamında yalnızca bir kez çalmazdı ya.

Yine saçmalıyordu. Oturup eşref saatinin çalmasını beklemek mantıksızlık değil miydi? Gücü giderek tükeniyordu. Yarın sabaha kadar vücudu daha çok su yitireceğinden bugüne kıyasla halsizliği de artacaktı. Tam yirmi sekiz saattir oturduğu yerden kalkmamış, bacakları kazık kesilmişti. Kapıya koşayım derken yarı yolda kaslarına kramp girer de iki büklüm olup yere yuvarlanırsa ne halt ederdi?

Ölüm kalım savaşlarında eşref saati bir kez çalar. Kaçırdın mı yandın.

Soluğu ve nabızı hızlanmıştı. Vücudu kafasından önce koşuya hazırlanıyordu.

Gömleğini sağ koluna dolayıp ucunu sıkıca tuttu. Yapmak istediğinin bilincine vardığında sol eli kapıya uzanmıştı bile. Yarış başlıyordu. Tad derin uykuda olduğundan peşinden gelemezdi. Soluğunu tutup kapının kolunu yavaşça yukarı çekti ve avluya kulak kabarttı. Elleri terden yapış yapış olmuştu. Deminki kuş yine ötüyordu.

'Kapı içeri göçmüştü ya açılmazsa?'

Açılmazsa nasıl da rahatlardı. Koltuğuna kurulup derin düşüncelere dalar, tasarılarının aksayan yönlerini bulup çıkarır... susuzluğu daha da artar... büsbütün halsizleşir...

Sol omzuyla kapıyı itmeye başladı. Gömleğe sarılı eli ter içinde kalmış, tırnaklarını avucuna geçirmişti. Veranda kapısının yanındaki camı bir yumrukta şangır şungur aşağı indirdiğini, elini içeri sokup kapı mandalını yakaladığını görür gibi oldu.

Pinto'nun kapısı açılmıyordu! Tüm gücüyle yüklenmesine karşın yerinden oynatamıyordu. Harcadığı çabadan boyun damarları yol yol şişmişti. Kapı birden korkunç bir gıcırtila ardına dek açıldı. Boş bulunan Donna az kalsın yere yuvarlanıyordu. Uzanıp elinden kaçırdığı kolu yakaladı. Durumları ameliyat edilemeyecek kadar ilerlemiş ölümcül kanser hastalığı gibi ümitsizdi. Kapı açılmıştı, ama artık dünyada kapanmazdı. Köpek içeri atlayıp ikisini de haklayacaktı. Uyuyan Tad neye uğradığını anlamadan Kujo'nun dişleri gırtlakını parçalardı. Belki de böylesi daha iyiydi. Hiç değilse çocuk düş gördüğünü sanır, başına gelenleri fark etmezdi. Soluk soluğa kalmıştı. Düşüncelerini bir noktada toplayamıyordu. Gözlerinin önünden baş döndürücü bir

hızla dönen bir film şeridi gibi birbirini tutmayan görüntüler geçiyordu.

Bozulan çöp öğütücüsünden mutfak tavanına fişkırarak çıkan pis kokulu yeşil çirkef...

Beş yaşındayken verandadan düşüp bileğini kırması...

Cebir dersinde açık mavi giysisinin arkasının kanlandığını fark edip yerin dibine geçmesi...

İlk öpüştüğü oğlan: Dwight Sampson.

Vic'le evlendiklerinde kilisede hıçkırarak ağlayan, düğün ziyafetinde sarhoş olan babası...

Ve Tad'ın doğumu.

Bebeği doğar doğmaz kucağına vermişlerdi. Hemşire almaya geldiğinde, "Almayın, ona daha doyamadım," diyemeyecek kadar halsizdi. O sırada plasenta dışarı çıkmaktaydı. Bebeğin yaşamasını sağlayan organı dışarı atıyorum, diye düşündükten sonra kendisini kaybetmişti.

Yüzler, sesler, odalar, kitaplar... yaşadığı anın korkunçluğu...

'SONUM GELDİ!'

İnsanüstü bir çaba harcayarak kendisini toparladı ve kapıyı olanca gücüyle çekip kapattı. Uykusunda hafifçe irkilen Tad anlaşılabilir bir şeyler mırıldandı.

Kendisini boş çuval gibi koltuğa bırakan Donna zangır zangır titriyor, gözlerinden boşanan yaşlar şakaklarından kulaklarına doğru süzülüyordu. Küçükken karanlıkta odasına örümceklerin üşüştüğünü sandığı zamanlar bile bu kadar korkmamıştı. Arabadan dışarı bir adım bile atacak halde değildi. Tükenmişti.

Beklemeliydi. Nasıl olsa eline bir fırsat daha geçerdi.

Kafasında sabit fikirler oluşacağından korkuyordu. Bundan iyi fırsat olur muydu?

Tad uyuyordu. Kujo da uzak bir yerlere gezmeye gitmişti besbelli. Yakınlarda olsaydı onca gürültüden sonra sindiği delik-

ten fırladığı gibi arabaya saldırırdı. Ele bundan iyi fırsat geçmezdi. Ödö patlasa da oğlunun hatırı için cesaretini toplamak zorundaydı, Evdeki telefona ulaşabilirse kısa sürede buradan kurtulacaklarını düşünmek sonunda genç kadını yüreklendirdi. Şerifin yardımcılarında birine sakın bir sesle olup biteni anlatacak, sonra da doğruca mutfağa gidip bir bardak su içecekti.

Uzanıp kapıyı açtı. Kulak tırmalayan gıcırtıya kendisini hazırladığı halde yine de irkildi ve canavara küfürler yağdırdı. Üstüne sinekler üşüşen bir leşe dönüşmesini nasıl da istiyordu.

Bacaklarını dışarı sallandırınca acıyla yüzünü buruşturdu.

Oturmaktan bacakları sızım sızım sızlıyordu. Tenis ayakbılılarıyla yavaşça çakıllara bastı ve yavaş yavaş doğrulup ayağa kalktı.

Yakınlarda bir yerde aynı kuş üç kez ötüp sustu.

Kujo kapının yeniden açılacağını içgüdüleriyle anlamıştı. Yan uyuşmuş bir halde arabanın önünde yattığı sırada kapı ilk kez açıldığında hemen fırlayıp kendisine dayanılmaz acılar veren kadının üstüne atlamak istemiş, ama içgüdülerine kulak vererek kıpırdamamayı yeğlemişti. İçgüdülerine bakılırsa kadının niyeti onu kışkırtıp dışarı çekmekti.

Sinir sistemini kemiren kuduz hastalığı doğal düşünce ve davranış kalıplarını bozmuş olmasına rağmen öç alma duygusuna bilemişti. Kadınla oğlanı ele geçirecekti. Bu denli acı çekmesinin nedeni onlardı. Arabaya tekrar tekrar vurduğundan kafası zonk-luyordu.

Tamirhanenin arsasında Joe Camber'ın faturalarını sakladığı küçük bir oda vardı.

O gün iki kez kadınla oğlanı unutan Kujo odanın kapısında Joe'nun kendisi için açtığı delikten çıkarak bataklığa gidip gelmiş, her seferinde de yarasaların yuvalandıkları kireçtaşı mağarasının önünden geçi misti. Susuzluktan ölüyordu, ama bataklıktaki suyu

görür görmez deliye önmüştü. Suyu içmek, öldürmek, dişleriyle parçalamak, suda yuvarlanmak, işemek, pislemek istiyordu. Bu korkunç duygulara kapılınca inleyecek bataklıktan kaçmıştı. Bunlar hep oğlanla kadının yüzündendi. Bir da. ha onların yanından ayrılmayacaktı. Ne pahasına olursa olsun onları kısıtırmaya kararlıydı. Gerekirse kıyamet kopana dek bekleyebilirdi.

Hele o kadın... Kin dolu bakışlarıyla sanki. Evet, seni hasta eden de benim, canını yakan da. Çektiğin acılardan asla kurtulamayacaksın, demek istiyordu.

'Onu gebert, onu gebert...'

Hastalığın etkisiyle fısıltıları bile kaçırmayacak kadar keskinleşen kulağına belli belirsiz bir ses çalındı. Cennetten yankılanan çan seslerinden, cehennemden yükselen haykırıışlara kadar gerçek ya da gerçekdışı seslerden örülü bir dünyadaydı. ;f Hiç kıpırdamadan kadının görünmesini bekledi. Yere yapışık arka bacaklarının arasından akan sidik canını yakıyordu. Kadın ortaya çıkar çıkmaz üstüne atılıp hemen oracıkta işini bitirecekti.

*
**

Trentonların savaş alanına dönen evlerindeki telefon on kez çalıp sustu. Az sonra da Castle Rock Cali adlı haftalık dergiyi ön kapaıya fırlatan Billy Freeman bisikletinin pedalını çevirerek ıslık çala çala uzaklaştı.

Tad'ın yüklüğünün kapısı açıktı ve odaya aslan inlerini anımsatan ağır bir koku yayılıyordu.

Vic tekrar aramak isteyip istemediğini soran santral memuruna istemediğini bildirerek telefonu kapattı.

Roger iç çamaşırlarıyla kanepeye uzanmış sandviç yiyip süt içerek televizyondaki futbol maçıını izliyordu.

"Pis alışkanlıklarının arasında en iğrenç olanı kuşkusuz donla yemek yemek. Bu gece uyurken senin gırtlakını keseceğim.

Uyanıp da kendi kanınla boğulmak üzere olduğunu görünce boşu boşuna yalvaracaksın."

"Şu herife bakın, otuz iki yaşına gelmiş hâlâ külotla don diyor."

Vic, Roger'ın yarısı yenmiş sandviçini kapıp ısırıldı.

Roger göğsündeki kıllara yapışan ekmek kırıntılarını silkeleyerek, "Bu yaptığın sağlık kurallarına hiç de uygun değil," dedi. "Donna evde yok muydu?"

"Yoktu. Herhalde yemeği kasabada yiyecekler. Keşke ben de orda olsaydım."

Roger anlamlı anlamlı sırttı. "Düşünsene, yarın akşam New York'ta kokteyllerimizi yudumlayacağız."

"New York yerin dibine batsın. Yaz günü Maine'i bırakıp buralara gelmek düpedüz salaklık. Sandviç de pek nefismiş."

Roger sandviçi Vic'in elinden kaptı. "Oda servisini arayıp kendine de ısmarlasana pis beleşçi."

"Numarayı bilmiyorum ki."

"Galiba 681, telefonun üzerinde yazılı."

"Bira ister misin?"

Roger kafasını salladı. "Öğle yemeğinde yeterince içtim. Kafam da berbat midem de. Artık bizden geçti arkadaşım, kendimi kollamam gerek."

Sandviçle iki şişe bira ısmarlayan Vic telefonu kapayıp ortağına döndüğünde gözlerine inanamadı. Roger sandviç tabağını göbeğinin üstüne yerleştirmiş sessiz sessiz ağlıyordu. Şaşkınlıktan olduğu yerde kalakalan genç adam, acaba görmemezliğe mi gelsem, diye düşünerek bocalarken Roger yüzünü Vic'e çevirdi.

"Ben ne yapacağım Vic?"

Koskoca adam şu anki çaresiz ve çocuksu bakışlarıyla salıncaktan düşen Tad'a benziyordu. "Neden söz ediyorsun?"

"Bilmiyormuş gibi sormasına."

"Boş ver be Roger. Bir yolunu buluruz."

"Numarayı bırak. Tepetaklak olmak üzere olduğumuzu ikimiz de biliyoruz."

Çevirdiğimiz fırladıklarla Rob Martin'i ve o kocamış aktörü yanımıza aldığımız gibi New York'taki pazarlamacıları da alırız. Nasıl olsa onlara bu iş için avuç dolusu para ödüyoruz. Bizimle aynı fikirde olmayanlar sadece Sharp ve oğlu. Ne güzel değil mi?"

"Bunu da nerden çıkarıyorsun? Henüz belli olmadı ki." Roger oralı olmadan konuşmasını sürdürdü. "Althea durumun ne denli kötü olduğunu bir türlü anlayamıyor. O da, kızlar da Bridgton'a bayılıyorlar. Sürüyle arkadaş edindiler, yazın göl kıyısında keyif çatıyorlar. Bunların tümünün bir anda ellerinden uçup gidebileceği akıllarının köşesinden bile geçmiyor."

"Haklısın Roger, benim de ara sıra korkuya kapıldığım oluyor."

"Donna işin farkında mı?"

"Önceleri ciddiye almıyordu, ama sanırım artık anlamaya başladı."

"Karın zaten Maine'e pek alışmadı."

"O eskidendi. Şimdi Tad'ı New York'ta büyütme fikri onu da korkutuyor."

"Ne yapacağım ben? Kırk bir yaşına geldim. Bu yaştan sonra kapı kapı dolaşıp iş mi arayayım? Yoksa Ellison Ajansı bunca yıldan sonra hâlâ kolları açık beni mi bekliyor?"

Vic kafasını salladı, ortağının bu çocukça konuşmaları biraz sinirine dokunmuştu.

"Korkuyorum Vic, çok korkuyorum. Geceleri yattığımda gözlerimi tavana dikip bu belayı nasıl savuşturacağımızı düşünerek sabahı ediyorum. Sense abarttığımı ve kendimi acındırmaya çalıştığımı düşünüyorsun."

Vic kapıldığı suçluluk duygusunun sesinden belli olmaması için dua etti.

"Yanıyorsun Roger."

"Bunca yıldır birlikte çalışıyoruz, aklından geçenleri bilirim. Sakın sitem ettiğimi sanma. Sen daha gençsin Vic, benim şu anki durumumu iyi değerlendiremezsin."

"Hâlâ şansımız var sayılır."

"Boş versene... Sharp Şirketi'ne gitmeden önce on kutu ahududu bulamacı alacağım. Sepetlenmeden önce onlara ne yapacağımı bilirim ben."

Vic, ortağının omzuna bir şaplak indirdi. "Fena fikir değil."

"İşi kaybedersek sen ne yapacaksın?"

Vic bu konuyu enine boyuna düşünmüştü. "Yitireceğimiz parayı New England'daki şirketlerden koparacağımız işlerle karşılayabilmek için canımı dişime takarak çalışacağım."

"Boş yere kendimizi öldüreceğiz desene."

"Olabilir. Hiç değilse savaşarak batarız."

Roger dalgın dalgın, "Anlıyorum," dedi. "Althea da işe girse bile şimdiki evimizde ancak bir yıl daha oturabiliriz. Sonra satmak zorunda kalacağımız kesin. Faizlerin ne denli yüksek olduğunu biliyorsun."

Sırf hâlâ genç olduğunu kendine kanıtlamak için Donna'nın bulaştığı pisliği anımsayan Vic dudaklarının titrediğini hissetti. Bu kepezelik işle ilgili sorunların üzerine tuz biber ekmişti. On beş yıldır sorunsuz ve mutlu bir evlilik sürdüren ortağına imreniyordu. Roger sakin, güler yüzlü ve hayal ürünü nedenlerle kocasını aldatmayacak kadar ölçülü bir kadına sahip olduğu için doğrusu çok şanslıydı.

"Buraya bak Roger, perşembe günü imzasız bir mektup aldım..."

Kapı vuruluyordu. Roger gömleğini kapıp gözlerini kuruladı. Vic, ilinin ucuna gelenleri, gözyaşlarını şilince eski tasasız kimliğine bürünen ortağına artık anlatamazdı. Roger galiba haklıydı, dokuz yıllık yaş farkı azımsanamazdı. Koşup kapıyı açtı ve sandviciyle biralarını aldı. Televizyon başında futbol maçına ve kendi sorunlarına dalan Roger, Vic'in sözlerinin yarım kaldığını fark etmemişti.

Sandviçini isteksizce ısırın adam iştahının birden kaçmasına hiç şaşırmadı.

Telefona uzanıp tekrar evini aradı. On kez çalmasına rağmen yine açılmayınca kaşları çatılmıştı. Saat sekizi beş geçiyordu, oysa Tad sekizde yatardı. Donna tek başına evde oturmaktan sıkılmış ve çocuğu da alıp bir arkadaşına gitmişti belki de. Tad'ın saat tam sekizde yatmasını emreden bir yasa yoktu ya. Yaz günü bu saatte ortalık hâlâ günlük güneşlik olurdu. Üstelik hava da erkenden yatıp uyunmayacak kadar sıcaktı. Biraz serinlemek için parka gitmiş olabilirlerdi.

Yoksa Steve Kemp'le mi birlikteydi?

Karısı bu ilişkinin bittiğini söylemiş, kendisi de ona inanmıştı. Donna asla yalan söylemezdi.

'Bir zamanlar karının seni asla aldatmayacağına da inanıyordun.'

Yüreğini kemiren kuşkulardan ne yapsa kurtulamıyordu. Yılan yine başını uzatmıştı.

Aklına esip Steve'le kaçtıysa oğlanı kime bırakmıştı? Yoksa üçü birlikte bir motele mi gitmişlerdi? Odun kafalı herifin birisin sen Vic... Her salı akşamı kasabada açık hava konserleri düzenlenirdi. Mutlaka oraya gitmişlerdi.

Steve'le birlikte değilse, kuşkusuz...

İkinci bira şişesine doğru uzandı.

*
**

Donna gözünü tamirhane kapısından ayırmaksızın karınca-
lanan bacaklarını hafif hafif kımılatıyordu. Kujo'nun ya tamir-
haneden ya da karanlıkta, uyuklayan dev bir köpeği andıran
traktörün arkasından çıkagelmesi olasıydı. Arabanın önünde
olabileceğini düşünmüyordu bile.

Kendisini henüz veranda kapısına koşmaya hazır hissetme-
diğinden vakit kazanmaya çalışıyordu. Burnuna mis gibi yonca,
saman ve hanımeli kokuları geliyordu. Belli belirsiz bir müzik sesi
duyunca şaşırır. Çalınan melodiyi bile çıkarabiliyordu.

Önceleri uzaklardaki bir radyodan geldiğini sandığı sesin,
kasabadaki açık hava konserinden yankılandığını anlayınca büs-
bütün hayrete düştü. Demek gecenin sessizliğinde on kilometre
ötedeki sesler bile duyulabiliyordu.

Genç kadın canlanmıştı. Kanı damarlarında hızla dolaşıyor,
gözleri görüyordu.

Yüreği küçük, ama çok güçlü bir makineydi. Kendi yaşamını
tehlikeye atmak fikri çekici gelmeye başlamıştı. Arabanın kapısını
kapatıp bir süre hayvan gibi geceyi kokladı. Tamirhanenin giri-
şinde hiçbir hareket göze çarpmıyordu. Orkestra canlı bir melo-
diye başlamıştı. Pinto'nun ön çamurluğu yıldızların yansımasıyla
hafifçe parlıyordu. Çömeli yerden bir avuç çakıltaşı aldı. Dizleri
artık titremiyordu. Avucundaki taşları teker teker Pinto'nun ön
tarafına doğru atmaya başladı.

İlk taş burnunun ucundan geçip yere düşünce Kujo irkildi.
İkincisi az ötesine düştü, üçüncüsü omzuna isabet etti. Hayvan
dili dışarıda, kıpırdamadan bekliyordu. Ağzı yine korkunç bir
gülümsemeyle kasılmıştı. Kadın, onu kışkırtıp dışarıya çekmek
istiyordu.

Donna kaşlarını çattı. İlk iki taşın yere düşüp çakıllara çarp-
tığını duymuştu, ama üçüncüsünden ses çıkmamıştı. Bunun
anlamı neydi?

Kujo'nun arabanın önünde pusuya yatmadığından emin olmadıkça harekete geçemezdi.

Bakmak zorundaydı. Ön tarafa doğru üç adım attı.

Saldırıya hazırlanan Kujo'nun gözleri karanlıkta cam gibi parlıyordu.

Donna yüreği ağzında, bir adım daha attı.

Hayvan, kadının bacaklarını görebiliyordu. Az sonra kadın da onu görecekti. Bir an önce görsün istiyordu.

Beşinci adımı da atan genç kadın garip bir önseziye kapılarak birden durdu ve kafasını yana çevirdi. Kujo karşısındaydı... Demek saatlerdir oraya sinmiş, keklik gibi avlamak için dışarıya çıkmasını beklemişti.

Donna'yla Kujo göz göze geldiler. Kadın kendi görüntüsünü hayvanın kanlı gözlerinde görür gibi oldu. Kujo da onun gözlerinde kendisini görüyordu belki de...

Donna bu kez duraksamadan kendisini geriye atıp el yordamıyla kapının düğmesini yakalamaya çalıştı. Kujo bir sıçrayışta kadının az önce durduğu yere düşerek çakıl taşlarında kaydı. Dişlerini göstererek hırlıyor, çenesinden salyaları akıyordu. Hayvan kayınca vakit kazanan genç kadın düğmeye olanca gücüyle basmasına rağmen sıkışan kapıyı açamıyordu.

Kujo ok gibi kadının üstüne atladı. Hayvanın ağırlığıyla ezilen göğüslerinin acısına dayanamayan Donna, köpeğin boğazına yapışmış var gücüyle kendisinden uzaklaştırmaya çabalıyordu. Parmakları uzun tüylere gömülmüştü. Kesik kesik soluk alıyordu. Gözleri delice parıltılar saçan canavarın ölüm kokan pis soluğunu duyunca çöp öğütücüsünden tavana fişkırان çirkefi bir kez daha anımsadı.

Hayvanı geriye iterek kapının düğmesini bulmuştu, ama basmaya fırsat kalmadan Kujo yetişti. Donna çevik bir hareketle

köpeğin yaralı çenesine sert bir tekme savurduğunda hayvan acı acı havlayarak gerisin geri kaçtı ve yere çöktü.

Bunun Tad ve kendisi için son şans olduğunu bilen genç kadın can havliyle düğmeye bastı. Sırtı kapıya dönük olduğundan kuvvet alamıyor, kasları zorlanıyordu. Kujo'nun saldırıya geçtiğini görünce son bir çabayla düğmeye basarak kapıyı açtı. Aynı anda da korkunç bir sancıyla birlikte sağ omuzunda bir lif koptuğunu hissetti. Kendisini koltuğa fırlattığı sırada köpek üstüne çullandı.

Uyanan Tad kızıl gözlü, tüylü ve korkunç bir yaratığın annesini konsola doğru ittiğini fark edince ellerini gözlerine bastırıp bağırmaya başladı. Uykusundan uyandığı geceler yüklüğünden çıkıp, "Günün birinde sana çok yaklaşacağım Tad," diyen canavar, sözünü tutmuş ve peşinden buralara kadar gelmişti. İşte şimdi de annesini öldürüyordu. Canavar duası işe yaramamıştı.

Dişlerini midesine geçirmeye çalışan Kujo'yla boğuşan Donna, oğlunun çığlıklarını hayal meyal duyabildi. Hayvan gözlerini genç kadına dikmiş, çok keyiflenmiş gibi kuyruk sallıyordu. Yere bastığı arka ayakları çakıllarda kaymasa bir sıçrayışta tüm gövdesini arabadan içeriye sokması işten bile değildi. Hayvanın ani hamlesiyle kolları iki yana açılan genç kadın sivri dişlerin midesine geçtiğini fark ederek acı bir çığlık attı ve olanca gücüyle köpeği iterek koltuğunda doğruldu. Midesinden oluk gibi kan akıyordu. Sol eliyle Kujo'nun boynunu, sağ eliyle de kapı kolunu yakalayıp kapıyı hızla açıp kapayarak hayvana vurmaya başladı. Kapı her seferinde Kujo'nun kaburgalarına iniyordu. Köpeğin yeniden sıçramak için hafifçe gerilemesini fırsat bilen Donna kapıyı çekince Kujo'nun başı ve boynu kapıya sıkıştı. Kemikleri çatırdayan hayvan, kadının dizinin hemen altını ısırarak bir parça et kopardı. Donna'yla Tad'ın çığlıkları birbirine karışıyordu. Kapı tekrar tekrar kafasına indiği halde bacağını bir türlü bırakmayan

Kujo hâlâ içeriye girmeye çalışıyordu. Kanlı tüyleri kafasına yapışmıştı. Gücü tükenen kadın kapıyı bir kez daha çekip koltuğa yığıldı. Baş arkaya kaymıştı, dudakları titriyordu. Yüzü allak bulaktı. Parmağını kıpırdatacak hali kalmamıştı.

Kujo'nun durumu da Donna'nınkinden farklı değildi. O da saldırmaktan bitkin düşmüştü. İnleyerek geriye çekildi ve çakılların üzerine yığıldı. Ayaklarıyla çakılları eşeliyor, tir tir titreterek sağ pençesiyle kafasındaki yarayı ovuşturmaya çalışıyordu.

Kapıyı kapatan Donna arkasına yaslanıp ağlamaya başladı.

"Anneciğim, anneciğim..."

"İyiyim Tad, iyiyim..."

"Anneciğim..."

Tad uzanıp elini tutunca hafifçe doğrulan genç kadın kolunu zorlukla kaldırıp oğlunun yüzünü okşadı.

"Anneciğim ne olur, eve babama..."

"Gideceğiz yavrum, yemin ederim ki gideceğiz..."

Dudaklarından dökülen sözcüklerin hiçbir anlamı yoktu. Her şeye boş veriyordu.

Kurşuni renkli yoğun bir sisin içinde kaybolmak üzereydi. Tad'ın sesi giderek uzaklaşıyordu. Her şey düzelecekti...

Hayır, hiçbir şey düzelmeyecekti.

Kujo kuduz hastalığını ona da geçirmişti.

*
**

Holly otomatik araması için direttiyse de Charity santralı arayıp telefon ücretini kendi numaralarına geçirmelerini tembihleyerek Alva Thornton'un numarasını bağlattı. Başkalarına yük olmayı oldum olası sevmezdi.

Telefonu Alva'nın karısı Bessie açtı.

"Merhaba Bessie, ben Charity. Connecticut'tan arıyorum, Alva oralarda mı?"

Divanın üzerinde kitap okuyormuş gibi yapan Brett merakla konuşmayı dinliyordu.

"Evde yok Charity, Bridgton'a gitti. Hayrola, bir şey mi var?"

Konu az buçuk duyarlı olduğundan Charity söyleyeceklerini önceden tasarlamıştı.

Castle Rock'taki tüm kadınlar gibi dedikoduya bayılan Bessie de Joe'nun karısından habersiz yolculuğa çıkmış olduğunu anlarsa gezdiği, yürüdüğü yerde bundan söz ederdi.

"Önemli bir şey değil. Bizim köpeği merak ediyorduk da... Ben burda kız kardeşimde kalıyorum, Joe da işi gereği Portsmouth'a gitti. Köpeği biz yokken besleyecek birini buldu mu acaba? Erkeklerin ne denli unutkan olduklarını bilirsin." Joe yedek parça satın almak için ara sıra Portsmouth'a gittiğinden yalan söylediğini kolay kolay anlayamazlardı.

"Yanılmıyorsam kocan dün ya da önceki gün bize uğramıştı." Joe, Alvalara gerçekten perşembe günü uğramıştı. Bessie'nin hafızasına fazla güvenilmezdi.

Büyük teyzesi rahmetli Ewie Chalmers onun için, "Zekâ testlerini kıvıramaz, ama çok iyi yüreklidir," derdi. Alva'nın tavuk çiftliğinde yaşamı güçtü. Kadıncağız onca ağır işten sonra ancak televizyonun başına oturunca dinleniyordu. Kafası çalışmasa da eviyle çiftliğin işlerini ve kışın da Castle Roek kar arabaları kulübünün toplantılarını dünyada unutmazdı. Joe perşembe günü Alva'nın traktörünün lastiğini onarıp getirmişti.

Yumurtalarını Camberlara yarı fiyatına satan ve her bahar bahçelerinin ufak bir bölümünü çapalayan Alva'dan para almazdı. Zaten köylerde çoğunlukla işler böyle yürürdü.

Bessie'nin günleri birbirine karıştırmak âdetinde olduğunu bilen Charity'nin iki seçeneği vardı: Ya Bessie'ye, "Joe geldiğinde lastiği de getirmiş miydi?" diye sorar ya da hiçbir şey sormazdı. Kadın Joe'nun lastiği getirmiş olduğunu söylerse, kocasının per-

şembeden beri Alvalara uğramadığı ve köpeği beslemelerini tembih etmediği ortaya çıkardı. Charity bu yanıtı almaktansa hiç soru sormamayı yeğledi. Böylelikle Brett rahata kavuşacak ve sürekli köpeğini düşünerek tatili kendisine zehir etmeyecekti. Niye yalan söylemeli, oğlunun tüm dikkatini üzerinde toplayan Kujo'yu biraz kıskanıyordu. Bu seyahat Brent'in geleceği açısından önem taşıyordu. Dar bir çevrede büyüyen Brett kendilerinden farklı yaşama biçimleriyle değer yargılarını yakından görürse birkaç yıl sonra kendi yolunu çizmesi gerektiğinde daha doğru kararlar verirdi. Çocuğu etkileyemeyeceğini anlamıştı, ama onun yeterince deneyim sahibi olabilmesi için elinden geleni yapacaktı. Kujo'nun planlarını engellemesine izin veremezdi.

"Charity, orda mısın?"

"Evet Bessie, Joe herhalde Alva'ya köpeği beslemesini rica etti."

"Eve gelince sorar, sana bildiririm."

"Sağ ol Bessie."

Bessie'nin Holly'nin telefon numarasını sormayı unutması çok iyi olmuştu.

Charity hiçbir şey olmamış gibi oğluna döndü. Çocuğa söyleyecekleri yalan sayılmazdı. Kendi, oğluna asla yalan söyleyemezdi...

"Baban pazar akşamı Alvalara uğramış. Herhalde köpeğe bakmasını da o zaman söylemiştir."

"Ama Alva'yla konuşmadın ki..." Brett'in gözlerinin içine dikkatle bakması Charity'yi sinirlendirdi.

"Adam evde yoktu. Bessie daha sonra telefon edip bize bildirecek."

"Buranın telefon numarasını nereden biliyor?" Brett'in sesinde suçlayan bir ifade mi vardı, yoksa kendi vicdanının sesini mi

duyuyordu? Charity konuşmayı kısa kesip vicdanını susturmak istiyordu. "Yarın sabah onları yine ararım."

"Babam geçen hafta traktör lastiğini onarıp götürmüştü. Belki de Bayan Thornton günleri karıştırdı."

"Sanmam, bana lastikten falan söz etmedi."

"Sormadın ki..."

Charity'nin sabrı taşmıştı. "Kalk da kendin telefon et öyleyse, hadi ne duruyorsun!" Brett, Holly'nin kredi kartlarıyla gösteriş yaptığını söylediğinde de bu denli öfkelenmişti. Konuşan sanki Brett değil, Joe'ydu. Çocuğun seçtiği sözcükler, sesinin tonu ve vurguları tıpatıp babasına benziyordu. Kendi umutlarının aksine, Brett'in hık demiş babasının burnundan düşmüş olduğunu bu yolculuk kanıtlamıştı. "Telefon numaraları bu kâğıtta yazılı. Santrale konuşma ücretini bizim numaraya geçirmesini söylemeyi de unutma. Ne sormak istiyorsan Bessie'ye kendin sor, benden bu kadar..."

"Yarın sabah sen ararsın anne." Brett'in bugün uysallığı üzerindeydi.

"İstersen başka birine telefon edeyim, gidip baksınlar." Charity hem oğluna yalan söylediğine, hem de haksız yere bağırıp çağırdığına pişman olmuştu.

"Kime edeceksin?"

"Millikenlere edelim mi?"

Annesine bakakaldı. Brett sesini çıkarmadı.

"Yoo, Millikenler olmaz."

Geçen yıl Milliken kardeşlerin külüstür arabalarını onaran Joe, istediği parayı fazla bulan John Milliken'le kapışmıştı. O gün bu gündür araları iyi değildi.

Günün birinde yolda John'un yeğeni Kim'e rastlayan Charity konuşmaya yeltenmiş, oysa kız, Castle Rock Lisesi'nde onca fin-

dığı kıran başkasıymış gibi kafasını gururla havaya kaldırarak geçip gitmişti.

Charity hafifçe ürperdi. Şosenin sonundaki çiftliklerinde neredenli yalnız olduklarının bilincine yeni varıyordu. Onca düşünmesine rağmen gidip hemen Kujo'ya bakmasını rica edebileceği tek kişi gelmedi aklına.

"Boş ver anne," dedi Brett. "Aptallık bende. Kujo mutlaka zehirli bir ot yemiştir."

Charity kolunu oğlunun omzuna attı. "Sen aptal falan değilsin yavrum. Yarın sabah kalkar kalkmaz ilk işim Alva'yı aramak olacak, tamam mı?"

"Bağışla anne. Başının etini yiyorum, ama elimde değil. Kujo'nun o korkunç görünümü gözlerimin önünden gitmiyor."

O sırada Jim kapıdan başını uzattı. "Benimle Amiral Battı oynamak isteyen var mı?"

Brett hemen yerinden fırladı. "Öğretirseniz ben oynarım."

"Ya sen Charity?"

Kadın gülümsedi. "Siz oynayın, ben sonra gelir patlamış mısır yerim."

Onlar çıkınca divana oturup oğlunun uykusunda yürürken söylediklerini düşünen Charity'nin tüyleri ürperdi. "Kujo karnını doyurmuş, aç değildi ki..."

Kendi kendine, "Yarın sabah bu sorunu kökünden halledeceğim," diye söz verdi.

"Ya hallederim ya da geri döneriz. Söz veriyorum Brett."

**

Saat onda ve on birde evi arayan Vic telefonu dakikalarca çaldırmasına rağmen açan olmayınca nedenini kestiremediği bir korkuya kapılmıştı.

Roger uyuyordu. Karanlıkta numarayı bir kez daha çevirip bir süre zil sesini dinledikten sonra kapattı. Kendisini yolunu

yitiren bir çocuk gibi yapayalnız hissediyordu. Ne yapacağını, ne düşüneceğini şaşırmişti. İçindeki bir ses durmaksızın aynı sözcükleri yineliyordu. Karın Kemp'le kaçtı, karın Kemp'le kaçtı...

Olup bitenleri karısının ağzından dinlemişti. Donna, Steve'i def etmiş, herif de öç almak için o mektubu yazmıştı. Bu koşullar altında birlikte kaçmış olmaları olanaksızdı. İçindeki ses yakasını bırakmıyordu. Ya barıştılsa...

İyi, ama Tad neredeydi? Donna, Steve gibi bir serserinin yanına oğlunu da sürükleyecek kadar aklını yitirmiş olabilir miydi? Genç adam karısının Kemp'i sepetlediği gün aralarında çok sert bir tartışma geçmiş olduğunu sezinlemişti.

İnsan âşıkken burnunun ucunu bile göremez.

Bilincinin kıskanç yanı her sorusuna bir yanıt veriyordu ve o karanlıkta yanıtların çoğunun mantıksız olduğu belli bile olmuyordu. Bu denli güçlü bir kıskançlık duygusuna sahip olduğunu mektubu aldığı gün, Deering Oaks Parkı'nda fark etmişti.

Düşünceleri çeşitli olasılıklar arasında gidip geliyordu. Tad'la birlikte kaza geçirmiş olsalar şimdiye dek haberi olurdu. Boston'da kaldıkları oteli Donna da biliyordu, sekreteri de... Yoksa soyguncunun biri eve girip ikisini de öldürmüş müydü? Kaza geçirdiklerini bildirmek için telefon eden olmadığına göre cinayete kurban gitmiş olmaları daha yakın bir olasılıktı.

Hayır, hayır. Steve'le kaçmış olması olasılığı daha ağır basıyordu.

Akla uygun bir açıklama biçimi daha vardı ve bunu düşündükçe küplere biniyordu.

Donna gece yatısına bir arkadaşına gitmiş ve kendisine bildirmeyi unutmuştu. Bu saatte karısının tüm arkadaşlarına telefon açıp herkesi rahatsız edemezdi.

Şerifin bürosunu arasa memurun biri gidip nerede kaldıklarını bulabilirdi belki, ne var ki bu da olayı fazla abartmak olurdu.

Gazetelerde her gün sürüyle cinayet haberi okuyorsun. Manyak Frank Dodd'un işlediği cinayetleri unuttun mu? Donna'yla Tad belki de şu anda kanlar içinde cansız yatıyorlar.

Acımasız ses, 'Steve'le kaçtı,' diye yineledi.

Gece yarısı olmuştu. Bir kez daha telefon etti ve kimseyi bulamayınca bu kez tam anlamıyla çılgına döndü. Steve, cinayet, kaza ya da başka bir şey, ama mutlaka olağandışı bir durum vardı.

Ahizeyi bırakıp gece lambasını yaktı. "Roger, uyan Roger!"

Işık yanınca koluyla gözlerini kapayan Roger, Vic üst üste birkaç kez seslenince uyandı ve gözlerini kırpıştırarak saate baktı. "Delirdin mi Vic, gece yarısı..."

"Beni dinle..." Vic yutkundu. "Donna'yla Tad hâlâ evde yoklar, korkuyorum."

Doğrulup oturan Roger saate bir daha baktı. "Bir arkadaşına gece yatısına gitmiştir. Ben yokken Althea da çocukları alıp bir arkadaşında kalır bazen. Fırtına çıktığında tek başına korkuyormuş."

"Telefon edip bildirirdi." Aydınlıkta ve karşısında ortağı varken karısının Steve'le kaçma olasılığı gözüne gülünç görünüyor, bunu düşünebildiği için kendine kızıyordu. İlişkilerinin bittiğini kesin olarak söyleyen Donna'ya inanmamasını gerektiren bir neden yoktu.

"Niye sana bildirsin?"

"Hemen her gece telefon edeceğimi söylemiştim. Hiç değilse oteli arayıp not bırakırdı. Althea öyle yapmaz mı?"

Roger kaygılanmaya başlamıştı. "Evet, haklısın. Unutmuş olabilir yine de."

"Başına kötü bir şey gelmiş olmasın..."

"Yanında kimlik kartı yok mu? Tanrı korusun kaza geçirmiş olsalardı polisler bürona telefon edip kaldığımız oteli öğrenirlerdi."

"Biliyorum, zaten kaza demek istememiştim." Genç adamın sesi titriyordu. "Orda Tad'la Donna yalnız ben... ben çok korktum..."

"Hemen şerifi ara."

"Ama..."

"Aması falan yok. Şerif durumu araştırır, senin de için rahat eder. Bakarsın Donna bir partidedir."

"Partilerden hoşlanmaz."

"Belki de birkaç arkadaş toplanmış ve kumara dalmışlardır."

Vic, Donna'nın kadın arkadaşlarıyla fazla içli dışlı olmaktan kaçındığını ve kendi deyişiyle kermeslerde boy gösteren hatunlardan biri olmak istemediğini ortağına açıklayamazdı, zira bu konuya girerse karısının Steve'le olan ilişkisini de ağzından kaçıracağından korkuyordu. Genç adam Roger'ın sorusuna,

"Olabilir," diye mırıldanarak karşılık verdi.

"Evin yedek anahtarı var mı?"

"Veranda saçağının altındaki bir çengele asılı."

"Bunu polise söylemeyi unutma sakın. Girip baksınlar, kuşkusuz evde esrar falan bulundurmuyorsan."

"Bizde esrar ne arar?"

"Öyleyse hemen telefona sarıl. Bakarsın bu arada karın telefon ediverir, sen de boş yere telaşlandığını anlarsın."

Ortağının sözleriyle biraz olsun içine su serpilen Vic önce evini aradı, yanıt alamayınca yeniden korkuya kapıldı. Şerifin numarasını çevirdiğinde saat on ikiyi çeyrek geçiyordu.

*
**

Donna ellerini direksiyona dayamış oturuyordu. Tedirgin bir uykuya dalan Tad ikide bir irkiliyor, inliyor, o akşamın korkunç olaylarını düşlerinde yeniden yaşıyordu.

Genç kadın uzanıp elini oğlanın alınına koyunca, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak başını çeken Tad'ın aralanan gözkapakları

tekrar kapandı. Korku ve gerginliğin etkisiyle çocuğun ateşi yükselmişti. Donna da kötü durumdaydı.

Kujo'nun ısırıldığı yerler sancıyordu. Hiç değilse midesindeki yaraların bacağındakiler kadar derin olmadığına şükreliyordu. Pinto'da ilkyardım çantası bulunmasına rağmen, akan kanın mikropların temizleyeceğini düşünerek yaraları hemen sarmamış, bir hayli kan kaybetmişti.

Belki bu da bir kocakarı uydurmasıydı. Bilmiyordu. Lanet olsun, bilmediği o kadar çok şey vardı ki...

Sürülmüş bir tarla gibi delik deşik olan sol bacağından akan kan koltuğu lekelemişti. Çantadaki gazlı bezin tümünü kullanarak bacağına sarmıştı.

Değiştirmek gerektiğinde ne yapacağım, diye düşündüğünü fark edince sinirli sinirli güldü. Acısını azaltmak için iki aspirini ağzında erittiği halde bana mısın demeyen sancı, bacağına bükünce dayanılmaz ölçüde artıyordu. Arka kapıya koşmak bir yana, bu bacakla bir daha yürüyebileceği bile kuşkuluydu. Zaten canavar da veranda kapısının az ilerisinde, yaralı kafasını pençelerinin arasına almış, gözlerini arabadan ayırmaksızın oturuyordu. Kafasını doğrultmadığına bakılırsa, hiç değilse bu gece, yerinden kalkamaz, yarın da hava dünkü gibi sıcak olursa sabah güneş doğar doğmaz loş tamirhaneye sığınırды.

Genç kadının susuzluktan kavrulan dudaklarının arasından, "Beni istiyor," sözcükleri döküldü. Gerçek buydu. Ya alinyazısı böyle emrediyordu ya da köpeğin kendine özgü nedenleri vardı.

Kujo çakıltaşlarının üzerine yığılınca hayvanın ölmek üzere olduğunu sanıp sevinmişti. Yeryüzünde hiçbir yaratık bu kadar darbeye dayanamazdı. Kalın postu bile çarpmaların şiddetini azaltmamış, bir kulağı kanlı bir et parçasına dönüşmüştü. Hayvan ağır ağır doğrulduğunda gözlerine inanamayan ve düş gördüğünü sanan Donna, avaz avaz bağırarak, Tad kafasını

tutarak, "Bağırma anne, sen bağıınca başım ağrıyor," diye mırıldanınca kendini toplamıştı. Yerinden kalkma pis yaratık. Çoktan gebermiş olman gerekirdi. Bir an önce geberip bizi rahat bırak.

Saat 00.20'ydi. Vakit geçmek bilmiyor, kol saatinin geri kaldığından kuşkulanan genç kadın saati ikide bir kulağına yaklaştırıp dinliyordu.

'Kuduz hastalığına ilişkin neler biliyorum?'

Bildikleri gazetelerdeki birkaç makale ve New York'ta kedisi Dinaha'ya kuduz aşısı yaptırmak için gitmiş olduğu bir veterinerde eline geçen broşürde okuduklarıyla sınırlıydı. Kuduz, sinice beyni kemiren bir merkezi sinir sistemi hastalığıydı. Beyni hangi yöntemle yıkıntıya uğrattığını kendi bilmediği gibi belki doktorlar bile tümüyle açıklayamazlardı. Gördüğü tek kuduz köpek, Bülbülü Öldürmek filminde Gregory Peck'in tüfekte öldürdüğü köpekti. O da gerçekten kudurmuş değildi kuşkusuz. Besbelli bir sokak köpeği bulup çenesini tıraş sabununa bulamışlardı. Kujo'nun kuduz olup olmadığını kesinkes anlayabilecek durumda değilse de en kötü olasılığı göz önüne almak daha yerinde olurdu.

Üstelik hayvanın doğal olmayan, çılgınca davranışları başka bir hastalıkla açıklanamazdı.

İnsanlar da kuduza yakalanabiliyorlardı. Kudurarak ölmenin en kötü ölüm biçimi olduğundan kuşku yoktu. Neyse ki vaktinde harekete geçilirse bir dizi aşı yapılarak tedavi edilebiliyordu. İğnelerin acısı Kujo'nun çektiklerinin yanında kuşkusuz hiç kalırdı. Okuduklarından anımsadığı kadarıyla belirtiler ortaya çıktıktan bir süre sonra kuduz teşhisi konan kişilerden yalnızca ikisi yaşayabilmişti. Bunlardan biri tümüyle iyileşmiş, ötekinin beyninde birtakım aksaklıklar kalmıştı. Hastalık ne kadar erken teşhis edilirse kurtulma şansı o kadar fazlaydı. Elini alnına götürdü. Soğuk soğuk terliyor, şakakları zonkluyordu.

"Erken teşhis" sözcükleriyle amaçlanan haftalar mı, günler mi, yoksa saatler miydi?

Pinto giderek küçülüyordu sanki. Honda büyüklüğünden, üç tekerlekli küçük arabalara, motosiklete, sonunda da tabuta dönüşmüştü. İki kişilik bir tabut...

Buradan çıkmalıydılar, ne pahasına olursa olsun çıkmalıydılar... kapıyı açmak üzere elini uzattığını fark edince yüreği ağzına gelen genç kadın kendisini güçlkle denetleyebildi. Ne olur Tanrı'm başıma bir de klostrofobi çıkmasın.

Susuzluktan ölecek gibiydi. Kujo'ya bir göz attı. Hayvan gözünü kırpmadan kendisine bakıyordu. Bize yardım et Tanrı'm, lütfen...

*

**

Sözüm ona aşırı hız yapanları enselemek için arabayı 117. Karayolu'nda kuytu bire yere park eden Roscoe Fisher'in asıl amacı biraz şekerleme yapmaktı. Saat 00.30'du ve bu saatte yoldan kimsecikler geçmezdi. Saat birde, açık hava sineması dağıldığında, kafasındaki çalar saat onu nasıl olsa uyandırırđı.

"Devriye 3, yanıt ver, devriye 3, tamam."

Roscoe sıçrayarak uyanınca camın önündeki soğumuş kahve olduğu gibi pantolonunun önüne döküldü. "Hay aksi şeytan!..."

"Devriye 3 not alıyor musun? Tamam."

Roscoe telsizin yanındaki düğmeye bastı.

"Alıyorum, tamam." Kahveyi dökmesine neden oldukları için bir de küfür savuracaktı, ama karşıdakinin kim olduğunu bilmediğinden vazgeçti. Gecenin ilerleyen saatine rağmen vericinin başında amirlerinden biri olabilirdi pekâlâ.

"Bay Victor Trenton'un Larch Caddesi'nde, 83 numaralı evine bir göz atacaksın. Tamam."

"Neyi araştıracağım? Tamam."

"Bay Trenton Boston'da. Karısının ve oğlunun evde olmaları gerektiği halde telefonlarına yanıt alamayınca endişelenmiş. Tamam."

Roscoe Fisher suratını ekşitti. Doğrusu işi işti. Herifin biri endişeye kapıldı diye en azından dört dolar temizleyici parası verecekti. Üstelik aşırı hız yapanları durdurmaya kalkışsa, ıslak pantolonuna bakıp altına işemiş olduğunu düşünürlerdi. Merkezdeki nöbetçi konuşmayı sürdürüyordu.

"Veranda saçağındaki çivide bir yedek anahtar varmış. İçeriye girip bakacaksın. Tamam."

Farlarını yakıp yol koyulan Roscoe kasabanın bomboş caddelerini geride bırakıp tepeye tırmandı ve sağa saparak Larch Caddesi'ne vardı. Trentonların evi köşeden ikinci evdi. Kasabaya tepeden baktığından manzarası gündüz gözüyle çok güzeldi kuşkusuz. Arabayı kaldırımın kenarına çekip aşağıya indi ve pantolonunun ağını çekiştirerek avluya yöneldi.

Oğlununkine benzeyen üç tekerlekli bir çocuk bisikletinin dışında garaj boştu.

Verandanın kapısında Cali dergisinin bu haftaki sayısı duruyordu. Dergiyi yerden alıp kapıyı yokladı. Kilitli değildi. İçeriye adım atarken kendisini hırsız gibi hissediyordu. Dergiyi verandadaki rafa bırakıp giriş kapısının ziline bastı.

Yaklaşık üç dakika parmağını zilden ayırmadığı halde açan olmadı. Evin hanımının uyanıp sırtına sabahlığını geçirerek alt kata inmesinin vakit alacağını düşünmüştü.

Kapı kilitliydi. Elini saçağın altında dolaştırırken düşen anahtarı yerden alıp kapıyı açtı. Steve gibi mutfak kapısından girmeyi akıl etseydi anahtara gerek kalmazdı, zira Castle Rock'da oturanların çoğu gibi Donna da kapıyı kilitlemeyi sık sık unutturdu. Kadın gece yatısına bir arkadaşına gitmiş olabilirdi, ama kocasına haber vermemiş olması biraz garipti.

El fenerini kullanırsa tam bir soyguncuya benzeyeceğinden kuşkulanan Roscoe Fisher el yordamıyla bulduğu elektrik düğmesine bastı. Oturma odasıyla birlikte verandanın ışığı da yanınca verandaninkini hemen kapayıp birkaç adım attı ve çevresine bakındı.

Aydınlığa henüz alışamayan gözleri yanlış mı görüyordu yoksa? Şaşkın şaşkın gözlerini kırıştırdı. Kalp atışları hızlanmıştı.

Islak pantolonunu da, hırsıza benzediğini de unutmuştu. Kafasında tek bir düşünce vardı: Hiçbir şeye el sürmemeliyim. Bu evde bir şeyler olduğu kesindi.

Oturma odası savaş alanlarını andırıyordu. Şöminenin üzerindeki ayna bile tuzla buz olmuştu. Ayna kırılması yedi yıl uğursuzluk getirirdi. Nedense aklına Frank Dodd geldi birden. Birlikte birçok kez nöbete çıkmışlardı. O sevimli adamın kadınlarla çocukları öldüren bir sapık olduğuna inanmak zordu. Roscoe tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Frank'i düşünmenin sırası mıydı?

Yerdeki cam kırıklarına basmamaya çalışarak mutfağa girdi. Buranın hali oturma odasından da beterdi. Tencereler, tavalar yere saçılmış, kırılacak ne varsa paramparça edilmiş, üstüne de toz deterjan ekilmişti. İçki dolabının kapıları ardına dek açıktı. Anlaşılan biri mutfağı atış poligonu niyetine kullanmıştı.

Evi bu hale getiren ancak bir tımarhane kaçkını olabilirdi.

O sırada gözü bloknata ilişti. Üst katta sana bir sürpriz hazırladım bebeğim.

Frank Dodd'un öldürdüğü kadınlardan üçünün cesetlerini görmüş olan Roscoe Fisher üst kata çıkıp bakmaktan korkuyordu. Özellikle halkevinin bahçesinde ırzına geçildikten sonra öldürülen Mary Kate Hendrasen'in cesedinin kötü görünümünü belleğinden silinmemişti. Bayan Trenton vurulmuş, bıçaklanmış ya da

boğazlanmış olarak üst katta cansız yatıyordu belki de. Trafik kazalarında ölenleri çoktan kanıksamıştı da, Hendrasen olayından sonra cinayete kurban giden birinin cesediyle karşılaşmaktan korkar olmuştu.

Trentonların yatak örtüsündeki şeyi görünce rahatlaması mı, yoksa kusması mı gerektiğini kestiremeyen Roscoe hemen arabaya dönüp merkeze bilgi verdi.

*
**

Saat biri yirmi geçe telefon çaldığında Vic ve Roger televizyonun başında oturmuş fosur fosur sigara içerek Frankenstein filminin orijinalini izliyorlardı.

Vic hemen ahizeyi kaptı. "Donna sen misin?"

Konuşan bir erkekti. "Ben Şerif Bannerman. Korkarım size üzücü haberlerim var, Bay Trenton."

"Öldüler mi?" Olup bitenlerle uzak yakın ilişkisi olmayan, tümüyle yabancı biriymiş gibi garip bir duyguya kapılan Vic'in sesinde heyecan belirtisi yoktu.

Olaylar sanki kendi dışında geliyordu. Göz ucuyla Roger'ın yerinden fırladığını fark etti. Telefonu açtığından bu yana geçen kısacık sürede gözlerinin önünde canlanan geçmiş yaşantısına ilişkin sahnelerin tümü de film setleri gibi düzmeceydi.

"Bay Trenton, Memur Fisher evinize..."

"Ayrıntıları bırakıp soruma yanıt verin. Karımla oğlum öldüler mi?" Beti benzi atan Roger'a dönüp bir sigara istedi.

"Bay Trenton orda mısınız?"

"Evet, yanıtınızı bekliyorum."

"Nerde olduklarını henüz öğrenemedik."

Şerifin sözleriyle birlikte gerçek dünyaya dönen Vic zangır zangır titremeye başlamıştı. "Ne olmuş peki? Neler öğrendiniz? Şerif olduğunuza göre bilmeniz gerekir."

"İzin verirseniz anlatacağım."

Olayların gelişme hızı Vic'i korkutuyordu. "Sizi dinliyorum."

"İsteğiniz üzerine evinize Memur Fisher'ı yolladık. Garajda ve avluda otomobil yokmuş. Giriş kapısının zilini dakikalarca çalmasına rağmen açan olmayınca saçaktan anahtarı alıp içeriye girmiş. Bildirdiğine göre evin içi altüstmüş.

Eşyalar devrilmiş, tabak çanak ne varsa kırılmış, deterjanlar yerlere saçılmış.

"Aman Tanrı'm bu işi Kemp yapmış olmalı," diye fısıldayan Vic imzasız mektuptaki, "Başka soracağın var mı?" cümlesini görür gibi oldu. Yalnızca bu mektup bile adamın ne denli saldırgan biri olduğunu ortaya koyuyordu. Öç almak amacıyla zorbalığa başvurmak tam Kemp'e yaraşır bir davranıştı. Evi yıkıntıya çevirmenin yanı sıra daha neler yapmıştı acaba?

"Bay Trenton?"

"Dinliyorum."

Şerif Bannerman gırtlığını temizledi. Bundan sonra söyleyeceklerini dile getirmek oldukça güçtü. "Memur Fisher üst katta saldırı belirtisine rastlamamış.

Sadece yatak örtünüzde, şey... sperme benzer lekeler gözüne çarpmış. Yatağın bozulmamış olduğunu da söyledi."

Vic, "Karımla oğlum neredeler? Onu söyleyin siz?" diye bağırarak yatıştırmak amacıyla elini omzuna koyan Roger'ın elini sertçe itti. Ona göre hava hoştu tabi. Kendi karısıyla çocukları şu anda yataklarında mışıl mışıl uyuyorlardı.

"Polis dedektifleriyle benim adamlarım evinizde araştırma yapıyorlar. Sizinki gibi oğlunuzun yatağı da bozulmamış."

Vic acı acı, "Yatağımdaki spermin dışında..." deyince Roger yumruk yemiş gibi irkildi, ağzı bir karış açılmıştı.

"Şey yani boğuşma izi olmadığını belirtmek istemiştim."

"Öyleyse karım ve oğlum neredeler?" Vic'in sesindeki sertlik yok olmuş gözpınarlarında yaşlar birikmeye başlamıştı.

"Henüz bunu öğrenemedik Bay Trenton."

Aman Tanrı'm, ya Kemp onları zorla kaçırdıysa...

Önceki gece görmüş olduğu karabasani anımsadı: Donna'yla Tad canavardan kurtulmak için bir oyuğa büzülmüşlerdi.

"Bu işi kim yapmış olabilir Bay Trenton, bir fikriniz var mı?"

"Hemen bir araba kiralayacağım. Saat en geç beşte orda olurum."

"İyi, ama karınızla oğlunuzun ortadan kaybolmalarıyla evinize yapılan saldırı arasında bir bağlantı varsa zaman bizim için çok değerli. Size ya da karınıza kin besleyen biri var mı?"

Boğuk bir sesle, "Kemp," diye mırıldanan Vic gözyaşlarına engel olamıyordu. "Bu işi Kemp'in yaptığından hiç kuşku yok. Belki de onları kaçırmıştır."

"Kim bu Kemp?" Şerifin sesi artık sıkılğan değil sert ve emir vericiydi.

Vic elleriyle gözlerini kapattı. Ne otel odasını, ne de Roger'ı görmek istiyordu. "Steve Kemp. Kasabada mobilya tamircisiydi. Bildiğim kadarıyla başka bir kente göç etmiş. Karımla... Donna'yla... kısa süreli bir ilişkileri olmuş.

Karım ilişkiye son verince terk edilmeyi kendisine yediremeyen Kemp, bana imzasız bir mektup göndermişti, olup biteni ordan öğrendim. Bu son olay da öç alma programının devamı." Ellerini öyle sıkı bastırmıştı ki gözlerinin önünde yıldızlar uçuşuyordu. "Evliliğimizi yıkmayı amaçlamıştı sanırım. Beklediği gerçekleşmeyince çılgına dönmüş olmalı. Karımdan öğrendiğime göre teniste yenilince bile öfkelenir, rakibinin elini sıkı mazmış..." Birden sesi çıkmaz oldu.

Görünmeyen bir el gırtlakını sıkıyordu sanki. Boğazını temizleyerek konuşmayı sürdürdü. "Onları kaçırmış olabilir Şerif Bannerman, inanın bana, o heriften her şey beklenir."

Karşı tarafta bir sessizlik oldu. Şerif Bannerman harıl harıl not alıyordu.

Tepeden tırnağa buz kesilen Vic omzuna uzanan ortağının güven veren sıcacık elini bu kez minnetle karşıladı.

"O mektup hâlâ sizde mi?"

"Hayır, yırtıp attım."

"Büyük harflerle mi yazılmıştı?"

"Evet, evet, öyleydi."

Memur Fisher'ın bildirdiğine göre mutfaktaki bloknota büyük harflerle, "Üst katta sana bir sürpriz hazırladım bebeğim," diye yazılmış.

Şerifin sözleri Vic'in içindeki son kuşku kırıntılarını da silip götürmüştü.

Olanların Kemp'le bir ilgisi olduğunu artık kesinlikle biliyordu.

"Herifin notu yazdığı sırada karınızın evde olmadığı belli Bay Trenton."

Vic, şerifin sesindeki kuşkuyu hemen sezinlemişti. "Siz de pekâlâ biliyorsunuz ki karım tam o sırada kapıdan içeriye girmiş olabilir. Arabası arızalıydı. Belki de tamirciden dönmüştür."

"Kemp'in arabasının markasını ve rengini biliyor musunuz?"

"Sanırım herifin bir kamyonu var, rengini bilmiyorum."

"Hemen Castle Rock'a dönerseniz iyi olur, Bay Trenton. Otomobille gelecekseniz yollarda dikkatli olun. Karınızla oğlunuz sağ salim ortaya çıkarlarsa boşu boşuna ölmüş olursunuz."

"Hemen hareket ederim." Şu anda araba kullanmak değil, bir delik bulup saklanmak ya da son bir haftayı yeniden yaşamak istiyordu.

"Gelirken kafanızda karınızın arkadaşlarının bir listesini çıkarmaya çalışın. Belki gece yatisına gitmiştir. Evde saldırı izine rastlanmadığını unutmayın."

"Evin durumunu anlatan sizsiniz. Bu saldırıdan başka nedir, az sonra yola çıkacağım," diyen Vic telefonu kapattı. Utancından ortağının yüzüne bakamıyordu.

Boynuz taktığını Roger da öğrenmişti.

"Çok üzüldüm Vic, onca sorunun varken buralara nasıl gelebildin?"

Vic giyinmeye başlamıştı. "Evde kalsam ne değiştirdi? Zaten perşembe günü öğrendim. Tek başına kalıp olanları yeni baştan düşünmek istiyordum. İşte şimdi de başıma bu geldi."

"Senin ne suçun var?"

"Suçum olup olmadığını ben de bilemiyorum. Aklımı kaçırarak gibiyim. Tek istediğim bir an önce Castle Rock'a ulaşmak. O pis herifin gırtlığına yapışıp..." Sesinin yükseltmekte olduğunu fark eden genç adam birden sustu.

Yaşamından bezmiş, yaşlı biri gibi omuzları çökmüştü. Bavulundan temiz bir gömlek çıkarıp sırtına geçirdi. Kendisini saçma sapan bir filmde oynayan bir aktör gibi hissediyordu. Otel odası gerçek bir oda değil kameranın görüş alanının bittiği yerde sona eren bir dekordu sanki. Yine de biraz hareket etmenin sinirlerini az da olsa yatıştırdığı yadsınamazdı. "Roger, havaalanındaki Avis'e telefon edip bana bir kiralık araba ayarlayabilir misin?"

"Ben de seninle geliyorum."

"Olmaz." Gömleğinin düğmelerini yanlış iliklediğini fark edince çözüp yeni baştan ilikledi. "Senin Sharp işini halletmek gerek. Benim karım fingirdedi diye bizden ekmek yiyen sürüyle insan aç mı kalacak?"

"Kendine işkence etmekten vazgeç. Hiçbir şey olmamış gibi nasıl kalkıp New York'a giderim?"

"Şerife bakılırsa olan bir şey yok henüz. Oturup beklemekten başka çare var mı? Castle Rock'a gelmen neyi değiştirecek?"

"Seni yalnız bırakmak içime sinmiyor."

"Aldırma. Bir şey öğrenirsem sana hemen telefon ederim. Hadi telefon et. Ben bir taksiye atlayıp doğruca havaalanına gidiyorum."

Genç adam kapıdan çıkmak üzereyken, Roger boğuk bir sesle, "Senin için Tanrı'ya dua edeceğim," diyerek ortağını kucakladı.

"Sağ ol."

Vic hafifçe vınlayan asansörle aşağıya inerken bir film setinde bulunduğu duygusundan hâlâ kurtulamamıştı. Lobide kendisi çıkarken birbirlerine tutunarak içeriye girmekte olan iki sarhoşu ve taksi çağırmasını rica ettiği otel kapıcısını figüranlara benzetti.

Beş dakika sonra kentin bomboş caddelerini geride bırakarak Logan Havaalanı'na doğru ilerliyorlardı. Zenci sürücü hiç konuşmadan radyo dinliyordu. Müzik programından sonra spikerin biri hava raporunu okudu:

"Güneyden gelen sıcak hava kütlesi New England üzerindeki yüksek basınç alanına kaydığından bugün, özellikle iç kesimlerde hava sıcaklığının 50 dereceye yükselerek rekor düzeye ulaşacağı belirlendi. Dinleyicilerimize deniz kıyısına kaçmalarını salık veririz."

Vic hava raporunu önemsemedi, oysa radyoyu dinlemiş olsa Donna'nın aklı başından giderdi.

*

**

Çarşamba sabahı şafak sökmeden az önce uyanıp elinde olmaksızın bir süre evi dinleyen Charity bu kez ne tahta gıcirtısı, ne de ayak sesleri duydu. Evde derin bir sessizlik hüküm sürüyordu. Yataktan kalkıp kapıya yöneldi ve koridora bir göz attı. Koridor bomboştı. Bir an duraksadıktan sonra Brett'in odasına gitti.

Çarşafaların altında mışıl mışıl uyuyan çocuğun sadece saçları görünüyordu.

Anlaşılan bu sabah uykusunda yürümemiş ya da daha önce yürümüştü.

Odasına dönerek yatağa oturan Charity bakışlarını ağarmakta olan tanyerine çevirdi. Dün gece belki de uykusunda bir karara varmıştı. Günün ilk ışıklarıyla birlikte bu kararı vermesinin nedenlerini de açık seçik görebiliyordu.

Düşündüğünün aksine kız kardeşine içini açamamıştı. Hele bundan sonra hiç açamazdı. Öğle yemeğindeki kredi kartı olayı yetmezmiş gibi dün gece de Holly evdeki eşyaların fiyatlarını tek tek sayıp dökmüştü. Onun gözünde her şeyin üzerinde birer fiyat etiketi vardı ve bu gerçeği kimse değiştiremezdi. İyi yürekli, sevecen ve özverili bir insan olan kız kardeşini hâlâ seviyordu.

Değişmesinin nedeni çocukluk dönemlerinin acımasız koşullarını anımsamamak istemesiydi. Bugünkü yaşantısında köyde geçen yoksul günlerin yeri yoktu. İkisinin de genç yaşta evlenmelerinin nedeni bu güç koşullardan kaçmaktı. Şansı yardım eden Holly Jim'i, kendisi de bula bula Joe'yu bulmuştu.

Buraya gelmesine yıllardır izin vermemekte direten kocasını razı edebilmek için çevirdiği dolapları, verdiği ödünleri ve dayak yemekten kıl payıyla kurtulduğunu Holly'ye anlatırsa, kız kardeşinin anlayış göstermek ve yardımcı olmak yerine kızacağından korkuyordu. Şimdiki rahat yaşantısını, siperinde tetikte bekleyen bir asker titizliğiyle koruyan Holly'nin bu tepkiyi göstermesi aslında doğaldı, zira Buik steysin vagonuna, Sony marka renkli televizyonuna, parke döşemelerine rağmen ablasının gibi bir evlilikten şans eseri kurtulmuş olduğunun bilincindeydi kuşkusuz.

Öfke Charity'nin sorunlarını çözemezdi. Üstelik, kendine yeni bir yol çizeceği yerde suratsız, huysuz ve zorba bir kocaya

katlanan bir ödlek olduğunu kardeşinin öğrenmesini istemiyordu. Fazla yüz göz olmak doğru değildi. Joe'nun ayyaşlığı gibi Brett'in uyurgezerliği de kendi sorunuydu ve kendi sorunlarıyla başkasının kafasını şişirmeyi oldum olası sevmezdi.

Bu son iki gün içinde Brett'in ana babasının etkisinde kalmayacak kadar güçlü bir kişiliğe sahip olduğunu fark etmişti. Çocuğun babasına benzemek istediğine daha şimdiden hükmetmek yanlış olurdu. Teyzesinin kredi kartlarıyla gösteriş yapmaya kalkıştığını bir çırpıda sezen Brett babasının şapkasını çıkarmadan sofraya oturduğunu da kuşkusuz fark edecekti. Zaten çocukların günün birinde ana babalarını yargılamaları doğaldı. Boşanma fikrini kafasından tümüyle silmişti.

Oğlunun hatırı için bu düzeni sürdürecekti.

Hava aydınlanmıştı. Duş yapmak istiyordu, ama ev halkı uyanmadan yapamazdı.

Artık öz kardeşiyle bile iki yabancıydılar. Holly'nin şimdiki yüzü albümdeki fotoğraflardan o denli farklıydı ki...

Şosenin sonunda evlerine ve Joe'ya geri dönecek, yaşamını bıraktığı yerden sürdürecekti. En doğrusu buydu.

Saat yedi olmadan, adam daha kahvaltıdaiken Alva'ya telefon etmesi gerektiğini kendi kendine hatırlattı.

*
**

Sabah saat altıda, güneş henüz doğmuşken Tad baygınlık geçirdi.

Saat beşi çeyrek geçe derin uykusundan uyanmış, annesini de uyandırarak açlık ve susuzluktan yalanmıştı. Elinden geldiğince çocuğu yatıştırmaya çalışan Donna, susuzluğun yanı sıra kurt gibi acıkmış olduğunu da ilk kez fark ediyordu. Az sonra birilerinin yardımı geleceğini, pis köpeği öldürüp onları kurtaracaklarını Tad'a söylerken akli fikri yemekteydi.

Örneğin kahvaltısı: Şimdi önlerine pastırmalı yumurta, kızarmış ekmek ve buz gibi portakal suyu gelse hiç de fena olmazdı. Karnı guruldayınca Tad güldü. Çocuğun bu beklenmedik gülüşü genç kadını hem şaşırtmış, hem de mutlu etmişti. Çöplükte bir gül fidanı bulmak kadar hoş bir sürprizdi bu. Oğluna gülümserken çatlak dudakları sızlıyordu.

"Karnımı duydun ya oğlum."

"Sen de mi acıktın?"

"Eh, biri bana yağda yumurta ikram etse doğrusu geri çevirmezdim."

Tad derin derin göğüs geçirdi. Ana oğul gülüşürlerken sesleri duyup hırlayarak doğrulmaya çabalayan Kujo olduğu yere çöktü.

Sabahın erken saatlerinde kendisini genellikle kuş gibi hafif hissedenden Donna'nın iyimserliği bu sabah da üzerindeydi. Bu tutsaklık çok yakında sona erecekti.

İşin en kötü yanını atlatmışlardı. İki gündür kötü giden talihlerinin bugün açılacağına içtenlikle inanıyordu. Solgun ve çok halsiz olmasına rağmen Tad de keyifliydi. Genç kadın, oğlunu kucakladı. Karnındaki diş izleri şişmiş ve kızarmıştı, ama sancı biraz hafiflemişti. Bacağını kıvırmaya kalkışınca canı yandı ve kanama yeniden başladı. Birkaç saat önce hiç kıpırdatamadığına göre o da iyileşmeye yüz tutmuştu anlaşılan. Ne var ki yara izinin kalacağı kesindi.

Ana oğul bir süre tatlı tatlı gevezelik ettiler. Donna, çocuğun uyanık kalmasını sağlamak ve vakit öldürmek amacıyla "Yirmi Soru" oyunu oynamayı önerdi. Tad bu oyuna bayılır ve sık sık oynamak isterdi. Gelgelelim annesini ya da babasını kandırmak sorun oluyordu. Hazır fırsatını yakalamışken büyük bir hevesle oyuna başlayan Tad az sonra fenalaştı.

Oğlanın sorduğu kişinin Fred Reding olduğunu daha ilk soruda anlayan Donna numara yapıyordu. "Saçları kızıl mı?"

"Hayır, saçı... saçı..." Tad'ın birden soluğu kesildi. Boğulurcasına sesler çıkararak gırtlığını tırmıklıyor, soluk alabilmek için deli gibi çırpmıyordu.

Çılgına dönen genç kadın, çocuğu kucaklayıp sarsmaya başladı. Giderek kötüleştiğini ve dudaklarının morardığını fark edince oğlanı koltuğa bırakıp yardım istemek amacıyla kapıyı açtı. Nerde olduklarını tümüyle unutmuştu. Göz açıp kapayana kadar arabanın yanında biten Kujo yarı aralık kapıya olanca gücüyle çullanıp yere düştü, doğruldu ve Donna'nın çığlık çığlığa kapattığı kapıya yeniden saldırdı. Biraz gerileyerek hız aldı bu kez de cama atıldı.

Boydan boya minik çatlaklarla dolan ve bel veren kırılmaz camın hâlâ yerinde durması bile mucizeydi.

Cama bir daha saldırırsa mahvoluruz. Oysa Kujo geri çekilip kadının yapacaklarını beklemeye başladı. Tad'ın şakaklarındaki damarlar şişmiş, yüzü morarmış, belkemiği yay gibi bükülmüştü. Sara krizi geçiriyormuşcasına çırpmıyordu. İlk yardım kurslarına katılmış olan Donna, çocuğun başına gelenleri bir çırpıda anladı. Bayılınca dili arkaya düşmüş ve yutağı tıkamıştı. Soluk alamayan oğlu gözlerinin önünde çırpına çırpma can veriyordu. Sol eliyle çocuğun çenesini yakalayıp ağzını açtı, parmağını sokarak dilini buldu. Kaygan olduğundan bir türlü tutamıyordu. İki parmağını çengel gibi kıvrıp tutmayı denedi.

'Aman Tanrı'm, çocuğum elimden gidiyor.'

Aniden Tad'ın çenesi kilitlendi. Donna'nın sıkışan parmaklarından akan kan çocuğun çatlak dudaklarından akan kana karışmış çenesinden sızıyordu. Akli başından giden kadın canının yandığını fark etmedi bile. Paniğe kapılmıştı. Dili tutacakmış gibi oluyor yeniden kaçırıyordu.

'Hep o canavarın yüzünden, kahrolası köpek, yemin ederim ki seni parça parça edeceğim, yemin ederim...'

Sonunda oğlanın dilini yakalayan Donna hiç duraksamadan uzun tırnaklarını süngersi dokuya batırıp öne çekti ve öteki elini çocuğun çenesinin altına dayayarak başını yukarı itti. Bu yöntemle hava almasını sağlamaya çalışıyordu.

Hırıltılı da olsa soluk almaya başlayan Tad birden baykuş ötüşünü andıran garip sesler çıkarınca ne yapacağını şaşırان anne, çocuğa birkaç tokat vurdu. Tad'ın gırtlığından boğuk bir hırıltı koptu ve kesik kesik solumaya başladı. Donna da soluk soluğa kalmıştı. Başı dönüyor, gözleri kararıyor, bacağından oluk gibi kan akıyordu. Anlaşılan telaşla bir yere vurmıştu.

"Sesimi duyuyor musun yavrum?"

Gözleri hâlâ kapalı olan Tad hafifçe başını salladı.

"Dinlen oğlum, dinlenmen gerek..."

"Eve gidelim... anneciğim... canavar..."

"Sus Tad, konuşup kendini yorma. Canavarı da aklından çıkar artık, bak sana ne vereceğim." O kargaşalıkta yere düşen canavar duasını alıp oğlanın eline tutuşturunca Tad kâğıda sım-sıkı yapıştı.

"Düzenli ve derin derin soluk al yavrum. Eve ulaşmak istiyorsan düzenli soluk alman gerek."

Genç kadın camdan dışarıya baktı, gözü otların arasındaki beysbol sopasına takılmıştı. "Rahatlamaya çalış Tadder, bunu yapabilecek misin?"

Tad gözlerini açmadan kafasını salladı.

"Biraz daha sabret canım. Söz veriyorum, seni burdan kurtaracağım."

Güneş pırıl pırıl parlıyordu. Hava daha şimdiden sıcaktı ve arabanın içindeki sıcaklık hızla yükseliyordu.

*
**

Vic saat beşi yirmi geçe evine varmıştı. Karısı, Tad'ın arkaya düşen dilini yakalamaya çabalarken o oturma odasını arşınıyor ve dalgın dalgın eşyaları yerleştiriyordu. Şerif Bannerman, bir dedektif ve savcı yardımcısı kanepeye oturmuş, kahve içiyorlardı.

"Bildiğim her şeyi anlattım. Zaten tüm arkadaşlarıyla bağlantı kurmuşsunuz.

Onlarla birlikte olmadığına göre bu işin içinde mutlaka Kemp var." Eline bir süpürgeyle faraş alıp cam kırıklarını çöp torbasına doldurmaya başladı.

Odada insanı tedirgin eden bir suskunluk vardı. Genç adam yaşamında hiç bu denli yorgun düşmemişti, ne var ki uyuşturucu iğnenin dışında hiçbir şeyin kendisini uyutamayacağını biliyordu. Düşünme yetisini yitirmek üzereydi. Geldikten on dakika sonra telefon çalmış ve Donna'nın aradığını sanıp deli gibi ahizeyi kapmıştı. Oysa arayan yeni gelişme olup olmadığını merak eden Roger'dı.

Gelişme vardı, ama bir sonuca ulaşmalarını sağlayamamıştı. Evden ve Steve'in atölyesinden parmak izi örnekleri almışlardı. Az sonra izler karşılaştırılacak ve gerçek ortaya çıkacaktı. Vic'e kalırsa bu işler vakit kaybetmekten başka bir şey değildi. Bu haltı kimin yediği apaçık ortadaydı.

Kemp'in ev sahibiyle ilişki kurulmuş ve kamyonun plakası saptanmıştı. İki yanında yağlıboya çöl resimleri bulunan gri renkli kamyonun arkasında, "JR.'yi vuran Ronald Reagan'dır." ve "Atomları parçalara ayıracağınıza odun kırın" yazılı iki de çıkartma vardı. Şu Steve doğrusu matrak herifti, gelgeldim çıkartmalarla çöl manzaralarının kendisini ele verebileceğini kestirebilecek kadar zeki değildi anlaşılan. Kamyonu bırakıp başka bir araçla gitmediyse akşama dek mutlaka enselenirdi. Herifin kimliği ve eşkali New England ve New York Eyalet Polisi'ne bildirilmiş ayrıca Portland ve Boston'daki FBI şubeleri de

olaydan haberdar edilmişti. Ne var ki Steve Kemp'in 1968-1970 yılları arasında üç kez Vietnam Savaşı'nı protesto edenlerin arasına karışmış olduğu belirlenebilecekti yalnızca.

"Kafamı kurcalayan bir şey var," dedi Augusta'dan gelen Masen adındaki savcı yardımcısı. "Doğruyu söylemek gerekirse bu beni tedirgin ediyor." Not defteri kucağındaydı.

"Neymiş o?" Vic, karısı ve oğluyla birlikte çekirmiş oldukları parçalanmış fotoğrafı yerden alıp bir süre baktıktan sonra çöp torbasına tıktı.

"Karınızın arabası nerde?" Masen not defterini sinirli bir hareketle bacağına vurarak pencereye doğru yürüdü.

Vic havaalanında kiralık arabadan inmiş ve eve kendi arabasıyla gelmişti. Jaguar avluda şerifin arabasının yanındaydı.

"Bunun olanlarla ne ilgisi var?"

Masen omuz silkti. "Belki hiç yok, belki de çok var. Steve Kemp, karınızla oğlunuzu zor kullanarak çöl resimleriyle kaplı kamyonuna attığı gibi bilinmeyen bir yere götürüyor. Tamam mı?"

"Evet, korkarım ki öyle."

Masen dönüp Vic'e baktı. "İyi, ama karınızın arabası nerde?"

Vic anlaşılabilir bir şeyler mırıldandı, düşüncelerini toparlamayacak denli sersemlemişti.

"Steve'in karınızın arabasını kullanan bir suç ortağı varsa bu fidye istedikleri anlamına gelir, ki bana kalırsa olanaksız. Zira plakasını bildiğimize göre kamyon kadar çabuk olmasa bile Pinto'yu da er geç buluruz. Herifin suç ortağı yoksa, Pinto'yu kim kullanıyor?"

Dedektif söze karıştı. "Bayan Trenton'la çocuğu bir yere bıraktıktan sonra dönüp Pinto'yu almış olamaz mı?"

"Suç ortağı yoksa bu iş biraz güç, ama olanaksız da sayılmaz. Yine de tekrar buraya dönmek tehlikesini neden göze alsın?"

Şerif Bannerman ilk kez konuştu. "Belki de arabayı Bayan Trenton'un kendi kullanıyor."

Bannerman, Vic'e dönerek, "Kemp, oğlunuzu yanındaki koltuğa bağlayıp tabancasını da beynine doğrulttuysa karınız onun her dediğini yapmak zorunda kalmış olabilir," deyince, oğlunu beynine doğrultulmuş bir tabancayla, koltuğa bağlı durumda görür gibi olan Vic'in tüyleri ürperdi.

Masen bu sonuca kendisinden önce varan Bannerman'a bozulmuştu. "Neden ille de Pinto'yu almak istesin?"

Bunu Bannerman da bilmiyordu. Bir sigara yakan Masen öksürdü ve çevresine bakınarak bir kül tablası arandı.

Vic rolünü iyi ezberlemiş bir oyuncu gibi, "Kusura bakmayın," dedi.

"Burdakilerin tümü tuzla buz olmuş, gidip mutfaktan getireyim." Steve'in Pinto'yu almakta diretmesi için o da bir neden göremiyordu.

Vic'in peşi sıra mutfağa girip kül tablasını alan Masen birlikte avluya çıkıp biraz konuşmalarını önerdi.

Dışarı çıktıklarında evin yan duvarına çivilenmiş, Donna'nın geçen Noel armağanı olan termometreye gözü ilişen Vic afalladı: 35 dereceydi.

"Olayı enine boyuna tartışalım Bay Trenton. Siz burda olmadığınıza göre karınızın arabaya gereksinmesi vardır. Kasaba evinizden hayli uzak. Kemp, karınızla oğlunuzu evden kaçırmış olsaydı araba avluda olurdu. Bir de şöyle düşünelim. Evi kırıp döktükten sonra hırsını alamayan Steve Kemp kasabaya iniyor ve rastlantı eseri karınızla oğlunuzu görüp onları kaçırıyor. Durum buysa, Pinto hâlâ kasabada karınızın park ettiği yerdedir. Söyleyin Bay Trenton, karınız arabasını nereye park etmiş olabilir?"

O sırada karbüratördeki arızayı anımsayan Vic'in kaşları çatıldı.

"Evet, Şimdi aklıma geldi. Karım arabayı Ford servisine götürecekti. Karbüratör arızalıydı. Pazartesi günü bu konuyu telefonla da konuŐmuŐtuk. Aslında burdaki bir tamirciden randevu alacaktım ama..." Joe Camber'dan randevu almayı unutmasının nedenlerini hatırlayan genç adam sözlerini bitiremedi. Pazartesi günkü telefon konuşmalarını tüm ayrıntılarıyla anımsayamıyordu. Donna arabanın yolda bozulabileceğinden korktuğ için Camber'a götürmek istemediğinden söz etmişti galiba.

Masen saatine baktı. "Ben telefonla konuşup geleceğim Bay Trenton, siz kalın."

Verandanın basamağına oturan Vic, oğlunu düşünce ağlamamak için dişlerini sıktı. Tad Şu anda neredeydi? Arabanın arızalı olduğ aklına gelince az da olsa bir umut belirmişti. Pinto belki de gerçekten Ford servisindeydi. Güneşin sabahın ilk saatlerine özgü pembe ışınları evlerin damlarına, caddelere ve Tad'ın salıncağına yansıyor.

'Babacığım salla beni, daha ykseğ, daha ykseğ...'

Duyar gibi olduğ ses Tad'ın değil bir hayaletin sesiydi sanki. Genç adam tepeden tırnağ ürperdi. Karısıyla oğlunu bir daha görebilecek miydi? Tad'ı salıncakta sallayabilecek miydi? Eğer isterse kolları kopuncaya kadar sallardı oğlunu.

Az sonra kapı açıldı ve Masen, Vic'in yanına çöküp bir sigara yaktı. "Karınız Ford servisine uđramamıŐ, öteki tamircinin adı nedir?"

"Joe Camber. Yol uzak olduğndan arabayı oraya götürmek istemiyordu, üstelik adama telefon ettiğinde de bulamamıştı. Bil-diğim kadarıyla Camber'ın telefonu tamirhanesinde değil, evinde."

"AraŐtıracağız, ama orda da olduğnu sanmıyorum."

"Akla yakın bir olasılık değil de ondan. Zaten Ford servisinde bulamayacağımızı da biliyordum. Önceden de söylediğim gibi çocuklu bir kadının arabaya gereksinimi vardır. Onarımın uzun

sürebileceğini düşündüyse arabayı tamirciye götürmekten vazgeçmiştir." '

"Araba kiralayabilir ya da ödünç alabilirdi."

"İyi de ortada öyle bir araba yok."

"Yine de Camber'a telefon edelim."

"Saat yediye çeyrek var. Adam uyanıp elini yüzünü yıkasın hele, yedide ederiz."

Vic omuz silkti. Bunların tümü palavraydı. Onları, evini yıkıntıya çeviren ve spermini yatak örtüsüne bırakan Steve'in kaçırmış olduğunu adı gibi biliyordu.

Masen sigarasından derin bir nefes çekip dumanı ağır ağır üfledi.

"Diyelim ki karınız arabayı Camber'a götürdü ve onarımın bir iki gün süreceğini öğrendi. Üstelik Camber'ın eve dönebilmesi için ona verebileceği bir külüstür de yok. Karınız bu durumda ne yapar? Bir arkadaşına telefon ederek gelip kendisini almalarını rica edebilir. Tüm arkadaşlarıyla bağlantı kurduğumuzdan hiçbiri aramamış olduğunu biliyoruz. O sırada tamirhanede bulunan yabancı biri karınızla oğlunuzu evlerine bırakmayı önermiş olabilir. Camber'ın kendisinin ya da karısının bırakmış olmaları da uzak bir olasılık değil. Başı dertte olan çocuklu bir kadına herkes yardım elini uzatır. Her neyse sadece tek bir taksisi olan bir kasabada karınızın on, on beş gün arabasız idare edebilmesi düşünülemez. Dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz. Kendi arabası ya da kiraladığı araba nerde? Arızanın karbüratörde olduğunu mu söylemişsiniz?"

Vic de bir sigara yaktı. "Meme tıkalıydı sanırım."

"Kiralık araba falan, diye boş yere vakit harcadık desenize. Bu arızayı gidermek on beş dakikadan fazla sürmez, peki ama..."

Vic hemen atılıp adamın sözünü kendi tamamladı. "O kahrolası Pinto nerde?"

Avlu gözlerinin önünde fıldır fıldır dönüyordu.

"Gidip yatsanıza Bay Trenton. Yüzünüz sapsarı."

"Olmaz, yeni bir gelişme olursa..."

"Bu olasılığa karşı sizi uyandıracak birisini evde bırakırım. Zaten telefonunuza dinleme aygıtı takmak üzere az sonra bir FBI ekibi gelecek. Onların gürültüsü ölüleri bile ayaklandırır."

"Dinleme aygıtına ne gerek var?"

"Hiç belli olmaz Bay Trenton. Biz her tedbiri alalım da... Hadi gidip biraz dinlenin."

Yorgunluktan algıları körelmek üzere olan genç adam halsiz adımlarla üst kata çıktı, ayakkabılarını çıkarıp yatağa uzandı. Lekeli yatak örtüsünü eve geldikten az sonra kaldırmıştı. Uyumayacağım, yalnızca yarım saat kadar uzanıp dinleneceğim, diye düşünüyordu, oysa telefon sesiyle uyandığında öğle olmuştu ve hava cehennem gibi sıcaktı.

*
**

Charity sabah kahvesini içer içmez Alva Thornton'a telefon etti. Bu kez telefonu Alva açtı, Charity'nin karısıyla görüşmüş olduğunu biliyordu. "Joe'yu geçen perşembeden beri görmedim. Kujo'yu beslememi falan da söylemedi. İstese seve seve yapardım."

"Alva rica etsem, bize kadar gidip köpeğe bir bakar mısın? Brett'in dediğine bakılırsa pazartesi sabahı hasta gibiymiş. Ne zaman fırsat bulursan o zaman git, acelemiz yok. Çocuk çok merak ediyor da..."

"Tavukların yemini verir vermez giderim. Merak etmesin."

"Sağ ol Alva." Charity, adama Holly'nin telefon numarasını vermeyi de ihmal etmedi. Birkaç saniye havadan sudan konuştuktan sonra telefonu kapattılar. Alva boğucu sıcakın tavuklarına zarar vereceğinden korkuyordu.

Kadın mutfağa girdiğinde Brett başını tabağından kaldırıp annesinin yüzüne baktı. Makineli tüfek gibi konuşan küçük Jimmy az önce Brett'in Hz. İsa'nın yakın akrabası olduğunu yumurtlamıştı.

"Ne haber anne?"

"Sen haklıymışsın. Baban Alva'ya köpeği beslemesini söylememiş." Brett'in yüzündeki düşkünlüğü ve kaygı ifadesini görünce telaşla ekledi. "Tavukların yemini verir vermez gidip Kujo'ya bakacağına söz verdi. Sonra da bize telefon edip hayvanın durumunu bildirecek."

"Sağ ol anne."

Annesi üst kata gelip giyinmesi için seslenince küçük Jimmy paldır küldür masadan fırladı. "Sen de gelsene Brett."

"Ben seni burda beklerim."

"Anne, Brett beni bekleyeceğini söyledi!" diye neşeli çığlıklar atarak basamakları ikişer ikişer çıkan oğlana bakan Brett, "Sevimli çocuk," diye mırıldandı dalgın dalgın.

"Brett eve birkaç gün erken dönsek iyi olur bana kalırsa, sen ne dersin?"

Oğlunun yüzü birden sevinçle aydınlanınca bu kararı kendi vermiş olmasına rağmen Charity yine de biraz üzüntü duydu.

Kadın cuma demek üzereyken vazgeçip, "Yarın gideriz," diye karşılık verdi.

"İyi, ama anne buraya kız kardeşini görmeye gelmiştin..."

Charity antika gramofonu ve kredi kartlarını düşündü. Galiba kendisi de birtakım olaylara Brett'in ve Joey'nun gözleriyle bakmaya başlamıştı.

"Gördün ya oğlum. Her şeyin fazlası fazladır. Az sonra Holly'ye gideceğimizi söylerim."

"Peki anne." Çekinerek ekledi. "Ne zaman istersen yine geliriz, onlar da bizde kalmaya gelirler..."

Charity hem şaşırılmış, hem de sevinmişti. "Tabi ya bu hiç aklıma gelmemişti. Biz de onları Maine'e davet ederiz." Joe'nun karşı çıkacağını pek sanmıyordu.

"Şimdi Bay Thornton'un söylediklerini anlatır mısınız?"

"Peki oğlum."

Tavukların yemlerini verdiği sırada klimanın motoru arızalanınca deliye dönen ve hayvanları kurtarmak için bir ölüm kalım savaşına girişen Alva ne gidip Kujo'ya bakabilirdi, ne de o kargaşalıkta Charity'ye telefon etmeyi akıl edebilirdi. Donna Trenton bu olanları bilmiş olsaydı, gözleri ölüm saçan bir köpek kılığına giren alın yazısının kendisine kötü bir oyun daha oynadığını düşünürdü. O gün sıcaktan tam altmış iki tavuğu ölen Alva yine de ucuz kurtulduğuna inanıyordu. Öğleden sonra saat dörtte motorun arızası giderildiğinde, Camberların cayır cayır yanan avlusundaki ölüm kalım savaşı da sona ermişti.

**

Maine başsavcısının sağ kolu olan Andy Masen'in çok yakın bir gelecekte "Ağır Ceza Bölümü"nin başına geçeceğinden kimse kuşkusu yoktu. Gözü çok daha yükseklerde olan Masen 1984 yılında başsavcı, 1987'deyse vali olmayı düşünüyordu. Sekiz yıl valilikten sonra daha nerelere yükseleceğini ancak Tanrı bilirdi.

Kalabalık ve yoksul bir ailenin çocuğuydu. Lisbon kasabasının dışında yıkık dökük bir evde üç erkek, iki kız kardeşiyle büyümüştü. Andy'le en küçük erkek kardeşi kendilerini kurtarabilmişler, ötekiler tipik birer taşralı olarak kalmışlardı. Ne var ki erkek kardeşi Marty bir trafik kazasında ölmüştü. Aslında kız kardeşi Roberta da kendisini hamile bırakan serseri ve ayyaş herifle evlenmek zorunda kalmasaydı liseyi bitirebilecek kadar zekiydi.

Ailenin en başarılı bireyi olduğu halde Andy'yi pek sevmeyen annesi dostlarına oğlunun yılan gibi soğuk olduğundan yakını ve ondan biraz korkardı. Andy'nin denetimini yitirdiğini bugüne kadar gören olmamıştı. Avukatlık hem bol para getiren, hem de mantığa dayanan bir meslek olduğundan Andy avukat olmayı daha beşinci sınıftayken aklına koymuştu. Andy'nin Tanrı'sı mantıktı.

Her olaya binlerce çözüm yolu olan birer bilmece gözüyle bakar, ayrıntılarla uğraşmaktan kaçınmazdı. Bu yeteneği liseyi birincilikle bitirmesini ve burs kazanmasını sağlamıştı. İsteddiği üniversiteyi seçebilirdi, ama mesleğine Augusta'da başlamak niyetinde olan Andy Maine Üniversitesi'ni yeğlemişti.

Bu sıcak temmuz sabahı olaylar beklediği gibi geliyordu. Az önce Trentonların evinden Joe Camber'a telefon etmiş, kimseyi bulamamıştı.

Dedektifle şerif hâlâ buradaydılar ve iyi eğitilmiş köpekler gibi kendilerine verilecek talimatı bekliyorlardı. Masen, Dedektif Townsend ile birlikte daha önce de çalışmıştı, Townsend, onun beğeneceği yaradılıştaki biriydi. Ne var ki gözleri zekâ parıltıları saçan Şerif Bannerman'dan pek hoşlanmamıştı. Steve Kemp'in çocuğu kullanarak kadını tehdit etmiş olabileceğini o yumurtlamıştı.

Oysa böylesine parlak fikirler sadece Andy'ye özgü olmaydı.

Üçü de kanepeye çökmüş, FBI ekibini bekliyorlardı. Masen derin düşüncelere dalmıştı. Olay görüldüğünden çok daha basit olabileceği gibi çok daha karmaşık da olabilirdi. Kadının kocası arabanın nerede olduğunu hiç umursamıyor, karısıyla oğlunu Kemp'in kaçırdığını yineleyip duruyordu. Andy Masen bundan kuşkuluydu.

Camberlar belki de tatile çıkmışlardı. Kadın arabayı oraya götürmüş olsa bile tamircinin yolculuğa çıkacağını söyleyerek kadını geri çevirmiş olması olasıydı.

Yine de birinin gidip Camber'ın tamirhanesine göz atması gerekiyordu.

Bayan Trenton arabayı tamirhaneye bıraktıktan sonra otostop yaparak dönmüş olamaz mıydı? Kocasına sorsa, "Benim karım tanımadığı kişilerin arabasına binmez," yanıtını alacağına emindi. Oysa Steve'le nasıl ilişki kurduysa yabancı birinin arabasına da pekâlâ binebilirdi. Ya herif Frank Dodd gibi bir sapıksa ve kadınla çocuğu öldürüp cesetleri çalıkların arasına fırlattıysa? Bu durumda Pinto'nun Joe Camber'ın tamirhanesinde olacağı kesindi.

Attığı her adımı düşünerek atan, her davranışının nedenini bilmek isteyen Andy Masen olasılıkları tek tek hesaplarken fazla vakit harcamıştı. Birini çok önce Camberlara yollamış olması gerekirdi. Masen tamirhaneye adam yollamanın yarar sağlamayacağı kanısındaydı. Kadın, Camber'ı evde bulamamış ve arabası tamamen bozulmuş olsa bile yürüyerek en yakındaki bir eve gider oradan telefon edip ya bir arkadaşını ya da taksi çağırırdı. 3. Şose Antarktika değildi ya... Oysa böyle bir şey de olmamıştı.

Masen yumuşak bir sesle, "Bay Townsend, sizin ve şerifin Joe Camber'ın tamirhanesine gidip Donna ve Theodore Trenton'un, Camberların ve mavi Pinto'nun orada olup olmadığını saptamanız gerekiyor," dedi. Bannerman'ın küstah bakışları sinirine dokunuyordu. "İçlerinden birini orda bulursanız hemen bana bildirin. Burdan ayrılırsam gideceğim yerin telefon numarasını bırakırım. Tamam mı?"

O sırada telefon çaldı. Ahizeyi kulağına götüren Şerif Bannerman bir süre dinleyip Masen'e uzattı. "Seni arıyorlar Ateşli Çocuk." İki erkek telefonun üzerinden dik dik bakıştılar. Şerifin er

geç bakışlarını kaçıracaklarını sanan Masen beklediği olmayınca ahizeyi kapıp konuşmaya başladı. Arayan Scarborough'daki eyalet polisiydi. Steve Kemp'i Twickenham adlı kasabadaki bir motelde ele geçirmişlerdi. Yanında kimse yoktu ve avukat tutuncaya kadar konuşmayacağını bildirmişti.

Masen bu haberi kötüye yorumlamıştı. "Townsend, sen benimle gel. Şerif Bannerman siz Camber'ın tamirhanesine yalnız da gidebilirsiniz değil mi?"

"Burası benim kasabam."

Masen bir sigara yakıp dumanın arasından şerifi tepeden tırnağa süzdü. "Benimle ne alıp veremediğiniz var şerif?"

Bannerman sırttı. "Üstesinden gelemeyeceğim hiçbir şey yok."

Kapıdan çıkmakta olan şerifin arkasından bakan savcı yardımcısı, "Tanrı'm, şu heriflerden tiksiniyorum. Neyse ki ayağımın altından def olup gitti," diye içinden geçirdi.

*
**

Bannerman arabasına atlayıp hareket ettiğinde saat yediyi yirmi geçiyordu. Olay yerine tek başına gidebilmek için Masen'in kendisini safdışı bırakması şerifi sevindirmişti bile. Zavallı Townsend saatlerce herifin zırvalarını dinlemek zorunda kalacaktı. En önemsiz görevin kendisine verilmesi bu açıdan hiç de fena olmamıştı doğrusu.

117. Karayolu'ndan Maple Sugar'a sapan şerifin arabasının sireni de, ışıkları da kapalıydı. Camber'ın tamirhanesinde dişe dokunur bir şey bulamayacağına inanan Bannerman acele etmeye gerek görmüyordu.

*
**

Donna ve Tad otobüsle gece yolculuğuna çıkanlar gibi rahatsız bir biçimde uyuyorlardı. Donna'nın başı sola, çocuğunki sağa düşmüştü. Karaya vuran balıkları andıran minik elleri arada

bir kımıldayan Tad'ın soluğu hırıltılı ve düzensizdi. Dudakları çatlamış ve şişmiş, gözkapakları morarmıştı. Ağzının köşesinden çenesine akan salya kurumak üzereydi.

Bitkin durumda olduğu halde, karnıyla bacağındaki yaraların zonklamasını ve Tad'ın baygınlık geçirdiğinde ısırıldığı parmaklarının acısını uykusunda bile duyan Donna tedirgin bir uyku uyuyordu. Saçları terden yol yol kafasına yapışmış, bacağındaki sargı yine kanlanmıştı. Soluğu hırıltılıysa da Tad'ınki kadar düzensiz değildi.

İki gündür sürekli su kaybeden Tad Trenton'un dayanma gücü hızla tükeniyordu.

Yaşamayı için gerekli mineraller terle çıkmış, gıda alamadığından kaybettiklerini yerine koyamayan vücudun direnci yok olmuş ve su yitiminin en tehlikeli evresine girmişti. Yaşamı pamuk ipliğine bağlıydı.

Yüksek ateşin etkisiyle derin bir uykudaydı, rüyasında babasının kendisini salıncakta hızla salladığını görüyordu. Salıncak arka avlularında değil ördeklerin yüzdüğü havuzun yanındaydı. Yüzünü serin serin okşayan esinti kavrulmuş dudaklarının acısını hafifletiyordu.

Yaralı çenesini pençelerinin arasına almış verandanın az ötesindeki çimenlerin üzerinde uyuyan Kujo, karmakarışık ve korkunç düşler görüyordu. Havada çemberler çizerek üstüne saldıran kızıl gözlü yaratıklar da yere düşüp ölmeden önce sivri ve keskin dişleriyle suratını ısırıyorlardı. Çektiği acıların ve hastalığının nedeni onlardı. Tümünü gebertecekti.

Birden uyanıp kafasını kaldırdı. Bir araba geliyordu.

Motor gürültüsünü, olağanüstü duyarlı kulaklarıyla kendisini sokup zehirlemeye gelen dev bir arının vızıltısı olarak algıladı. Eklemleri sızlıyordu. İnleyerek doğruldu ve Pinto'ya bir göz attı. Kadının başını belli belirsiz seçebiliyordu. İçeriye görmesin,

diye kadın cama bir şeyler yapmıştı. Ne yaparsa yapsın, nasıl olsa ne o dışarıya çıkabilirdi, ne de oğlan.

Vızıltı yaklaşmıştı. Tepeyi tırmanan cisim araba mıydı yoksa, canını yakmaya gelen dev bir eşekarısı mı? Bunu az sonra anlayacaktı.

Kujo verandanın altına sindi. Rüzgârın içeri sürüklediği geçen yıllardan kalma çürümüş güz yapraklarının kokusu eskiden hoşuna giderdi. Oysa şimdi bu koku soluk almasını engelliyor, midesini altüst ediyordu. Ağzından köpükler saçarak kokuya hırladı, elinden gelse kokuyu parça parça ederdi.

Vızıltı artık çok yakından geliyordu. Az sonra da mavi beyaz bir araba Camberların avlusuna saptı.

Avluya girer girmez mavi Pinto'yu gören George Bannerman hayretten neredeyse küçük dilini yutacaktı. Aptal bir adam değildi ve Andy Masen'in kılı kırk yaran mantık silsilelerine sinirlense de Pinto'nun burada olamayacağı konusunda onunla aynı fikirdeydi. Meslek yaşamında, Frank Dodd'un cinayetleri gibi, mantıkla açıklanamayan sürüyle olaya tanık olmuştu. İşte kayıp Pinto da az ötesindeydi.

Bulunduğu yerden arabanın içinde oturan olup olmadığını seçebilmesi imkânsızdı.

Telsize uzandıysa da vazgeçip önce Pinto'ya bir göz atmaya karar vererek arabasından indi ve kapıyı kapattı. Sürücünün yanındaki camın boydan boya çatlamış olduğunu fark ettiğinde henüz birkaç adım atmıştı. Soluğu hızlanan Şerif Bannerman'ın eli, 38'lik tabancasına uzandı.

Kujo mavi beyaz arabadan inen adamı giderek artan bir nefretle süzüyordu. Acı çekmesi, susmasına rağmen su içememesi, hatta yaprakların leş kokması bile bu adamın yüzündendi. Arka bacaklarını kıvrırarak yere çöküp hırlamaya başladı.

Vücutundan yayılan ter kokusundan adamın heyecanlandığını sezinlemişti.

Hırlaması korkunç bir homurtuya dönüştü ve sindiği yerden fırlayıp adamın üstüne saldırdı.

Pinto'ya yaklaşınca başını cama dayamış uzun saçlı bir kadını gören şerif, kadının vurularak öldürülmüş olduğunu sandı. Oysa çekiçle vurulmuş gibi çatlayan camda mermi deliği yoktu. Kafa hafifçe kıpırdadı. Kadının sağ olduğunu anlayan Bannerman bir adım daha atmıştı ki köpeğin hırladığını duydu ve donakaldı. Dört yıl önce ölen kendi köpeği Rusty hiç böyle hırlamazdı. Hırlama korkunç bir homurtuya dönüştüğünde hemen kendisini toplayıp tabancasını çeken şerif dev gibi bir köpeğin üstüne atlamakta olduğunu son anda fark etti. Hayvan olanca ağırlığıyla üstüne çullanınca ateş etmeye fırsat bulamadan kolu hızla arabaya çarptı ve elinden fırlayan tabanca otların arasına düştü. Köpek dişlerini midesine geçirmişti. Açık mavi gömleğinin kıpkırmızı kesildiğini dehşetle gören Bannerman olup bitenleri birden anladı.

Arabasını tamir ettirmek için buraya gelen kadın, Camber'ı bulamamış, araba çalışmayınca da köpek yüzünden dışarıya çıkamamıştı. İnce eleyip sık dokuyan Masen bile bu olasılığı düşünememişti.

Bannerman vargücüyle köpeği itmeye çalışıyordu. Karnında korkunç bir sızı vardı.

Gömleğinin önü paramparça olmuştu. Kan oluk gibi pantolonuna akıyordu. Biraz gerileyen hayvan şerifin üstüne tekrar atıldı ve Pinto'yu sarsan bir şiddetle adamı arabaya savurdu.

Bannerman, karısıyla son kez ne zaman sevişmiş olduklarını düşündüğünü fark edince şaşırıldı. Şimdi bunu düşünmenin sırası mıydı?

Köpeğin yeni saldırısını yana kaçarak savuşturmaya denediyse de atik davranan Kujo buna imkân vermedi. Hayvan alay ediyor gibiydi. Ansızın midesinde korkunç bir acı hisseden şerifin gözlerinde şimşekler çaktı. Bağırarak iki eliyle köpeğin gırtlığından yakalayıp kafasını yukarı kaldırdığında Frank Dodd'u görür gibi oldu. Merhaba Frank cehennemden mi kaçtın? Hayvan dişlerini bu kez de eline geçirince Frank'i unutup canının derdine düşen Bannerman köpeğe bir tekme savurmaya kalkıştıysa da karnına hemen altında dayanılmaz bir sancı saplandı.

'Karnımı mı parçaladı Tanrı'm, ne yaptı bana?'

O sırada Pinto'nun kapısı açıldı. Steve Kemp'in üzerinde tepindiği fotoğraftaki kadını yolda görerseniz dönüp bir daha bakacağınız kadar güzel bir kadındı, böylesine havalı bir kadına sahip olan erkeğe gıpta ederdiniz. Oysa karşısındaki fotoğraftaki kadınla en ufak benzerliği olmayan bir yıkıntıydı. Karnındaki diş izlerine, bacağındaki kanlı sargıya bakılırsa o da hayvanın saldırısına uğramıştı. Güneşten ıstakoz gibi kıpkırmızı kesilen yüzünün görünümü büsbütün kötüydü. Alnının derisi pul pul kabarmış, dudakları şişmiş ve çatlamış, çukura kaçan gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu.

Köpek, şerifi bırakıp hırlayarak Donna'nın üzerine atlamaya hazırlanırken kadın kafasını içeri çekip kapıyı kapattı.

'Hemen arabama gidip durumu telsizle bildirmem gerek.'

Şerif arabaya doğru koştu. Köpek çok gerilerde kalmıştı. Hemen kapıyı açıp telsizi yakaladı ve yardım istedi. Kısa süre sonra yardım geldi ve üçü de kurtuldular.

Bu olayların tümü arabaya koşayım derken dizlerinin bağı çözülüp ve yere yuvarlanan Bannerman'ın kafasının içinde üç saniyede olup bitti.

'Tanrı'm, hayvan karnıma ne yaptı?'

Güneş gözlerini kamaştırıyordu. Parmaklarını çakıltaşlarına geçirerek hafifçe doğrulup karnına baktı. Parçalanmış gömleğinden bağırsakları sarkıyordu.

Pantolonunun dizlerine kadar olan bölümü kandan sıırılsıklamdı. Hayvan yapacağım yapmıştı.

'Bağırsaklarını içeri tık Bannerman. Nasıl olsa ölümden kurtuluş yok. Hiç değilse durumu merkeze bildir. Hadi Bannerman bağırsaklarını içeri tıkıp ayağa kalk. Tanrı'm! Kadının yanında çocuk da var, aman Tanrı'm!'

Bu yıl yedinci sınıfa gidecek olan kızı Katharina'yı anımsadı. Göğüsleri belirmeye başlamış, genç kızlığa adımını atmıştı. Piyano dersleri alıyor, babasından bir at satın almasını istiyordu. Okul kitaplığına tek başına giderken Frank Dodd'un saldırısına uğrayan Mary Kate Hendrasen'in yerine kendi kızı da ölebilirdi pekâlâ.

'Kaldır poponu.'

Bannerman kalan gücünün tümünü harcayarak ayağa kalktı. Parlak güneş çevresini görmesini engelliyor, eliyle sımsıkı tuttuğu parçalanmış karnında bağırsaklarının sallandığını hissediyordu. Telsize ulaşmalıydı. Köpek çılgınca havlayarak ve dişlerini göstererek Pinto'ya saldırıyordu.

Dudakları morarmış, yüzü kâğıt gibi bembeyaz kesilmişti. Yaşamında gördüğü en iri köpek bağırsaklarını deşmişti. Hava neden bu denli sıcak, güneş neden bu denli parlaktı sanki? Ayaklarını sürüyerek arabasına yaklaştı. Bağırsakları parmaklarının arasından kayıp yere dökülmek üzereydiler. Pintoyu görür görmez merkeze bildirmem gerekirdi. Zaten kurallar da böyle emreder. Ne var ki kuralları titizlikle gözetmiş olsaydım, John Smith'e de telefon etmemem gerekirdi. O zaman da Frank Dodd'un katil olduğu belirlenemezdi. Karımla kızım beni bağışlasınlar...

Ne pahasına olursa olsun Pinto'daki küçük çocuğa yardım etmek zorundaydı.

Sendeleyerek kapıya tutundu. Köpeğin kendisine doğru koştuğunu görünce bağırmaya başladı. Acele etmeliydi. Hayvan yetişmeden içeri girip kapıyı bir kapatabilse... 'Tanrı'm, yardım et, Tanrı'm... TANRI'M!'

Kujo'nun arabaya her çullanışında Pinto sarsılıyor, çığlık çığlığa boğazını tırmıklayan, Tad kafasını bir o yana, bir bu yana çevirerek çırpınıyordu.

"Yapma Tad, ne olur yapma oğlum, yapma!"

"Babamı isterim, babam... babam..."

Sarsıntı birden kesildi ve Kujo'nun arabasına girmek üzere olan polisin üzerine atlayıp adamı yere yıktığını gören Donna başını çevirdi. Bundan sonra olacaklara tanık olmak istemiyordu. Canavarın adamı parçalarken çıkarttığı vahşi sesleri duymamak için elinden gelse kulaklarını tıkayacaktı, oysa oğlunu yatıştırması gerekiyordu. Tad'ı kucağına alıp sallamaya başladı.

Arabanın geldiğini gören Kujo, adamı haklayabilmek için pusuya yatmıştı demek ki...

Hazır canavar meşgulken veranda kapısına koşmanın tam sırasıydı. Oğlanı koltuğuna oturtup kapıya uzandı, köpeğin son darbeleriyle iyice içeri göçen kapı sıkışmış, açılmıyordu. Genç kadın telaşla oğluna döndü.

"Tad, hadi yer değiştirelim oğlum, çabuk ol."

Gözlerinin yalnızca akları görünen Tad zangır zangır titriyordu.

"Ördeklere gidelim... Canavar duası... Babacığım... Birden çırpınmaya başlayan Tad'ın üstüne deli gibi atılan Donna, çocuğu sarsıyor, tartaklıyor, soluk alabilmesi için ağzını açık tutmaya çabalıyordu. Cehennemdeydiler, burası olsa olsa cehennem olabilirdi. Camlardan içeri dolan acımasız güneş ışığı arabanın içini

gerçekten de cehenneme çevirmişti. Gözlerinin önünde kelebekler uçuşan genç kadın bir an bayılacağından korktu.

Sonunda sakinleşen Tad kesik kesik ve düzensiz soluk alıyordu. Nabzı çok hafiflemişti.

Donna camdan dışarı baktı. Kujo dişlerini adamın koluna geçirmiş, cansız vücudu bez bir bebek gibi sallıyordu. Her yer kan içindeydi. Donna'nın kendisine baktığını sezinlemişçesine aniden kafasını çeviren köpek bir süre kadını süzdü.

Çenesinden kan damlıyordu. Hayvanın kendisine acır gibi baktığını fark eden Donna pek şaşırılmamıştı. Artık birbirleriyle öylesine içli dışlı olmuşlardı ki bu korkunç ilişki şöyle ya da böyle bir sonuca ulaşmadan ikisinin de rahat soluk alabilmeleri imkânsızdı.

Kujo kanlı cesedin üstüne çıkıp tepinmeye başladığında midesi bulanana Donna bakışlarını kaçırdı. Bacağındaki yara kanıyor ve fena halde zonkluyordu. Tad'ın durumu içler açışıydı. Hadi bakalım, sen annesisin. Oğlunu kurtar.

Ne yapabilirdi? Gözünü karartıp dışarı fırlasa ve canavara kendisini parçalatsa Tad kurtulacak mıydı?

Birileri buraya polis yollamıştı. Adamın geri gelmediğini fark edince de kuşkusuz telaşa kapılacaklardı. 'Çabuk olun, ne olur, çabuk olun.'

*

**

Saat sekizdi ve henüz 38 derece olan hava sıcaklığı birkaç saat sonra 50 dereceye yükselecekti.

Townsend ve Andy Masen saat sekiz buçukta Scarborough'daki polis merkezine ulaştılar. Burada Townsend'in borusunun öttüğünü bilen Masen alçakgönüllü bir tavır takınmıştı.

Görevli memurun anlattığına göre Steve Kemp'i getiren polis ekibi az sonra burada olacaktı, ama adam henüz hiçbir açıklama yapmamış, uzmanlarca kamyonunda yapılan incelemelerde de ka-

dınla çocuğun bu kamyonla kaçırılmış olduklarını kanıtlayan bir ipucuna rastlanmamıştı. Ne var ki kamyonun tekerleğindeki bir bölmede ele geçen esrar kokain ve çeşitli uyuşturucu haplar Kemp'i okkanın altına götürmeye yeter de artardı.

And, Townsend'e bir fincan kahve uzattı. "Şerif Bannerman'dan hâlâ ses seda çıkmadı mı?"

Townsend hayır anlamında kafasını salladı.

"Onunla bağlantı kur da Kemp'ten önce buraya gelsin. Scarborough onun yetki alanına girdiğine göre sorgulamayı kendisi yapacak."

Beş dakika sonra geri gelen Townsend'in kaşları çatılmıştı.

"Bulamadım, Bay Masen. Yardımcısı da bulamamış. Arabasında değil herhalde."

"Bir yerde oturmuş, kahve içiyordur. Bırak şu herifi." Andy Masen bir sigara yakıp öksürdü ve gülümsedi. "İkimiz o olmadan da bu işin üstesinden gelebiliriz."

Kemp, kadınla çocuğu öldürüp yol kenarına gömmüş olmasın sakın? Herifi bülbül gibi konuşturacağız Bay Townsend. Ona gelinceye kadar ne çetin cevizler gördüm ben."

Townsend saygılı bir tavırla, "Hiç kuşku yok efendim," diye karşılık verdi.

"İki gün ter dökmek pahasına da olsa onu konuşturacağız."

Her on beş dakikada bir telsizle Bannerman'ı arayan Townsend, saat onda da bulamayınca adamakıllı endişelendi. Şerifi pek az tanımasına rağmen ona hayrandı ve Masen'in ayağını kaydırmak istediğini bir fırsatını bulup Bannerman'ın kulağına fısıldamayı düşünüyordu. Şerifle hâlâ bağlantı kuramamış olduğunu Masen'e söylese miydi acaba? Belki de dilini tutması daha doğru olurdu.

Saat dokuz buçukta New York'taki UN Plaza Oteli'ne varan Roger Breakstone doğruca odasına çıktı.

Bir gece önceden de uykusuz olmasına karşın ortağının başına gelenleri düşündükçe bir türlü uyuyamıyor, yatağında sağa sola dönüp duruyordu. Ad Worx'un sorunları yetmezmiş gibi bir de karısınıninkilerle uğraşan zavallı Vic kimseye bir şey belli etmemek için olanları içine atıp kendisiyle birlikte Boston'a gelmiş ve karısıyla oğlunun sırra kadem bastıklarını öğrenmişti. Şu son bir haftada üst üste gelen olaylara sıradan bir insanın dayanabilmesi imkânsızdı.

Başı çatlarcasına ağrıyan Roger, Summers Pazarlama Bürosu'na giderse sıkıntısının biraz olsun dağılabileceğini düşünerek kalkıp giyindi ve dışarı fırladı.

Kentin kalabalık caddelerinde yürürken New York'tan ne denli nefret ettiğini bir kez daha anlamıştı. Gerekirse Maine'de hamallık yapar, ama karısıyla kızlarını dünyada bu kente getirmezdi. Ne otelden çıkarken yuttuğu aspirin, ne de yürüyüş baş ağrısını hafifletebilmişti.

Bir gökdelenin on dördüncü katındaki pazarlama bürosundan içeriye giren Roger, kendini tanıınca sekreter kız gülümsedi. "Bay Hewitt az sonra burda olacak. Bay Trenton gelmedi mi?"

"Hayır, bir işi çıktı da..."

"Bu sabah size bir mektup geldi."

Roger, kızın uzattığı sarı zarfı gözden geçirdi. Vic'le kendi adına, Image-Eye Stüdyosu'na postalanan mektubu Rob Martin dün New York'a yollamıştı. Zarfı yırtan Roger mektubun yaşlı Sharp'tan geldiğini görünce şaşırıldı.

*
**

Saat on ikide telefon sesiyle uyanan Vic telefon çalmasa akşama dek kütük gibi yatardı.

Gözlerini kırpıştırarak nerede olduğunu anımsamaya çalıştı. Oda sanki fıldır fıldır dönüyordu. Ter içindeydi. Düşünde canavardan kurtulmak için duvardaki oyuğa sinen karısıyla oğlunu

görmüştü yine. Elini ahizeye uzattığında Donna ve Tad'ın sağ salim oldukları haberini alacağından hiç kuşkusu yoktu.

"Vic, ben, Roger."

Genç adam yatakta doğrulup oturdu. Gömleği terden sırtına yapışmıştı. Odanın içi fırın gibiydi oysa yattığında serin sayılırdı. Kaç saat uyumuştü! Evde çıt bile çıkmıyordu.

"Roger, saat kaç?"

"On iki, niye..."

"On iki mi? Tanrı'm, uyuyup kalmışım."

"Ne oldu Vic? Donna'yla Tad'ı buldular mı?"

"Ben yattığımda daha bulamamışlardı, o kahrolası Masen..."

"Masen de kim?"

"Soruşturmayı yürütüyor, Roger telefonu kapamalıyım."

"Dur kapatma. Summer'dan arıyorum. Sharp işini kaybetmedik Vic."

Vic afalladı. Olaylar öylesine hızlı geliyordu ki... Kemp... Donna... Bulamaç sorunu... Roger'ın neşe dolu sesi...

"Yaşlı Sharp zor günlere birlikte göğüs germemiz gerektiğini düşünüyor. Anlarsın ya birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için..."

Genç adam ensesini ovuşturdu. "New York'tan ayrıldığımızda da bizi bırakmamıştı. Herif inatçı falan, ama nankör değil."

"Cleveland'a gidip iki yıllık bir antlaşma imzalayacağız. Bu sürenin sonunda oğlunun yönetimi eline alacağından ve bizi sepetleyeceğinden kuşkum yok, ama iki yılda da biz belimizi doğrulturuz. Ayrıca..."

"Bak Roger çok sevindim, ama telefonu kapatmak zorundayım."

"Tabi, tabi. Telefon etmek için yanlış zaman seçtiğimi biliyorum. Gelgeldim haberi sana vermeseydim çatlardım."

"İyi haberin yanlış zamanı mı olurmuş." Vic, ortağının mutluluğunu kıskandığını hissetti. Bu koşullar altında değil onun

mutluluğunu paylaşmak, bu habere sevinememişti bile. Akli fikri karısıyla oğlundaydı.

"Gelişmeleri bana bildir."

"Tamam Roger."

*
**

Ayakkabılarını giyip alt kata inen Vic mutfak masasında Masen'in bırakmış olduğu notu buldu.

"Twickenham adlı bir kasabada ele geçen Steve Kemp saat yaklaşık 11.30'da Scarborough Polis Merkezi'nde olacak. Karınızla oğlunuz adamın yanında değiller. Sorgulaması yapılır yapılmaz sizi ararım."

Okkalı bir küfür savuran genç adam doğruca oturma odasına geçip Scarborough Polis Merkezi'ne telefon etti.

"Steve Kemp'i on beş dakika önce getirdiler," dedi görevli polis memuru.

"Avukatı da az sonra burda olacak. Bay Masen şu anda Kemp'i sorguya çekiyor. Telefona gelebileceğini sanmam."

"Ona, Donna Trenton'un kocasının aradığını söyle, hemen poposunu kaldırıp telefon basma gelsin."

Masen birkaç saniye sonra geldi. "Endişelerinizi biliyorum ama Kemp'in avukatı gelmeden adamın ağzından laf almamız gerek."

"Neler anlattı?"

"Evin altını üstüne getirdiğini itiraf etti, söylediklerine bakılırsa o sırada karınız ve oğlunuz evde değilmiş."

"Bu palavraya inandınız mı?"

"Yalan söylediğini pek sanmıyorum, ama yine de belli olmaz. Birkaç soru daha sormam gerek."

"Camber'in tamirhanesinden haber var mı?"

"Hayır. Şerif Bannerman'ı oraya yolladım. Karınızı, oğlunuzu ya da Pinto'yu bulursa bildirecekti, bildirmediğine göre..."

"Orda olmadıkları anlamına gelmez."

"Bay Trenton gitmek zorundayım, yeni bir.."

Telefonu adamın suratına kapayan Vic burnundan soluyordu. Ağır adımlarla merdiveni çıkıp oğlunun odasına girdi. Tad'ın duvarın dibine tampon tampona dizilmiş kamyonlarını, masanın üstündeki boyama kitaplarını ve sarı yağmurluğunu görünce yüreği burkuldu. Ardına dek açık olan yüklüğün kapısını mekanik bir hareketle kapayıp sandalyeyi kapıya dayadı ve dalgın dalgın Tad'ın yatağına çöktü.

Tam bir çıkmazın içindeydi. Karısı ve oğlu neredeydiler, başlarına neler gelmişti? Ne uğursuz bir sözcüktü bu "çıkılmaz".

Çocukluğunda çıkmaz sokaklarda dolaşmayı pek severdi nedense. Böyle huylar babadan oğula geçer miydi acaba? Belki de günün birinde çıkmaz sokaklara ilgi duyardı.

**

Joe Camber'ın tamirhanesine giden 3 Numaralı Şose de bir çıkmaz sokak sayılırdı.

Birden canavar duasının astığı yerde olmadığını fark etti. Tad, onu niye indirmişti? Yoksa o rezil Kemp'in işi miydi bu? Pek sanmıyordu, herif bu odaya girmiş olsa burasını da yıkıntıya çevirirdi.

Çıkmaz sokak ve canavar duası.

Donna arabasını Camber'a götürmüş olamaz mıydı? Pazartesi akşamı telefonda Joe'dan korktuğunu söylemişti galiba... Yoo, korktuğu Joe değil Saint Bernard'dı. Değişik bir adı vardı, neydi o? Bağıra çağıra köpeğin peşinden koşturan Tad'ın cıvıl cıvıl neşesini bugünmiş gibi anımsıyordu.

'Kujooooooooo, Kujooooooooo..' Oğlunun başka bir dünyadan geliyormuşcasına boğuk ve acı dolu sesini duyan genç adam tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Tad'ın sesi yüklüğün

içinden geliyordu. Bunu izleyen olaylardan yaşamında hiç kimseye söz etmeyecekti.

Gözleri faltaşı gibi açılan Vic bağırarak duvara doğru geriledi. Önündeki sandalyeyi iterek yavaşça açılan yüklük kapısının gıcirtısı, oğlunun yürek paralayan çığlıklarına karışıyordu.

Duyduğu Tad'ın sesi değil, sandalyenin gıcirtısıydı. Bilinçaltı kötü bir oyun oynuyordu, hepsi bu...

...Yüklüğün içinde kendisini seyreden kaçınağına dönmüş bir çift göz vardı...

Sandalye durup dururken devrilince korkuyla bağırarak genç adam yüreği küt küt atarak yüklüğe yaklaştı. Çarşaf ve battaniye yığınının tepesindeki oyuncak ayının cam gözlerini canavar gözlerine benzetip çocuk gibi korkmuştu. Burnuna ağır ve pis bir koku geliyordu. Gülünç olma. Burası ne vahşi hayvan ini, ne de mağara, yalnızca yüklük. Battaniye yığınının ve askıdaki giysilerin arkasındaki karanlık bölümde her şey olabilirdi, canavar bile... Ama, hiçbir şey yoktu kuşkusuz. Vic'le Tad'ın ayısı bakıştırlar.

'Ödümü patlattın be ayıcık.'

Oyuncak oyunun gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Canavarlar bu odadan uzak durun.

Yüzünden ter boşanan Vic, kapının menteşeleri yalama olmuş, dedi.

'Burada ne işiniz var,' diye karşılık verdi oyuncak ayı.

'Bana neler oluyor? Deliriyor muyum yoksa?'

Tad'ın ayısı Vic'in bu sorusunu, 'canavarlar Tad'ı rahat bırakın,' diyerek yanıtladı.

Kapıyı kapatan genç adam mandalın kendi kendine döndüğünü ve kapının hafifçe aralandığını görünce gözlerine inanamadı. Kapıyı hızla iterek kapatıp sandalyeyi önüne dayadı ve Tad'ın kitaplarını sandalyenin üstüne yerleştirdi. Odanın orta-

sında durup sımsıkı kapalı kapıya bakınca aklına çıkmaz sokaklar geldi.

Çıkmaz sokaklarda trafik yoğun olmadığından, köprü altları ve yüklükler gibi çıkmaz sokakları da severdi canavarlar... Bu değişmez bir yasaydı.

Sinirleri yay gibi gerilen Vic odadan çıkıp alt kata indi, verandanın basamağına çökerek titreyen elleriyle bir sigara yaktı. Huzursuzluğu giderek artıyordu.

Tad'ın odasında, ne olduğunu kestiremediği korkunç bir şeyler olmuştu.

Canavarlar, köpekler, yüklükler, tamirhaneler ve çıkmaz sokaklar...

Bunları ne yapalım öğretmenim? Toplayalım mı, çıkartalım mı, çarpalım mı, bölelim mi?

Sigarasını fırlatıp attı. Son günlerde başına gelenlerin tümünden Steve Kemp'i sorumlu tutmuştu. Evliliğini yıkmaya çalışan, eşyalarını kırıp döken, üç yıldır karısıyla paylaştıkları yatağın üstüne spermini boşaltan hep "Kemp"ti. Her şey onun başının altından çıkıyordu: Soğuk savaş, İran'daki rehineler sorunu, atmosferde ozon tabakasının tükenmesi... Sırf rahat yaşantısını bozdu, diye başına her geleni o heriften mi bilecekti? Bulamaç fiyaskosuna ve Pinto'nun arızalanmasına da o neden olmamıştı kuşkusuz.

Gözleri Jaguar'ına ilişince evde tek başına daha fazla kalamayacağını anladı.

Scarborough'a gidip Steve'in ağzını burnunu dağıtmak, karısıyla oğluna yaptıklarını zor kullanarak söyletmek istiyordu. Avukatı kefaletini yatırıp tutukluluk halini kaldırtmadıysa tabi.

Aklına birden karbüratör memesi geldi. Memeyi yerinde tutan küçük yay gevşerse, karbüratöre yakıt gitmez, motor tutukluk yapardı. Arabasına atlayan genç adam irkildi. Deri koltuk

güneşten kızmıştı. Serinlemek istiyorsa camları açıp gaza basmalıydı.

"Nereye gideceğim."

"Camber'in tamirhanesine."

Orada ne işi vardı? Donna ve Tad orada olsalardı Şerif Bannerman merkeze bildirirdi, bildirmediğine göre...

'Öyleyse canavar şerifi de yakaladı.'

Gitse ne kaybederdi sanki? Hiç değilse evde pineklemekten iyiydi.

117. Karayolu'na geldiğinde Scarborough'ya mı, yoksa 3 Numaralı Şose'ye mi sapacağını henüz kararlaştırmamış olduğundan arkasında biri uzun uzun korna çalıncaya kadar dönmeçte bekleyen genç adam ani bir kararla sağa saptı. On beş dakika sonra oraya varırdı. Saat on ikiyi yirmi geçiyordu.

Vakit gelmiş, hatta belki de geçmişti.

**

Donna yaşadığı sürece bu korkunç gerçeği bilerek yaşayacaktı. Gelen giden olmadığına bakılırsa iyilik meleklerinin bugün daha önemli işleri vardı.

Tad ölüyordu.

Genç kadın boğuk bir sesle, "Tad ölüyor," diye fısıldadı.

Bu sabah arabada esinti sağlayamamıştı. Kendi tarafındaki camı açabilmesi imkânsızdı. Tad'inkinden de sadece güneş giriyordu. Bir keresinde camı indirmeye kalkmış, tamirhanenin gölgesinde yatan Kujo hemen yerinden fırlayıp arabanın yanında belirmişti.

Vücutundaki suyun tümünü yitiren Tad artık terlemiyordu. Derisi sıcak ve kuruydu. Aralık dudaklarından şişen dili görünüyordu. Soluğu o denli yavaşlamıştı ki annesi yaşayıp yaşamadığını anlayabilmek için ikide bir kalbini dinlemek zorunda kalıyordu.

Arabanın içi bir cehennemdi adeta. Güneşten kızan direksiyona ve metal kaplamalara el değmiyordu. Donna sıcaktan ve sürekli çektiği sancılardan halsiz düşmüştü. Şişen ve kızaran yaraların mikrop kapdığı belliydi.

Kanlı postunun altında bir deri bir kemik kalan Kujo da yolun sonuna yaklaşıyordu artık. Gözleri perde inmiş gibi bulanık ve donuktu. Kanlı köpükler içindeki yaralı çenesi şekilsiz bir kaya parçasını andırıyordu. Ölmek üzere olmasına rağmen saldırganlığından hiçbir şey kaybetmemişti.

Genç kadın, canavar hâlâ tetikte, diye düşündü. Yaşamının büyük bölümünü bu arabada tutsak olarak geçirmişti sanki. Nefret ettiği huysuz annesi, iyi yürekli ama zayıf kişilikli babası, okul arkadaşları, flörtleri, kısaca geçmiş yaşantısının tümü çok gerilerde kalmıştı. Kendisini gençlik yıllarını hayal meyal anımsayan yaşlı bir kadın gibi hissediyordu. Oğlu göz göre göre elinden giderken neyin önemi olabilirdi?

Korkunç bir ölüme sahne olan bu güneşli ve ıssız avluda sırasını bekleyen başka ölümler de vardı. Son kurtuluş ümidi, beysbol sopasıyla canavarın beynini dağıtıp polis arabasına ulaşmaktı. Başu dönüyor, gözleri kararıyordu. Tad'ı kucağına alıp yavaşça Pinto'nun arka tarafına yatırdı ve kapıya uzandı.

Kapının açıldığını fark eden Kujo ağır ağır kadına doğru ilerlemeye başladı.

Donna Trenton son kez arabadan indiğinde saat tam 12.30'du.

**

Karısı beysbol sopasını almak üzere arabadan indiğinde, bir an önce Camberlara varıp oradan Scarborough'a gitmek niyetinde olan Vic, Maple Sugar'dan hızla 3 Numaralı Şose'ye saptı. Önce polis merkezine gideceği yerde buraya geldiğine pişman olmuştu. Yaşamında ilk kez kendisini bu denli yetersiz hissediyordu.

Gözünü yoldan ayırmaksızın 100 kilometre hızla ilerlerken, Pervier'in evinin önünde Joe Camber'ın steysin vagonunu görünce frene bastı. Camberlara giden polisin kimseyi bulamamış olmasının nedeni buydu demek. Lastikleri gıcırdatarak birkaç kilometre öne kayan arabayı geri geri Pervier'in avlusuna sokup dışarı çıktı.

Verandada kahverengiye dönüşmüş kan lekeleriyle kapının parçalanmış tel kafesini gören genç adam garip bir önseziye kapıldı. Gördükleriyle Donna ve Tad'ın ortadan kaybolmaları arasında bir bağlantı vardı sanki.

Kapıdan girer girmez burnuna çarpan çürümüş et kokusu genzini yaktı. Koridorda devrilmiş bir sehpaye benzeyen cisim ne olduğunu kokudan ötürü bir çırpıda anlayarak koşup cesedin başına çöken Vic boğuk bir çığlık kopardı. Hemen polise telefon etmeliydi. Zavallı adamcağız kör bir bıçakla gırtlığı kesilerek öldürülmüştü.

Doğrulup mutfağa yönelmişken olduğu yerde kalakaldı. Gerçekler birden kafasına dank etmişti. Ortadan ikiye ayrılmış bir fotoğrafın parçaları yapıştırıldığında nasıl üç boyutlu bir bütün oluşturursa, düşünceleri de öylece yerli yerine oturdu.

Köpek yapmıştı bunları.

Aman Tanrı'm, Pinto tamirhanede, karım... oğlum...

Vic deli gibi arabasına koşturdu.

*

**

Bacağının sancısından ancak emekleyerek ilerleyen Donna dengesini kaybedeceğini korktuğundan sopayı yerden alıncaya kadar dönüp Kujo'ya bakmadı. Birkaç karış ötede otların arasında duran tabancayı görmemiş olması yazgısının kötü oyunlarından biriydi.

Güçlkle doğrularak başını çevirdi ve sopayı üstüne atlamakta olan canavarın kafasına indirdi. Hayvan inleyerek geri

kaçtı. Donna'nın göğsü hızla inip kalkıyordu. Yaralı parmaklarının kanını sutyenine silerek temizlediğinde sutyeni kıpkırmızı kesilmişti.

Parlak gün ışığında kadınla köpek birbirlerine meydan okurcasına bakiştılar.

Koca avluda, Donna'nın kesik soluklan, Kujo'nun boğuk hırıltısı ve kuş cıvıltılarından başka ses yoktu. Toprağın üzerindeki gölgeleri güdük ve şekilsizdi.

Genç kadın sağa, köpekse sola doğru ilerleyerek çember çiziyorlardı. Az önce hayvana vurduğunda sopanın sallandığını fark edince ödü kopan Donna sopayı ek yerinden sıkıca yakalamıştı.

Kujo'nun saldırıya hazırlandığını gören genç kadın, "Gel bakalım canavar," diye haykırarak, sıçrayan hayvanın kaburgalarına kemiklerini çatırdatan bir şiddetle vurdu. Acı acı havlayarak çakıltaşlarına yığılan köpeğin kaçmasına fırsat vermeden sopayı kaldırıp indirmeye başladı. Her darbede kemiklerin çatırtısı duyuluyor, gözünü kan bürüyen kadın sopanın kırılmak üzere olduğuna aldırmaksızın vahşi çığlıklar kopararak durmaksızın vuruyordu. Sopa kanlanmış, hâlâ kaçmaya çalışmasına rağmen Kujo'nun hareketleri yavaşlamıştı. Denetimini tümüyle kaybeden Donna'nın kafasında tek bir düşünce vardı: Oğlunun başına gelenlerin tek sorumlusu olan bu kuduz canavarı geberterek öcünü almak.

Sırtına isabet eden son darbeye kıpırtısız kalan köpeğin işini bitirdiğini sanıp soluk soluğa birkaç adım gerileyen genç kadın doğrulmaya çalışan hayvanı bir vuruşta yeniden yere yıktı, ama sopa da ikiye ayrıldı ve kalın parçası Pinto'nun kaportasına çarpıp düştü. Elinde 50 santimlik ince bir çubuk kalmıştı.

Canavarın korkunç bir gülümsemeye kasılan ağzını ve kin dolu parıltılar saçan gözlerini gören Donna dehşete düştü. Ola-

mazdı. Çoktan gebermiş olması gerekirdi. Oysa, kafasından oluk gibi kan boşanmasına rağmen Kujo ayaklanıyordu.

Brett'in sadık köpeği Kujo'nun ölümün eşiğindeki yıkıntısı hastalanıp acı çekmesine neden olan kadına son kez saldırdı. Donna'nın sivri çubuğu olanca gücüyle hayvanın gözüne sokmasıyla birlikte ezilen bir üzüm tanesini anımsatan hafif bir ses duydu ve köpek can havliyle öne atılınca kadın sırtüstü yere kapaklandı. Sürüne sürüne ilerleyip üstüne çullanan Kujo'nun ağzını gırtlığından uzaklaştırmak için umutsuzca çabalayan genç kadın acı bir çığlık attı. Canavar dişlerini bu kez de koluna geçirmişti!

'Yeter artık be, yeter. Sen hiç pes etmez misin?'

Hayvanın leş kokan soluğu yüzünde dolaşüyor, paramparça olan kafasından boşanan kan ağzına burnuna akıyordu. Bayılmak üzere olan Donna sivri dişlerin kolunu bırakıp gırtlığına yaklaştığını fark edince kendini toplayarak köpeği hızla üstünden itti. Yere düştükten sonra bir süre çakıltaşlarını tirmalayarak can çekişen Kujo birkaç hırıltılı soluk aldı, inledi ve ağzından boşanan kanla birlikte hareketsiz kaldı. Sağlam gözü gökyüzüne dikilmişti.

Ayağa kalkmaya çabalarken köpeğin cansız vücuduna yığılan Donna güçlükle doğrulup düşe kalka arabanın yanına giderek sopayı yerden aldı, emekleyerek dönüp leşe vurmaya başladı. Sopaya sarılmış siyah bantlar havada uçuşuyor, ölü köpeğin kemikleri çatırdıyordu. Eline batan kıymıkların derisini parçalamasına aldırmaksızın sopayı indirip kaldıran kadının zafer dolu çığlıkları, giderek Kujo'nun ölmek üzereyken çıkarttığı boğuk hırıltılara dönüştü.

*
**

Karısı canavarın ölüsünü yamyassı ederken Vic de Camberların avlusuna sapıyordu.

Böylesine bir görüntüyle karşılaşacağını aklının köşesinden bile geçirmediğinden karısının mağara adamlarıninkine benzeyen bir sopayla şekilsiz bir cismi parçalamaya çalıştığını görünce donakalan genç adam kısacık bir an gaza basıp kaçmak için dayanılmaz bir istek duyduğunu daha sonraları kendine bile itiraf edemeyecekti. Bu avluda tüyler ürpertici olaylar yaşanmıştı.

Kontağı kapatıp dışarı fırladığında karısının adını haykırıyordu.

Tavuk gıdıklamasını andıran kesik sesler çıkaran Donna yaptığı işe o denli dalmıştı ki, ne Vic'in geldiğini fark etti, ne de seslendiğini duydu. Köpeğin leşinden fişkırarak kan yüzüne sıçırıyordu. Karısının parçalanmış kanlı pantolonunu, midesindeki diş izlerini ve güneşten kavrulup su toplayan yanaklarıyla alnını görünce gözleri yuvalarından uğrayan genç adam sopayı zorla kadının elinden alıp uzağa fırlattı. Yüzüne dökülmüş uzun saçlarının arasından anlamsız bakışlarla bir süre erkeği süzen Donna kafasını sallayarak geriledi.

Vic yumuşak bir sesle, "Donna, kendini topla canım, bak ben geldim," diye mırıldandı.

Gelen Vic'e benziyordu, ama onu ancak bir mucize buraya getirebilirdi. Köpekten kaptığı hastalık sanrılar görmesine neden oluyordu. Gözlerini ovuşturup yeniden baktı! Vic hâlâ karşıındaydı. Sızlayan elini uzatınca mucize elini tuttu. Gelen gerçekten Vic'ti!

"Sen misin Vic?" Sesi boğuk bir fısıltı halinde çıkıyordu.

"Benim canım, Tad nerde?"

Sonunda mucize gerçekleşmişti. Ağlamak istiyor, oysa gözlerinden bir damla yaş dökülmüyordu. "Vic, Vic..."

Genç adam kolunu karısının omzuna attı. "Tad nerde?"

Donna güç duyulur bir sesle, "Arabada... çok hasta..." diye mırıldandı, yakında sesi tümüyle kısılacaktı. Ne önemi vardı

artık? Vic gelmiş kendisini de, Tad'ı da bu karabasandan kurtarmıştı.

Kocasını Pinto'ya doğru koşarken Donna gözlerini ayırmaksızın ölü köpeğe bakıyordu. Tutsaklıktan kurtulmuşlardı. Zorlu savaşların sonunda insan ya yener ya yenilirdi. O canavarı gebertip oğlunu kurtararak savaşı kazanmıştı. Kujo'nun parçalanan kafatasından fırlayan kanlı beyni, çıkmış gözü bile eskisi gibi tiksindirici değildi.

"Tanrı'm!"

Kocasının çığlığını duyan Donna dönüp baktı. Vic'in arabasının arkasından çıkarttığı patates çuvalına benzeyen cisim neydi? Buraya gelmeden önce alışverişe çıkmışlardı, ama aldıklarını eve bırakmış olduğunu çok iyi anımsıyordu. Neydi bu..."

"Oğlum!" diye bağırarak istediği halde sesi çıkmayan genç kadın deli gibi arabaya koştu.

Vic, çocuğu evin yanındaki gölgeliğe taşıyıp yavaşça çimenlerin üstüne yatırdı.

Tad'ın yüzü bembeyazdı. Saçları bir tutam samanı andırıyor, küçücük elleri otları bile yolamayacak kadar güçsüz görünüyordu.

Kulağını çocuğun göğsüne dayayınca beti benzi atan Vic kafasını kaldırıp sakin bir sesle, "Ne zaman öldü?" diye sordu.

Avaz avaz bağırarak isteyen Donna'nın dudakları kıpırdadı yalnızca.

'Oğlum ölmedi. Arkaya yatırdığımda yaşıyordu. Bana neler uyduruyorsun pis herif?'

Tad'ın yaşamı köpeğinkiyle birlikte mi sona ermişti yoksa? Olamazdı. Hiçbir Tanrı, hiçbir alinyazısı bu denli acımasız olamazdı.

Kocasını bir vuruşta yere yıkıp diz çöken Donna, çocuğun ağzını açtı, burun deliklerini tıkararak soluğunu Tad'ın ciğerlerine üflemeye başladı.

Az ötede insan ölüsüyle hayvan leşi arasında ayırım yapmayan demokrat karasinekler Şerif Bannerman'la Kujo'nun cesetlerine üşüşmüşlerdi. Küçücük bir çocuğun su kaybetmesinden can vermesine neden olan yakıcı güneş hiçbir şey olmamış gibi gökyüzünde pırıl pırıl parlıyordu. Ewie Teyze'nin önsezileri doğru çıkmıştı.

Donna, oğlunu yaşama döndürmek için insanüstü bir çaba harcıyordu. Oğlu ölmemişti, yaşıyordu. Onca eziyete kimin için katlanmıştı?

Ölmemişti.

Yirmi dakika sonra cankurtaran geldiğinde hâlâ oğlunun ciğerlerine hava üflemekte olan Donna, kocasını çocuğun yanına bile yaklaştırmamış, Vic'i uzak tutmak için sesi çıkmadığından dişlerini göstererek hırlamıştı.

Uğradığı şokun etkisiyle serseme dönen Vic de bilinçaltında olanlara inanmıyordu. Uyuşmuş bir durumda eve girip telefon etmişti. Donna'nın saatlerce bakıp durduğu veranda kapısı da, giriş kapısı da kilitli değildi!

Evden çıktıktan sonra arabanın yanına gidip kapıyı açtığı anda içerideki sıcaklık kızgın bir soluk gibi yüzüne çarptı. Karısıyla oğlunun pazartesi gününden bu yana bu fırının içinde yaşama savaşı verdiklerini düşündükçe çıldıracak gibi oluyordu.

Arabada bulunduğu eski bir battaniyeyi şerifin cesedine örtüp çimenlerin üstüne çöktü ve gözlerini şosenin ardındaki tozlu çamlara dikti. Kafası allak bullaktı.

*
**

Cankurtaranın sürücüsüyle iki hastabakıcı şerifin ölüsünü arabaya taşıdıktan sonra Donna'nın yanına yaklaştılar. Kıpırda-

yan dudaklarıyla gelenlere oğlunun yaşadığını söylemek isteyen genç kadın kendisini yavaşça tutup ayağa kaldırmak isteyen hastabakıcıyı ısırıldı. Adam hastaneye döndüğünde kuduz aşısı olmak zorunda kalacaktı. Öbür hastabakıcı da yardıma geldiği halde ellerinden kurtulmak için çırpman Donna'yı zapt edemeyeceklerini anlayınca çaresiz geri çekildiler. Vic çenesini avuçlarının arasına almış hâlâ şoseye bakıyordu.

Sürücü cankurtarandan kadını sakinleştirmek için uyuşturucuyla dolu bir şırınga getirdiyse de üç erkekle Donna arasındaki çatışmada şırınga kırıldı. Çimenlerin üzerinde cansız yatan Tad'ın gölgesi biraz uzamıştı.

O sırada olay yerine gelen iki polis arabasının birinden inen Roscoe Fisher, Şerif Bannerman'ın öldüğünü öğrenince gözyaşlarını tutamadı. Öteki dört polis kısa süren, ama sert bir çekişmenin sonunda sırtlarından terler akarak Donna'yı oğlundan ayırabildiler. Kafasını bir yandan öbür yana savurarak sessiz çılgınlık atan genç kadına hastabakıcılardan biri iğne yaptı.

Ne var ki Tad'ı sedyeye koyup üzerine de beyaz bir çarşaf örttüklerini gören Donna çılgınca debelenerek ellerinden kurtuldu.

Ayağa kalkan Vic, "Her şey bitti artık Donna, boşuna çabalama canım, her şey bitti," diye mırıldanınca oğlunu kaybettiğini kesinkes anlayan genç kadın sopayı kaptığı gibi Kujo'nun leşine indirmeye başladı. Karasinekler yeşilimsi bir bulut halinde uzaklaştılar. Sopa kasap satırını anımsatan korkunç bir ses çıkarıyor, her vuruşta Kujo'nun cansız bedeni inip kalkıyordu.

Hastabakıcı, kadına doğru ilerleyen polisleri durdurdu. Brett'in beysbol sopası az sonra bayılan Donna'nın parmaklarının arasından kayıp yere düştü.

Vic sinirlerini yatıştırmak amacıyla kendisine de iğne yapmayı öneren hastabakıcının önerisini sırf kaba davranmış

olmamak için kabul etti, beyni yeterince uyuşmuştu zaten. Yaşamında ilk kez böylesine korkunç bir görüntüyle karşılaşan genç hastabakıcı öğürmemek için kendini zor tutuyordu.

Tad'i, Donna'yı ve Şerif Bannerman'ı taşıyan ambulans siren çala çala uzaklaşırken, Vic kendisini de Bridgton'daki hastaneye götürmek üzere bekleyen polislerden izin isteyip Pinto'ya yöneldi. Bu adamın başına gelenlerin kendi başlarına da gelebileceğini düşünen iki polis üzgün bakışlarla Vic'i izlediler.

Donna'nın tarafındaki kapıyı güçlükle açabilen genç adam bir köpeğin kapıyı bu duruma getirebileceğine inanamıyordu. Karısının parçalanmış kanlı gömleğiyle çantasını alırken gözleri Tad'ın termosuna ve çantasına ilişince içi sızladı. Oğlunun yokluğuna gelecekte nasıl katlanacaktı? Acı acı gülümsedi. Bu korkunç günden sonra gelecek diye bir şey kalmış mıydı sanki.

Çocuğun lastik ayakkabılarından tekini bulan Vic koltuğa yığıldı. Ah Tadder, Tadder. Tanrı, art arda gelen kötü rastlantıların böyle sonuçlanmasına nasıl izin vermişti? Kafası zonkluyor, bağıra bağıra ağlamak istiyordu. Üç kişinin ölmesine neden olan Kujo belki Camberları da öldürmüştü. Üstüne battaniye örttüğü şerifin de çoluk çocuğu vardı kuşkusuz. Yatıp uyuyacağıma bir saat önce gelmiş olsaydım onları kurtarabilirdim. Olayda Kemp'in parmağı olduğundan o denli emindim ki başka bir olasılığı düşünemiyordum bile. Keşke Roger'la daha kısa konuşsaydım. On beş dakika erken davranmak yeterdi belki de. Tad ne zaman öldü? Gerçekten öldü mü? Yaşamımı çıldırmadan sürdürebilecek miyim? Ya Donna?

O sırada avluya giren polis arabasından inen bir memur Vic'e yaklaşip bir sürü gazetecinin buraya gelmek üzere yola çıkmış olduklarını bildirdi. Pinto'dan çıkarken Tad'ın koltuğunun önüne düşmüş bir kâğıt parçasını fark eden genç adam eğilip aldı.

Terden lekelenmiş ve iki yerinden yırtılmış bu bumburuşuk kâğıtlar canavar duasıydı.

Canavarlar bu odadan uzak durun. Burada ne işiniz var? Tad'ın yatağının altına sığmazsınız. Yüklüğe de giremezsiniz, orası çok dar.

Gerisini okumaya dayanamayacaktı. Kâğıdı buruşturup Kujo'nun leşine fırlattı.

Canavar duası adını taktığı bu duygusal aldatmaca yalan olduğu kadar etkisizdi de... Yeryüzü günahsız ve savunmasızların üstüne çullanan canavarlarla doluydu.

Vic'le polisler gittikten az sonra gelen bir veteriner kadın lastik eldiven giyip köpeğin kafasını testereyle keserek naylon bir torbaya koyup incelemek üzere götürdü.

*

**
Böylelikle Kujo da gitti.

Saat dörde çeyrek kala, arayanın bir polis olduğunu söyleyerek ahizeyi ablasına uzatan Holly'nin sesi endişeliydi.

Bir saat önce küçük Jimmy'nin yakarmalarına dayanamayan Brett, çocuğu parka götürmüştü. Onlar gittiğinden beri iki kadın eski günlerden eski güzel günlerden tabi söz ederek gülüşüyorlardı. Elvis Presley'in bir filmini görmek için Lisbon Falls'daki sinemaya gitmelerini, Red Timmins adlı okul arkadaşının kendisini kıştırıp nasıl öpmeye çalıştığını, traktörden kayan babalarının kışüstü inek tersinin üstüne düşmesini kahkahadan kırılarak anlatan Holly, babalarından sık sık eşek sudan gelinceye kadar dayak yediklerinden, bakkalın veresiye kestiğini bildirmesi üzerine annelerinin herkesi gözü önünde aldıklarını bırakıp hıçkıra hıçkıra dükkândan kaçmasından Red Timmins'in bir traktör kazası sonunda bir kolunu kaybetmesinden söz açmamaya özen gösteriyordu.

Eski defterleri karıştırmaya ancak ayrıntıları kurcalamamak koşuluyla izin vardı, zira sayfaların arasında ısırma hazır bekleyen birtakım gerçekler olabilirdi. Ertesi gün döneceklerini bildirmek için iki kez ağzını açan Charity, kardeşinin burayı beğenmedikleri gibi yanlış bir izlenime kapılmasını istemediğinden bir türlü söyleyememişti.

Ahizeyi Holly'nin elinden alırken biraz tedirgindi. Tatildeyken polis tarafından aranmayı kimse istemezdi kuşkusuz.

Holly ablasının renginin uçtuğunu görünce adamakıllı meraklandı. "Olamaz. Bir yanlışlık olmalı!" diye bağırdığına bakılırsa haberler kötüydü.

Maine'den kötü haberler almak hiç de sürpriz sayılmazdı. Güneşli mutfakta oturup çay içerek eski "sözüm ona güzel" günleri anmak her Tanrı'nın günü kötü bir haberle karşılaştığı çocukluğunu unutturmaya yetmiyordu. Sırf o günleri anımsamamak için ablasını yaşamının sonuna dek görmemeye razıydı. Tüm okul arkadaşlarının alay ettikleri yırtık pırtık iç çamaşırları giyer, yazları yorgunluktan bitkin düşünceye kadar tarlada çalışır, karınlarını çoğunlukla makarnayla doyururlardı. Leş gibi hayvan pisliği kokan yıkık dökük evleri belleğinden silinmemişti. Kendisine ikide bir sataşan Red Timmins'in kolunun kesildiğini duyduğunda üzülme şöyle dursun sevinmişti bile. Yaşamlarının sonuna dek birlikte otursalar, yine de Charity'ye bunları anlatamazdı. Ablasının güzelliği yitmiş, yüzü kırış kırış olmuş ve göğüsleri sarkmıştı. Aralarında sadece altı yaş olduğu halde görenler on altı yaş var sanırdı. Kendine ettiği kötülükler yetmezmiş gibi zeki bir çocuk olan Brett'i de kötü yaşantısına ortak ediyordu. Çocuk, kendini kurtarabilirse ne âlâ... Turistlere göre bulunmaz bir tatil beldesi olan Maine yerlileri için cehennemden farksızdı. Günün birinde aynaya bakıp Charity'nin yıpranmış

suratıyla karşılaşır, neye uğradığınızı şaşırırdınız. Felaket eyaleti Maine'den bir felaket haberi daha gelmişti işte...

Telefonu kapatan Charity, "Joe ölmüş," diye mırıldandı.

Holly aklından geçenleri söylememek için dişlerini sıktı. Ne diye kalkıp benim evime geldin. Uğursuzluğu da beraberinde getireceğini biliyordum, korktuğum başıma geldi.

"Çok üzüldüm Charity, kaza mı geçirmiş?"

Charity bakışlarını kardeşine çevirince Holly hayrete düştü. Ablası, kocasının ölüm haberini alan birine benzemiyordu. Charity'nin piyango kazandığını öğrendiğinde yüzünde beliren ifadeyi görmüş olsaydı, hiç kuşkusu kalmazdı.

"Köpek yapmış."

Önce köpekle Joe'nun ölümü arasında bir bağlantı kuramayan Holly birden olanları anladı.

Parktan dönen Brett ve Jimmy'nin neşeli neşeli konuşarak içeriye girdiklerini fark eden Charity'nin yüzü acıyla kasıldı. Eskiden kendi yüzünün de sık sık acıyla kasıldığını bugünmüş gibi anımsayan Holly tüm çehreleri birbirine benzeten bu üzüntü ifadesinden tiksiniyordu.

"Babasının öldüğünü Brett'e nasıl söyleyeceğim?"

Karşılık veremeyen Holly çaresiz bakışlarla ablasını süzüyor ve içinden, keşke buraya gelmeseydiniz, diye geçiriyordu.

Evening Express gazetesi haberi, "Üç günde dört kişinin canına kıyan kuduz köpeğin saldırısından kurtulan kadın hastanede bakıma alındı." manşetiyle verdi.

Ertesi günkü Press Herald, "Gözü yaşlı baba, karısının, oğullarını kurtarmak için verdiği zorlu savaşı anlatıyor," diye manşet atmıştı. Aynı akşam haber başsayfanın alt sütunundaydı. "Bayan Trenton'un sağlığı olumlu yönde gelişiyor. Veteriner, köpeğe kuduz aşısı yapılmamış olduğunu bildirdi." Üç gün sonra ise olayın öyküsü dördüncü sayfada yer alıyordu. Aradan bir hafta

geçinceye yerel bir gazetede, "Vic Trenton, Camber ailesinin geri kalan bireylerini dava etmeyeceğini bildirdi," başlıklı bir haber yayınladı. Son olarak da ülke çapında okunan bir dergi olayı tüm ayrıntılarıyla okuyucularına ilettiler ve haber güncelliğini yitirdi.

O sonbahar Maine Eyaleti'nde yaşayanlar kuduz hastalığından korkar olmuşlardı.

Bir uzman bu yaygın korkuyu, "Castle Rock kasabasında meydana gelen tek bir olayın ağızdan ağıza yayılması" biçiminde yorumladı.

Geçirdiği ruhsal sarsıntı ve kuduz tedavisinin neden olabileceği yan etkilerden ötürü yoğun bakıma alınan Donna Trenton bir ay hastanede yattı. Vic ağustos ayı sonunda, yağmurlu bir günde taburcu edilen karısını eve getirdi. Karı-koca suskun bir gün geçirdiler. Akşam âdet yerini bulsun, diye televizyonun karşısında otururlarken Donna Ad Worx'un durumunu sordu.

"Çok iyi," diye karşılık verdi genç adam. "Roger ve Rob Martin son Öğretmen Sharp spotunu çektiler bile. Şimdi de yeni bir kampanyaya hazırlanıyoruz."

Aslında hazırlayan Roger'dı. Haftada birkaç gün bürosuna uğrayan Vic saatlerce daktilosuna bakıp bir iki satır karalamaktan başka bir iş yapmıyordu. "Sharp Şirketi bizimle sadece iki yıllık bir antlaşma yaptı. Bu süre sonunda biz de adamakıllı toparlanıyoruz."

"Sevindim," dedi Donna.

On kilo verince cildi bozulan ve bir deri bir kemik kalan genç kadın çevresine karşı çoğunlukla kayıtsızdı.

"Artık bu evde oturamayız," diyerek kendisine dönen karısının gözündeki yaşları fark eden Vic, karısına sınımsız sarıldı.

"Ne yapacağımızı ben de bilmiyorum."

"Benden boşanmak istersen sana hak veririm."

"Kemp'in mektubunu aldığımda belki bir an bocaladım, ama seni hep sevdim Donna. Tek isteğim seninle birlikte yaşlanmak."

Genç kadın başını kocasının omzuna dayadı. Az önce Vic sarıldığında kasılan bedeni gevşemişti. Yaz yağmuru camları dövüyor, döşemede kurşuni gölgeler oluşturunuyordu.

"Oğlumu kurtaramadım Vic. Bu düşünceyi bir türlü kafamdan söküp atamıyorum. Arabadan inmekte çok geç kaldım." Genç kadın yutkundu. "Ben cesaretimi topladığımda... İş işten geçmiş... Tad ölmüştü."

Tad için sonuna dek savaştığını, annesinin kuduz bir köpek tarafından parçalandığına tanık olmasın, diye arabadan inmekten çekindiğini, zaten daha ilk gün dışarı fırlayıp sopayı kapmış bile olsa henüz gücü yerinde olan hayvanı öldüremeyeceğini, nitekim can çekişirken bile gırtlığını parçalamasına ramak kaldığını Donna'ya anlatmaya çalışmanın yararı yoktu. Gerek doktorlar, gerekse Vic bu sözleri yüzlerce kez yinelemişlerdi. Onun acılarını tümüyle olmasa da ancak zaman dindirebilirdi.

"Onu ben de kurtaramadım. Aklımı Kemp'e takmasaydım, uyumasaydım, Roger'la daha az konuşsaydım..."

"Kendine işkence etme Vic."

"Aynı şeyi sen de yapıyorsun. Birbirimize destek olmalıyız Donna. Bu acıya başka türlü katlanamayız."

"Evin her köşesinde hâlâ onu görüyor, sesini duyar gibi oluyorum..."

"Ben de..."

İki hafta önce Roger'la birlikte Tad'ın oyuncaklarını götürüp bir hayır kurumuna bağışlamışlardı. Döndükten sonra oğlunun odasına çıkan Vic yatağa oturup hıçkırığa hıçkırığa ağlarken ölmek istemiş, oysa bir gün sonra işe gitmişti. Ölenle ölmüyordu.

Genç adam, karısının poposuna bir şaplak indirdi. "Hadi kahve yap da içelim. Ben de şömineyi yakayım, hava serinledi."

Donna ayağa kalktı. "Seni seviyorum Vic."

"Bunu duymaya ihtiyacım vardı."

Tad artık hayatta değildi, ama o akşamı geçirdikleri gibi, ertesi günü de, daha ertesi günü de geçirdiler... Sonbahar gelip yapraklar dökülmeye başladığında acıları biraz olsun hafiflemişti...

*
**

Charity gergin sinirlerini denetlemeye çalışıyordu. Çizmele-
rindeki karları temizleyerek mutfak kapısından içeri giren Brett,
annesini masaya oturmuş çay içerken buldu. Son altı ayda bir
hayli kilo kaybetmiş, boya çekmişti. Yazın başlarına gelenlerden
olacak, ilk dönem kırık notlar almış, iki kez de kavga ettiği için
cezalandırılmıştı. Şimdi durumu daha iyiydi.

"Geldi mi?"

Ellerinin titrediği belli olmasın, diye fincanı dikkatle tabağa
bırakan Charity,

"Alva az önce getirdi. Beslemek zorunda değilsin, yine de,"
diye karşılık verdi.

"Aşısı yapılmış mı?"

Çocuk ilkin bu soruyu sorunca Charity düş kırıklığına
uğramıştı.

"Alva veteriner faturasını gösterip benden tam dokuz dolar
aldı. Kuduz aşısı yapılmış. Hayvanı istemezsen paramı geri
verecek."

Onlar için para çok önemliydi artık. Taksitleri ödeyemeye-
ceğinden korkan Charity önceleri evi elden çıkarmayı düşünmüş,
Bridgton'daki banka müdürünün, piyangodan kazandığıyla koca-
sının sigortasından aldığı parayı vadeli olarak yatırırca gelecek
beş yıllık taksitleri ödeyebileceğini söylemesi üzerine vazgeç-
mişti.

Joe'nun tamirhanesindeki araç ve gereci satıp karşılığında üç bin dolar almışlardı. Charity de işe girdiği halde çok zor geçiniyorlardı. Evi satıp kasabada bir apartman katı almayı ikisi de istememişlerdi.

"Adı neymiş, cins mi?"

Charity bir kahkaha attı. "Her cins karışık. Henüz memeden kesilmiş olduğundan adı da yok."

Brett'in dudaklarında beliren zoraki gülümsemeyi gören annesi, hiç tepki göstermemesinden daha iyi, diye düşünerek sevindi.

"Kar yağıyor, içeri alayım mı?"

"Al tabi, ama yere gazete kâğıdı yay, pislerse sen temizlersin. Ona ne isim koyacaksın?"

Annesine sırtını dönerek bir süre yanıt vermeyen Brett. "Bilmiyorum, düşünürüm," dedi titrek bir sesle. Oğlunun ağladığından kuşkulanan Charity yerinden kıpırdamamayı yeğledi. Ne de olsa delikanlı olmasına az kalmıştı ve bu yaştaki çocukların ağladıklarını belli etmek istememeleri doğaldı.

O karlı kış gecesi Brett'in kucağına alıp mutfağa getirdiği köpek yavrusu ilkbahara kadar isimsiz kaldı. Daha sonra ana oğul bilmedikleri bir nedenle ona

"Bücür" adını taktılar. Kısa tüylü, sevimli ve minik köpeğe bu isim doğrusu çok uymuştu.

İlkbaharın sonlarına doğru aylığına zam yapılan Charity, oğlunun üniversite giderlerini karşılamak üzere her hafta on dolar biriktirmeye başladı.

Camberların avlusunda meydana gelen korkunç olaylardan sonra Kujo'dan artakalanlar yakıldı ve külleri Augusta mezbeleliğine savruldu. Kısa süren yaşamında Joe'nun, Charity'nin ve Brett'in her dediğini yapmaya çalışan iyi yürekli ve sadık bir

köpekti. Özellikle Brett için canını bile verirdi. Kimseyi öldürmek istememiş, yazgısının ve kuduz hastalığının kurbanı olmuştu.

Kujo'nun tavşanın peşinden girdiği mağarayı kimse bulamadı. Bir süre sonra, nedendir bilinmez, yarasalar da orasını terk ettiler. Tavşancık uzun süre can çekiştikten sonra açlıktan ölüp gitti. Bildiğim kadarıyla kemikleri aynı akıbete uğrayan küçük yaratıklarınkilerle birlikte hâlâ o mağaradadır.

Tüm sadık köpekler gibi Kujo'nun da cennete gittiğini söylemeye gerek yok.

*

**

STEPHEN
KING

